

Harry Harrison

Maž z BRAV

"To je konec našeho trápení, guvernére, to teda jo!" zajásal farmář. Venkovan stojící vedle něj přitakal a byl tím tak pohnut, že nadzdvihl klobouk, zavýskl *jupítt* a pustil ho zpět na hlavu.

"Abych pravdu řekl, nemůžu nic slíbovat," prohlásil guvernér Haydin; v jeho slovech však bylo cítit pohnutí a při řeči si neustále uhlazoval knírek. "Nevím o tom nic, co byste nevěděli také. Žádali jsme vysílačkou o pomoc a Patrola slíbila, že se na to podívají..."

"A teď tam nahoře na orbitu krouží křižník a jeho výsadkovéj modul je na cestě dolů," přerušil ho farmář, dokončuje tak guvernérovu větu. "Podle mýho to vypadá dobře. Pomoc je na cestě!"

V odpověď na jeho slova se nebe rozburácelo a hrot jasného plamene přistávacího modulu začal pronikat nízko ležícími mraky nad zemí. Dav obklopující pole - téměř všichni obyvatelé Trowbri City - propukl v nadšený jásot. Rozestoupili se, zatímco loď chrlila své ohnivé spaliny dolů na oraniště a přistávala v oblaku dýmu; ale jakmile tryskové motory pohasly, obklopili ji v těsném kruhu.

"Co je v ní, guvernére," zeptal se někdo, "oddíl vesmírnýho komanda nebo tak něco?"

"To zpráva neříkala - jen žádala o vyklizení místa pro přistání."

Za naprostého ticha se výstupní rampa zpod můstku sklopila k zemi a její konec se zabořil do hlíny. Venkovní dveře se otevřely. V otvoru se objevil muž a rozhlédl se po davu pod sebou.

"Nazdárek," řekl. Pak se otočil a houkl dovnitř. "Podťe všecy ven," zahulákal, strčil prsty do pusy a pronikavě zapískal.

Jeho slova vyvolala směsici pronikavých výkřiků a vřískotu z nitra modulu. Potom se z můstku po rampě vyvalila hřmící vlna zvířat. Jejich záda - růžová, černobílá a šedá - se vlnila nahoru a dolů a jejich kopýtka rozezvučela děrovaný kov.

"Prasata!" vykřikl guvernér, jeho rozzlobený hlas se nesl nad chórem prasečího kvikotu. "Je na té lodi kromě prasat ještě něco jiného?"

"Este sem tady já, j>ane," řekl muž a zastavil se před guvernérem. "Nákej Wurber, Bron Wurber a todle sou moje zvířátka. Sem rád, že vás poznávám."

Guvernéřův zrak ho propaloval zdola nahoru, zvolna rentgenoval každý centimetr vysokého muže, který stál před ním. Zaznamenal vysoké holínky, hrubou látku chatrných kalhot, notně poskvřněné záhyby kdysi červené vesty, širokou usměvavou tvář

a jasně modré oči chovatele vepřů. Guvernér sebou trhl, když v jeho vlasech zahlédl stébla trávy. Zcela ignoroval Wurberovu nabízenou niku.

"Co tady děláte?" zajímal se Haydin.

"Přišel sem se usadit. Počítám, že mi dovolíte založit prasečí ranč. Bude to jedinej takovej v okruhu padesáti světelných let, a to nepřeháním ani se nevytahuju." Otřel si pravou ruku o vestu a pak ji opět podal. "Menuju se Wurber, ale většina lidí mi říká Bron, páč to je my křestní méno. Asi sem přeslechl to vaše?"

"Haydin," řekl guvernér a s odporem natáhl ruku. "Jsem zdejší guvernér." S odporem sklonil zrak k baculatým, kvičícím tvorům, kteří se kolem něj mleli v soustředných kruzích.

"Jo, sem rád, že vás poznávám, guvernére. Je to určitě pořádná fuška, co tady děláte," Bron mu nadšeně potřásl rukou.

Zbytek diváků už byl na odchodu a když k nim jeden z vepřů - obrovská baculatá prasnice - přišel příliš blízko, jeden z odcházejících mužů se otočil a kopl po ní okovanou botou. Polekaně uskočila a její pronikavý kvikot prořízl vzduch jako pila puštěná ze řetězu.

"Zpátky, nic takovýho," křičel Bron nad hřbety svých svěřenců. Vzteklý muž jen pohrozil pěstí a odešel se zbytky davu.

"Vyklidťe prostor," zabečel zesílený hlas z modulu. "Startujeme za minutu. Opakuji, šedesát sekund do startu."

Bron znovu zapískal a ukázal na hájek na kraji pole. Vepří či zakvičeli v odpověď a dali se do pohybu naznačeným směrem. Nákladáky a auta odjížděly, a když chrochtající horda - s Bronem a guvernérem ve svém středu - dosáhla okraje pole, zůstal jen guvernéřův automobil. Bron chtěl něco říci, ale jeho slova zanikla v burácení raketových motorů a ohlušující vřavě, která následovala. Když vše utichlo, promluvil znovu.

"Esli jedete do města, pane, moh' byste mě vzít sebou. Chtěl bych si zařídit švy nároky na pozemek a to papírování kolem."

"To vám nedoporučuji," řekl guvernér, hledaje záminku, jak se zbavit toho venkovského burana. "Vaše stádo je cenný majetek, neměl byste tady všechny ty vepře nechávat o samotě."

"Tím chcete říct, že ve vašem městě máte kriminálníky a zloděje?"

"To jsem neřekl," vybuchl Haydin. "Zdejší lidé jsou stejně slušní a dbalí zákonů jako kdekoli jinde."

Říkám to proto, že, zkrátka, máme nedostatek domácích zvířat a pohled na všechno tohle pobíhající čerstvé vepřové..."

"Ale to je pěkně nebezpečnej názor, guvernére. Todle sou nejfajnější chovný kusy, který de sehnat, a žádněj z nich nejní na porážku. Chápete, že každej z těch tvorů může bejt předkem celejch stád..."

"Ušetřete mě přednášky o šlechtění zvířat. Potřebujím mě ve městě."

"To nemůžete ty dobrý lidi nechat čekat," řekl Bron a zešíroka se dobrácky usmál. "Pojeďu s várna a vrátím se po svejeh. Věřim, že tyhle svině tady budou v naprostým bezpečí. Můžou si porejt v tom háječku a trochu se vo sebe postarat."

"To bude váš pohřeb - nebo možná jejich," zamumlal Haydin, nasedl do elektromobilu a zabouchl za sebou dvířka. Když sledoval, jak Bron nasedá z druhé strany, Najednou ho něco napadlo. "Kde máte vlastně zavazadla? Zapomněl jste je v modulu?"

"To je milý, že se vo mě tak staráte," Bron ukázal ven na stádo, které se částečně rozpadlo, jak prasata spokojeně ryla v lesním humusu. Jeden úctyhodný kanec měl na záda připevněny dvě dlouhé bedny a trochu menší kus poblíž nesl kymácející se otlučený kufr.

"Lidi si ani neuvědomujou, jak moc sou ta prasata užitečný. Na Zemi byli používaný na nošení nákladů stovky tisíc let, vám říkám. Praseti se prostě nic nevyrovná. Starý Egypťani je používali na setí. Chápete, jejich mrňavý vostry kopejčka zamačkávaly semena v měkký hlíně do ty správný hloubky."

Guvernér Haydin dupl na reostat a vyrazil do města s podrobným výkladem vepřologie rezonujícím v jeho hlavě.

"To je vaše radnice?" zeptal se Bron. "Ty podpěry sou moc pěkný."

Guvernér zastavil elektromobil smykem před konstrukcí a prach z ulice bez chodníků se kolem nich zvedl ve vířivých mračnech. Nedůvěřivě se na Brona zamračil.

"Být vámi, nedělal bych si legraci," vyštěkl. "Tohle je jedna z prvních postavených budov a slouží svému účelu i když je... ehm... poněkud starší."

Když se na ni důkladně po dlouhé době zadíval, usoudil, že byla více než stará. Byla úplně v rozkladu. Vnější zdi sestávaly z dřevotřískových desek. Ty byly pro zpevnění pokryty plastikem a opravovány. S údržbou to ale tenkrát bývalo různé. Krycí plastik opadával a na nechráněných místech se čepýřily hnědé dřevěné hobliny.

"Já si z toho baráku vůbec nedělám šašky," řekl Bron a vystoupil z vozu. "Na hraničních plane'tách sem viděl vo moc horší domy, úplně se rozsejpající. Vaši lidi tady postavili parádní, fešnej barák. Vydržel pěknou řádku let a řek' bych, že eště něco vydrží." Kamarádsky poplácal zeď a potom se podíval na svou dlaň. "Ale asi by chtěl trochu voholit nebo přistříhnout."

Guvernér Haydin vyrazil ke vchodu, něco si brumlaje, následován Bronem, který se prostoduše usmíval. Hala procházela celou budovou - na druhém konci viděl zadní východ - a dveře byly otevřené doko-

rán na obou stranách. Guvernér proklouzl dveřmi s cedulkou VSTUP ZAKÁZÁN a Bron ho těsně následoval.

"Sem nemůžete, hlupáku," zlobil se guvernér Haydin hlasitě. "To je má soukromá kancelář. Pro vás jsou sousední dveře."

"Tak to pardon," omlouval se Bron a couval pod jemným tlakem ruky na hrudník. Pokoj byl prostě zařízenou kanceláří a skrz otevřené dveře v protější stěně byla vidět obytná část. Jediné, co stálo za zmínku, byla dívka zabořená v křesle. Měla rusé vlasy, byla štíhlá a vypadala mladě. Nedokázal o ní říci nic víc, protože měla tvář ukrytou v kapesníku a vypadalo to, že pláče. Dveře se mu zavřely před nosem.

Sousední vchod jej zavedl do větší kanceláře rozdělené napůl přepážkou sahající do výše pasu. Vyložil se na nenatřené dřevo a s částečným zájmem četl porůznu rozvěšené nápisy, dokud se na druhé straně neotevřely dveře a nevešla dívka. Byla mladá a štíhlá, měla rudé vlasy a mnohem víc rudé oči. Bezpochyby to byla ta dívka, kterou viděl v guvernérově kanceláři.

"Hrozně nerad vás vidim brečet, slečno," oslovil ji. "Moh' bych vám nák pomoci?"

"Já *nebrečím*" popotáhla. "To je jen... alergie, nic víc."

"Měla byste si říct doktorovi vo injekci nebo tak něco..."

"Hleďte si laskavě svého, dneska mám hodně práce."

"Nechtěl sem vás vobtěžovat, zvlášt' když máte alergii a moc práce. Je tady někdo jinej, za kým bych mohl jít?"

"Není. Já - a tyhle počítačové bedny - jsme jedinými zaměstnanci. Co si přejete?"

"Chtěl bych si zapsat zaboř pozemků a menuju se BronWurber."

Krátce stiskla jeho nabízenou pravačku, potom ji pustila, jako by byla doruda rozpálená, a popadla hromádku papírů. "Já jsem Lea Daviesová. Vyplňte všechny tyto formuláře a nic nevynechte. Kdyby vám bylo něco nejasné, zeptejte se mě, než budete pokračovat. *Umíte psát, že?*" zeptala se, když si povšimla soustředěného výrazu se kterým studoval přidělené papíry.

"Mám děsně lehkou ruku na psaní, madam, takže můžete bejt klidná." Z kapsy košile vyndal důkladně ožuzlaného špačka tužky, přidal několik dalších vrubů a dal se do práce.

Když skončil, zkontrolovala všechny papíry, něco v nich opravila a podala mu svazek map. "Zde jsou zanesena všechna volná místa v okolí, která jsou určena k usazení; jsou označena červeně. To, jaká půda vám bude nejvíce vyhovovat, samozřejmě závisí na tom, eo chcete pěstovat."

"Prasata," zasmál se s nadšením, úsměvu z druhé strany se však nedočkal. "Nejdřív se tady trochu porozhlídnu, podívám se na ty pozemky a pak se vrátím a řeknu vám, až najdu ten právej. Mockrát děkuju, slečno Daviesová."

Bron složil všechny papíry do tlustého balíčku, který si při odchodu vrazil do zadní kapsy kalhot. Aby se dostal ke svému stádu čekajícímu poblíž kosmodromu, musel na zpáteční cestě projít středem Trowbri City, které bylo městem jen podle jména. Jak ve svých

těžkých botách neohrabaně dupal jeho jedinou ulicí, zvedala se mračna prachu. Všechny budovy vypadaly dočasně-trvale. Byly vystavěny ve spěchu a nikdy nenahrazeny ničím důkladnějším, protože rostoucí městečko potřebovalo stále nové a nové. Domky z prefabrikátů a chatrče z plsti se tu střídaly s dřevěnými a hliněnými stavbami. Takových tu bylo mnoho - jílovitá hlína nasypaná do dřevěných forem a důkladně upěchovaná. Po odstranění forem byly stěny natřeny plastikem, takže se nemohly rozpustit v dešti. Přesto mnoho z nich vyhlíželo příkrčeně a zaobleně, jak se pozvolna vracely do země, ze které povstaly. Bron minul několik obchůdků a garáž. Továrny byly na periferii města a za nimi farmy. Před ním stála holírna, označená univerzálním symbolem - červenobílou hladkou polokoulí - a malá skupinka mužů se o ni opírala vř snaze udržet ji pohromadě.

"Hej, pasáčku," zavolal jeden z nich na procházejícího Brona, "nabízím ti horkou koupel za pár vepřovejch kotlet." Zbytek povalečů se nahlas rozřehtal z radosti nad povedeným vtípem.

Bron se zastavil a otočil se. "Jů," řekl, "todle město musí bejt ale prachatý, když si může dovolit vydržovat tolik mladejch flákačů, který nemaj' do čeho píchnout."

Reakcí bylo rozčilené brumláni a jejich samozvaný mluvčí vystoupil a křikl: "Myslíš si, že ses chytřej, nebo co?"

Bron neodpověděl. Jen se ledově usmíval a pěstí jedné ruky si bouchal do dlaně druhé. Vydávalo to hlasitý mlaskavý zvuk a jeho pěst vypadala velká a tvrdá. Chlapi se navliali zpátky na stěnu a začali se bavit mezi sebou. Dál si ho nevšímali.

"Budou s nim problémy, hoši, a vy byste mu měli dát lekci," ozval se hlas z holičství. Bron vystoupil nahoru a nahlédl dovnitř otevřenými dveřmi. Muž, který na kosmodromu kopl jednoho jeho svěřence, seděl v křesle obletován šťastným roboholičem.

"To bys' kamaráde neměl říkat, dyť vo mně vůbec nic nevíš."

"Nevím, a ani nechci vědět," řekl muž nasupeně. "Měl by sis prostě vzít svý prasata a..."

Bron, stále se usmívaje, se naklonil k automatu, stiskl tlačítko HORKÝ RUČNÍK a kouřící ručník pohltil zbytek mužových slov. Dříve než se rozsvítila nouzová kontrolka a robot se se zlověstným hukotem zastavil, stačil rozcupovat kus ručníku. Bron odešel a nikdo mu nezastoupil cestu.

"Není to moc přátelské město," řekl si pro sebe. "Ale proč by mělo být?" Zabočil do malé kavárničky.

"Nemáme nic k jídlu," řekl prodavač.

"Kafe, chci jen kafe," sdělil mu Bron a posadil se na jednu ze stoliček. "Krásný město," řekl, když dorazila káva.

Číšník si něco zamumlal pod vousy a vzal si od Brona peníze. Ten to zkusil znovu.

"Řek' bych, že tady máte úrodnou půdu a spoustu nerostů a dolů. Komise pro osídlování vesmíru mě pobízela, abych se tady usadil. Měla by sem dostat víc lidí. Je to krásná planeta."

"Pane," řekl prodavač, "já nemluvíni s váma, tak vy nemluvte se mnou. Jasný?" Otočil se, aniž by čekal na odpověď, a začal leštit klávesy na automatickém vrchním.

"Přátelští," říkal si Bron na cestě ven z města. "Mají tady všechno, na co si jen vzpomenou - ale nikdo

kvůli tomu nevypadá moc nadšeně. A to děvče *plakalo*. Co se s tou planetou děje?" Tiše si pohvizdoval, s rukama v kapsách zvolna pokračoval v chůzi a rozhlížel se kolem. Na kosmodrom, který byl umístěn kousek za městem - jen bezpečnostní prostor a kontrolní věž - to nebylo příliš daleko.

Když se přiblížil k háji, kde zanechal svá zvířata, zaslechl pronikavé zuřivé kvílení. Zrychlil krok, potom - když se přidaly další hlasy - přešel do běhu. Někteří z vepřů se ještě nevšimavě ryli v zemi, většina ale obklíčila vysoký větvenovitý strom s krátkými větvemi. Jeden kanec sklonil hlavu, oddělil se z pobíhajícího stáda a vrazil do stromu, odtrhávaje metrové pruhy kůry. Z koruny stromu volal kdosi chraplavým hlasem o pomoc.

Bron pískal povely, tahal za ocasy a strkal do tučných boků, až se mu podařilo prasata rozehnat. Jakmile se opět začala rochnit a česat bobule z keřů, zavolal vzhůru na strom.

"Hej vy nahoře, můžete slízt. Už je tady klid."

Strom se začal třást, začaly padat kousky odrotené kůry a pak bylo vidět jakéhosi vysokého hubeného muže, jak opatrně slézal dolů. Zastavil se nad Bronovou hlavou a pevně se přidržoval kmene. Měl potrhane kalhoty a na jedné botě mu chyběl podpatek.

"Co sté zač?" zeptal se Bron.

"To sou vaše bestie?" ptal se muž podrážděně. "Měly by se postřílet. Bezdůvodně mě napadly, byly by mě zabily, kdybych se nedostal na ten strom."

"Co sté zač?" zopakoval Bron.

"... divoký a bez dozoru. Esli se vo ně nepostaráte, tak si to vezmu na starost já. Máme tady na Trowbri zákony..."

"Když nezavřete hubu a neřeknete mi eo sté zač, pane, můžete si na tom stromě klid'áčko zůstat dokad' neshnijete," řekl Bron klidně. Ukázal na obrovského kance, který ležel asi tři metry od stromu a rentgenoval ho malýma, zarudlýma očkami. "Nemusím dělat nic a tydle prasátka se ojevás postaraj sami. Máj to v krvi. Pekari v Mexiku vyženu člověka na strom a pak se u něj střídaj dokad' neumře nebo nespadne dolu. Moje zvířata neútočej na nikoho bez důvodu. Podle mě byl ten důvod to, že sté chtěl chytit jedno ze selat, páč sté najednou dostal chuť na čerstvý vepřový. Co sté zač?"

"Vy mě máte za lháře?" hulákal inuž.

"Jo. Co sté zač?"

Kanec přišel blíž, stoupl si proti stromu a začal vydávat hluboký výhružný zvuk. Člověk objal kmen oběma rukama a zatajil dech.

"Já sem - Reymon - dělám tady u vysílačky. Navá-děl sem modul na přistání. Když vodletěl, popad sem moped a vyrazil k městu. Viděl sem tady ty prasata a zastavil, jen abych se kouknul, a pak mě napadla. Bez příčiny..."

"Jasný, jasný," přerušil ho Bron. Špičku boty zabořil kanci do boku a přejížděl nahoru a dolů po mohutných žebrech. Ten plácal ušima a chrochtal rozkoši. "Líbí se vám na tom stromě, pane Reymon?"

"Dobře, vohnul sem se, abych pohladil jedno z vašich špinavejch zvířat - ani nevím proč. Pak mě napadla."

"To je trochu lepší, a já vás ani nechci votravovat hloupejma votázkama, jako proč sté měl najednou nutkání pohladit špinavý prase. Teď můžete slízt, naskočit na svý rudý vozítko a vodjet."

Kanec zavrtěl ocasem a zmizel v podrostu. Reymon roztřeseně seskočil na zem a oprášil si šaty. Byl to hezký snědý muž se vztekle staženými ústy.

"Este vo mě uslyšíte," zavolal přes rameno, když klopýtal pryč.

"Vo tom pochybuju," vyprovodil ho Bron. Vyšel na silnici a čekal, dokud elektromoped nevyrazí směrem k městu. Teprve potom se vrátil a hvizdem svolal své stádo dohromady.

Tiché kovové zvonění vrnělo Bronovi v uchu a stále zesilovalo, když si ho nevšímal. *Zažíval*, zvedl ruku a sundal si budík-náušnici z ušního lalůčku, nehtem ho vypnul a strčil do tobolky na opasku. Ruce měl zkřehlé nočním vzduchem, když si vytíral ospalky z očí. Nad hlavou mu v čistém vzduchu zářila neznámá souhvězdí. Do úsvitu zbývalo ještě několik hodin a lesík byl temný a tichý, jen tu a tam se ozvalo zachrápání nebo tlumené zachrochtání spícího prase.

Zcela oblečen, sbalil Bron spací pytel, obul si boty, které večer postavil podrážkami vzhůru, aby nenavlhly. Nechá to tady na starost Queeny. Čtyřsetkilová prasnice, rýsující se ve tmě jako černá hora, zvedla hlavu a nespokojeně zachrochtala. Bron se nad ní naklonil a nadzdvihl plácačku jejího ucha, aby do něj mohl šeptat.

"Jdu pryč, ale do úsvitu jsem zpátky. Beru s sebou Jasminu. Pohlídej ta tady."

Queenie zachrochtala velice lidsky na souhlas a zase si lehla. Bron tiše hvízdal, v odpověď se ozvalo sustění ostrých kopýtek, jak přibíhala malá Jasmina. "Pojď se mnou," řekl jí. Pověsila se mu na paty a tak, tiše jako stíny, opustili tábor.

Byla bezměsíčná noc. Trowbri City tonulo ve tmě a spalo. Nikdo si nevšímal stínů pohybujeících se městem k radnici. Nikdo si nevšímal, když se neslyšně otevřelo jedno z oken a stíny zmizely.

Guvernér se prudce posadil, když se v jeho ložnici rozsvítilo světlo. První, co spatřil, bylo růžové prasátko sedící na předložce u postele. Otočilo hlavu a podívalo se mu přímo do očí - potom mrklo. Mělo rozkošné dlouhé bílé řasy.

"Omlouvám se, že jsem vás vyrušil v tuto hodinu," řekl Bron od okna, kde se ujistil, že závěsy jsou zcela zatažené, "ale nechtěl bych, aby nás někdo viděl pohromadě."

"Vypadněte, vy pomatená prasečí tlupo, dřív než vás vyhodím osobně!" hulákal Haydin.

"Ne tak hlasitě, pane," upozornil ho Bron. "Mohl by vás někdo slyšet. Zde je můj průkaz." Podával mu plastový obdélník.

"Vím, kdo jste, tak jakou cenu má..."

"To jsem nemyslel. Požádal jste Patrolu o pomoc na této planetě, že?"

"Co vy o tom víte?" Guvernérovy oči se rozšířily náhlým nápadem. "Tím chcete říci, že s nimi máte něco společného?"

"Můj průkaz," řekl Bron prohýbaje nabízenou kartičku.

Guvernér Haydin ji uchopil oběma rukama. "BRAV," četl. "Co to je?" Pak, když přelouskal následující řádek, si chraplavým hlasem odpověděl.

"*BRigáda Astronautických Vepřů!* To má být vtip?"

"Vůbec ne, guvernére. Brigáda byla sestavena a aktivována teprve nedávno. Údaje o jejích úkolech byly dosud omezeny na úroveň velení, kde jsou její operační schopnosti označeny jako přísně tajné."

"Najednou už nemluvíte jako chovatel vepřů."

"Já jsem chovatelem prasat, guvernére. Ale mám šlechtitelský kurs, doktorát z galaktické politiky a černý pásek v judu. Chovatel vepřů slouží jako maskování v poli."

"Takže vy *jste* ta odpověď na mé hlášení Patrole?"

"Ano, jsem. Nemohu vás seznámit s utajovanými podrobnostmi, ale měl byste vědět, jak řídce je v současnosti Patrola rozmístěna - a ještě nějaký čas bude. Když je osídlena nová planeta, rozšíří se oblast vlivu Země lineárním směrem - avšak objem vesmíru, který musí být pod kontrolou, je *třetí mocninou* této vzdálenosti."

"Nevadilo by vám, kdybyste to přeložil do srozumitelné řeči?"

"S radostí." Bron se rozhlédl a na stole spatřil misku s ovocem. Vzal z ní dva kulaté červené kousky a ukázal je. "Tento kousek ovoce je 'oblast vlivu'. Je-li Země ve středu toho plodu, vesmírné lodě z ní mohou letět libovolným směrem ke slupce a veškerá dužnina uvnitř této oblasti musí být spravována Zemí. Nyní řekněme, zeje zpřístupněna další planeta. Koráb letí přímoú čarou od Země asi takhle daleko." palcem a ukazovákem naznačil vzdálenost velkou asi jako průměr jednoho plodu. "To je lineární vzdálenost, úsečka; ale Patrola nehlídá jen tuto čáru." Přiblížil dráhy plod k tomu prvnímu tak, že se dotýkaly. "Patrola teď má na starosti celou oblast uvnitř tohoto druhého plodu, trojrozměrnou vzdálenost, protože koráby nelétají vždy po stejných trasách a směřují k různým cílům. To je těžká práce a s postupem času stále narůstá."

"Už chápu, co chcete říci," řekl guvernér, prohlédl si ovoce a položil je zpět do misky.

"To je jádro našeho problému. Patrola musí působit mezi všemi planetami a velikost prostoru, na který se to vztahuje, je nepředstavitelná. Doufáme, že jednoho dne budeme mít dostatek hlídkových člunů k pokrytí tohoto objemu, takže křižník se vždy dočká žádané pomoci. Ale za současného stavu musíme hledat jiné způsoby pomoci. Je rozpracováno mnoho projektů a BRAV je jedním z prvních realizovaných. Viděl jste mou jednotku. Jsme schopni cestovat libovolnou linkou civilní přepravy, takže můžeme pracovat nezávisle na Patrole. Máme zásoby, ale když je třeba, dovedeme být soběstační. Jsme připraveni zvládnout libovolnou taktickou situaci."

Haydin se snažil porozumět, ale bylo toho na něj mnoho. "Slyšel jsem, co jste říkal. Pořád..." zakoktával se, "pořád ale, všechno, co máte, je stádo prasat."

Bron se snažil ovládnout, jeho oči se únavou stáhly do úzkých štěrbin. "Cítil byste se lépe, kdybych přistál se smečkou vlků? Dodalo by vám to nějaký pocit bezpečí?"

"No, připouštím, že by to bylo něco jiného. Viděl bych v tom nějaký smysl."

"Opravdu? Přesto že vlk - nebo i vlci - ve své přirozené podstatě utečou před dospělým divočkem, aniž by je napadlo na něj zaútočit? A já tady mám imitované kance, kteří si to rozdají s libovolnými šesti vlky a v minutě z nich nadělají šest roztrhaných vlčích kůží. Pochybujete o tom?"

"To není věc pochyb. Ale musíte uznat, že na stádu vepřů je něco... jak to říci... směšného, nejspíš."

"Ten názor není ojedinělý," řekl Bron strojeným ledovým hlasem. "Abych pravdu řekl, to je důvod, proč jsem vzal celé stádo a ne jenom kance, a proč hraju přihlouplého farmáře. Lidé si toho nevšimnou a to pomůže mému vyšetřování. To je také důvod, proč jsem vás navštívil takhle v noci. Nerad bych se zbavil svého inkognita předčasně."

"O to se nemusíte bát. Náš problém se netýká nikoho z osadníků."

"Co vlastně máte za problém? Vaše hlášení bylo právě v tomto bodu nejasné."

Guvernér Haydin vypadal nesvůj. Ošil se a ještě jednou prozkoumal Bronův průkaz. "Musím si ho ověřit dříve, než vám cokoli řeknu."

"Udělejte to, prosím."

Na konci stolu stál fluoroskop a Haydin si dal záležet na porovnávání normálně neviditelného vzoru s kódovou knížkou, kterou vyndal z trezoru. Konečně, s těžkým přemáháním, kartičku vrátil. "Je v pořádku," řekl.

Bron ji zastrčil zpět do kapsy. "Takže v čem je problém?" zeptal se.

Haydin pohlédl na vepřika stočeného na rohoži a spokojeně pochrupujícího. "Jsou to duchové," řekl sotva slyšitelně.

"A vy se posmíváte prasatům?"

"Nemusíte se rozčilovat," odpověděl guvernér dopáleně. "Vím, že to vypadá divně, ale je to tak. Nazýváme je - nebo jejich fenomén - 'duchové', protože o nich nic nevíme. Jestli je to nadpřirozené nebo ne, záleží na pozorovateli, ale určitě to není hmotné." Otočil se k mapě na zdi a ukázal na okrovou oblast vystupující z okolní zelené. "Právě tady, na Plošině duchů, je to problematické místo."

"Jak problematické?"

"Je to těžko popsitelné - jde hlavně o pocity. Po celých padesát let, co je tato planeta osídlena, se lidé neradi přibližovali k téhle plošině, i když leží téměř v sousedství města. Svým způsobem se tam nahoře nikdo necítí dobře. Vyhýbají se mu i zvířata. A beze stopy se tam ztratilo několik lidí."

Bron si prohlížel mapu a prstem objížděl žlutou plochu. "Nebyla prozkoumána?" zeptal se.

"Byla, při prvním mapování. Přelétají nad ní vrtulníky, ale není tam nic vidět. Ale jen ve dne. Nikdo z těch, kdo letěli, jeli, nebo šli na Plošinu duchů v noci, o tom už nikomu nic neřekne. Ani nebylo nikdy nalezeno žádné tělo."

Z guvernérova hlasu zaznívalo pohnutí, nebylo pochyb, že mluví vážně. "Pokusili jste se s tím něco udělat?" zeptal se Bron.

"Ano, naučili jsme se tomu vyhýbat. Tohle není Země, pane Wurbere, bez ohledu na to, v kolika věcech ji připomíná. Je to cizí planeta s cizím životem a toto lidské osídlení je jen špendlíkem zabodnutým do její kůže. Kdo ví, jaká... stvoření jsou venku v noci? Jsme osadníci, ne dobrodruzi. Zvykli jsme si nevšímát plošiny, alespoň v noci, a tím ustaly i problémy s ní."

"Tak proč jste povolali Patrolu?"

"Protože jsme se zmýlili. Starousedlíci už o plošině moc nemluví a mnoho nově příchozích věří, že ty příběhy jsou pouhé... příběhy. Někteří z nás dokonce začali pochybovat o našich vlastních vzpomínkách. Zkrátka - tým průzkumníků se chtěl poohlédnout po

nějakých nových nalezištích a jedinou nedotčenou oblastí blízko města je ta plošina. Přes naše odrazování skupina vyrazila pod vedením inženýra Huwa Daviese."

"Nějaký příbuzný vaší sekretářky?"

"Její bratr."

"To vysvětluje její rozrušení. Co se přihodilo?"

Haydin se zahleděl do prázdna, jak vzpomínal. "Bylo to strašné," řekl. "Učinili jsme samozřejmě potřebná opatření - ve dne jsme je sledovali vrtulníky a označili jejich tábor. Helikoptéry byly vybaveny světly a hlídkovaly celou noc. Dole měli tři vysílačky a všechny zapnuté, takže nemohlo dojít ke ztrátě spojení. Vyčkávali jsme celou noc a nic se nedělo. Pak, chvíli před rozbřeskem - bez jakéhokoliv poplachu nebo výstrahy - přestaly fungovat vysílačky. Byli jsme tam v minutě, a přesto příliš pozdě."

Co jsme našli, je příliš těžké popsat. Všechno - jejich vybavení, stany, zásoby - bylo zničeno. Všude byla krev, postříkala zpřerážené stromy i zemi - ale lidé byli pryč, zmizeli. Nenašli jsme tam ani stopy zvířat, ani lidí, ani strojů - nic. Krev jsme otestovali; byla to lidská krev. A útržky masa byly... lidským masem."

"Muselo tam něco být," nesouhlasil Bron. "Nějaké známky, stopy, možná pach výbušniny - nebo něco na vašem radaru, když je plošina tak blízko."

"Nejsme hlupáci. Máme techniky a vědce. Nebyly tam žádné stopy, žádné pachy, nic na radaru. Opakuji - nic."

"A to vás vedlo k tomu, abyste zavolali Patrolu."

"Ano, tahle záležitost je příliš velká než, abychom ji zvládli sami."

"Měl jste naprostou pravdu, guvernére. Já vás toho zbavím. Abych pravdu řekl, mám už velmi jasnou představu o tom, co se stalo."

Haydin se prudce postavil. "To není možné! Co to je?"

"Bohužel je poněkud brzo, abych vám to řekl. Ráno se vypravím na tu plošinu, abych si prohlédl místo, kde došlo k masakru. Můžete mi dát souřadnice? A nikomu se prosím nezmiňujte o mé návštěvě."

"Můžete se spolehnout," řekl Haydin s pohledem na prasátko. To vstalo a protáhlo se, pak hlasitě začnicalo ve směru misky s ovocem.

"Jasmina by si dala kousek," řekl Bron. "Nebude vám to vadit, že?"

"Jen si posлуžte," řekl guvernér rezignovaně; hlasité mlaskání naplnilo místnost, když zapisoval souřadnice a směr.

Museli si pospíšet, aby odešli z města před svítáním. Než dorazili k táboru, nebe na východě zešedlo a zvířata byla vzhůru a pobíhala kolem.

"Myslím, že tady ještě jeden den počkáme," řekl Bron, když otevíral krabičku s vitamínovými dárkami. Queeny, čtyřsetkilová čínská prasnice, nad tou zprávou radostně chrochtala, vyrývala trsy listí a vyhazovala je do vzduchu.

"Poehutnánlčko, co? Nedivím se, po tak dlouhé době v lodi. Vyrazím si na výlet, Queeny, a vrátím se do setmění. Pohlídej to tady." Zvýšil hlas: "Curly! Moe!"

V ozvěnu na jeho slova se v lesíku ozvalo praštění a o chvíli později dvě dlouhá šedočerná těla vyrazila

z podrostu - tuna kostí a svalů na nohách. Curlymu v cestě překážela osmicentimetrová větev a on ani neuhnul, ani nezpomalil. Ozvalo se ostré *prásk* a on zabrzdil před Bronem s ulomenou větví na zádech. Bron odhodil větev stranou a pohlédl na svůj úderný oddíl.

Byli to kanci, dvojčata z jednoho vrhu, a každý z nich vážil přes pět set kilo. Normální divočák váží až 330 kilo a je to nejrychlejší, nejnebezpečnější a nejzuřivější bestie. Curly a Moe byli mutanti, o třetinu těžší než jejich divocí předkové a mnohem chytřejší. Všechno ostatní se ale nezměnilo; byli stejně rychlí, nebezpeční a zuřiví. Špičky svých pětadvacetícentimetrových klů měli potažené nerez ocelí, aby si je neutonuli.

"Moe, chci, abys' tu zůstal s Queeny a ve všem ji poslechl."

Moe zakvičel vzteky a pohodil svou mohutnou hlavou. Bron zabořil ruku do srstí a tlustých štětín mezi Močovými lopatkami, jeho nejoblíbenějšího místa, a důkladně ho podrbal. Moe slastně funěl. Byl to prasečí génuis, což by mu v lidském měřítku stačilo na úroveň duševně retardovaného, ale on nebyl člověk. Rozuměl jednoduchým povelům a plnil je v rámci svých možností.

"Zůstaň a hlídej, Moe, zůstaň a hlídej. Sleduj Queeny, ona ví, co je nejlepší. Hlídej, nezabíjej. Je tady spousta dobrot k snědku - a bonbony, až se vrátím. Curly jde se mnou a až se vrátíme, každý dostane cukrátko." Ze všech stran se ozývalo šťastné chrochtání a Queeny se mu svým tučným bokem otřela o nohu.

"Ty jdeš taky, Jasmino," dodal Bron. "Procházka tě uchrání před problémy. Vezmi Maisii Mezkonohá; pohyb jí taky udělá dobře."

Jasmina byla jeho problémovým děckem. I když vypadala jako nedorostlé sele, byla dospělým Pitman-Mooreovým trpaslíkem - jedna z rasy malých vepřů původně vyšlechtěných pro použití v laboratořích. Byli kříženi kvůli inteligenci a Jasmina nejspíš měla nejvyšší IQ, jaké kdy opustilo světlo laboratoří. Ale mělo to svou slabou stránku: s inteligencí se snoubí labilita a téměř lidská hysterie, protože její mysl balancovala na ostré hraně. Kdyby zůstala s ostatními, mohla by je dráždit a týrat a dělat problémy, takže ji Bron vždy bral s sebou, když se měl od stáda vzdálit na delší čas.

Maisie byla pravým opakem: typická baculatá prasnice - Mezkonohá, vyšlechtěná k všeobecným účelům. Její inteligence byla nízká - nebo běžná prasečí - a její plodnost vysoká. Někteří krutí lidé by mohli říci, že je vhodná leda na slaninu. Měla však příjemné chování a byla dobrou matkou; vlastně právě odstavila svůj poslední vrh. Bron si ji vybral, aby si trochu odpočinula od svého potomstva - a také aby se zbavila nějakého tuku, protože během cesty kosmem nepředstavitelně přibrala.

Bron prostudoval mapy a objevil jakousi starou dřevorubeckou cestu směřující jeho směrem, téměř až k plošině. On a jeho svěřenci sice mohli jít poměrně snadno i terénem, ale po cestě ušetří nějaký čas. Namířil busolu na větrný ukazatel na řídicí věži a určil azimut k cestě, která směřovala k Plošině duchů. Rukou ukázal správný směr. Curly sklonil hlavu a vypálil do podrostu. Ozýval se rachot a praskání, jak si prorážel cestu - dokonalý hledač pěšin, který si otevíral vlastní průseky v místech, kde chyběly.

Chůze po travnatém úvozu vinoucím se k horám byla snadná.

Základna dřevorubců musela být uzavřena po dlouhý čas, protože v cestě nebyly vyjeté žádné koleje. Čuníci čmuchali v husté trávě, požírali náhodné kousky něčeho natolik lákavého, že neodolali, jen Maisie si funěním stěžovala na přílišnou námahu. Cestu vroubily stromy, ale z větší části byla zem vyklučena a oseta rostlinami. Curly se zastavil, zafuněl, ukázal na velký remízek a tázavě zachrochtal. Jasmina a Maisie zastavily vedle něj, dívaly se stejným směrem a se vztyčenými hlavami naslouchaly.

"Co to je? Co je tam?" zeptal se Bron.

Bylo jasné, že to není nic nebezpečného. Kdyby něco hrozilo, Curly by se chystal k útoku. Se svým mnohem citlivějším sluchem naslouchala prasata něčemu, co on neslyšel, něčemu, co je zaiijalo, ale nepostrašilo.

"Tak běžte," řekl. "Máme před sebou ještě dlouhou cestu." Strčil do Curlyho boku, ale stejně by se asi mohl snažit tlačit proti kamenné zdi. Curly, napjatý, zahrabal přední nohou a pohodil hlavou ve směru stromů.

"Tak dobrá, když na tom trváš. Nikdy se nehádám s kanci vážícími přes půl tuny. Jdeme se tam podívat." Poplálal ho mezi lopatkami a Curly vyrazil ke stromům.

Než ušli čtyřicet metrů, zaslechl Bron ten zvuk také - pronikavě křičící pták nebo malé zvíře. Ale proč by se tím vzrušovala prasata? Náhle rozeznal, co to bylo.

"To je dítě - a pláče! Dělej, Curly!"

Takto povzbuzen klusal Curly vpřed prorážaje si cestu křovisky takovou rychlostí, že mu Bron sotva stačil. Přiběhli k sráznému, bahnitému břehu a temné tůni. Pláč byl nyní hlasitější, žalostný nárek. Asi dva roky stará holčička stála po pás ve vodě, mokrá a nešťastná.

"Vydrž, hned ti pomůžu ven," řekl Bron a nárek přešel do pronikavého vriskotu. Curly stál na okraji kluzkého bahnitého svahu a Bron použil jeho statného nehybného kolena jako držadla, když se soukal dolů. Dítě se k nim probrodilo, Bron je chytil volnou rukou a vytáhl je do bezpečí. Bylo mokré a zubožené, ale ztichlo, jakmile je vzal do ruky.

"Co s tebou uděláme?" zeptal se Bron, když byli zpátky nahoře, a vtom zaslechl odpověď ve stejném okamžiku jako vepří. Vzdálené nepřerušované zvonění zvonu. Vyslal je správným směrem a krácel za nimi stezkou, kterou prorazil Curly v podrostu. Lesík končil na rozsáhlé louce. Na protějším kopci stál červený statek a u něho žena, která tloukla do velkého ručního zvonu. Spatřila Brona hned jak vyšel z háje a rozeběhla se mu vstříc.

"Amy," volala, "jsi v pořádku!" Přitiskla si dítě k sobě nevšímajíc si skvrn od bláta na své bělostné zástěře.

"Našel sem ji támdlenc v tůnce, pani. Zapadla tam do bahna a nemohla vylízt. Hádám že je jen vystrašená."

"Nevím, jak vám poděkovat. Když jsem šla dojit krávy, myslela jsem si, že spí. Musela se zatoulat ven..."

"Neděkujte mně, pani, poděkujte mejm prasatům. Ty slyšely její brek, já sem jen šel za nima."

Žena si teprve teď všimla zvířat.

"Moc pěkný kousek," řekla s obdivem při pohledu na Maisiiny zaoblené tvary. "Doma jsme chovali prasata, ale když jsme se vystěhovali, vzali jsme s sebou jen krávy pro mléčnou farmu. Teď toho lituju. Dám jim nějaké čerstvé mléko - a vám taky. Je to jediné, co pro vás můžu udělat."

"Mockrát děkuju, ale my musíme dál. Hledám, kde bych se usadil, a chtěl bych se dostat na plošinu a zpátky než bude tma."

"Tam ne!" vydechla a přitiskla si holčičku k sobě. "Tam nahoru nemůžete!"

"Pročpak ne? Na mapě to vypadá pěkně."

"Prostě nemůžete... je tam *něco*. Moc o tom nemluvíme. Něco, co není vidět. Vím, že to tam je. Na pastvě pod plošinou jsme mívali nějaký dobytek. Víte, proč tam už nepaseme? Měly málo mléka. Ani ne z polovičky tolik, co ostatní. Tam nahoře je něco špatného, *velmi* špatného. Běžte se tam podívat, když jinak nedáte, ale *musíte* se vrátit před setměním. Brzy pochopíte, co mám na mysli."

"Díky za radu; vážím si toho. Tak vidím, že holčička už je v pořádku, no a já už musím jít."

Bron přivolal prasata, zamával fannářce na rozloučenou a vyrazil zpátky k cestě. Plošina se postupem času stávala stále zajímavější. Od té chvíle nutil vepře udržovat pravidelnou rychlost bez ohledu na Maisiino supění a zoufalé pohledy, a za hodinu minuli opuštěnou základnu dřevorubců - opuštěnou kvůli podivným událostem na plošině? - a začali stoupat mezi stromy. Byli na okraji plošiny.

Překročili potok a zatímco si vyráběl hůl, dovolil zvířatům popíjet, co hrdlo ráčí. Maisie, rozpálená námahou, sebou s ohromným cáknutím plácla do vody a chladila se. Jasmina, pedantské zvíře, vztekle vykvikla a odběhla se vyválet v trávě, aby si osušila potřísněná místa. Curly, funící a chrochtající jako spokojená lokomotiva, vrazil rypák pod práchnivějící kmen, který musel vážit nejméně tunu, odstrčil ho stranou a slastný požíral nejružnější hmyz a živočichy, které pod ním našel. Potom pokračovali.

Nebyl to příliš obtížný výstup a jakmile zdolali hranu, povrch zvolna klesal do řídky porostlé pláně. Bron si opět pohráł s busolou a ukázal Curlymu správný směr. Ten zafuněl a než vyrazili, vyhrabal v zemi předním kopýtkem brázdu. Jasmina se přitiskla Bronovi k noze a zakvičela.

Bron to cítil také a musel přemoci mrazení v zádech. S tím místem bylo něco - jak to popsat? - *špatného*. Nevěděl, proč to tak cítil, ale bylo to tak. Prasata to podle všeho cítila také. Ještě tam bylo divné něco jiného: ve vzduchu nebylo vidět žádného ptáka, ačkoli v kopcích dole jich bylo plno. A tady to vypadalo, že kolem není vůbec žádný živočich. Kdyby nějakého přehlédli, prasata by si ho jistě všimla.

Bron potlačil nepříjemný pocit a následoval Curlyho vlnící se kýty, zatímco další dva vepři, stále protestující, klusali za ním co nejbližše jeho nohou. Bylo zřejmé, že všichni cítili blížící se nebezpečí, a všichni tím byli rozrušeni. Všichni s výjimkou Curlyho, který, když nějaký nepříjemný dojem nebo pocit zasáhne jeho kanci povahu, skloní hlavu a vyrazí vpřed kypící vztekem.

Když dorazili na paseku, hned poznali, že je to ta pravá. Větve všude kolem byly zohýbané a pokroucené, malé stromky byly ohnuté k zemi a potrhane stany a rozbité příslušenství pokrývaly zem. Bron

zdvihl vysílačku a viděl, že kovová krabička je popraskaná a zkroucená, jako by ji ždímal nějaká obrovská ruka.

A po celou dobu, co to místo prohledával, cítil nepřijemné napětí a tlak.

"Tady, Jasmino," řekl, "očichej tohle. Vím, že to leží týden na dešti a slunci, ale nějaká stopa tam mohla zůstat. Čichni si."

Jasmina se zatřásla, zavrtěla hlavou *ne* a přitiskla se mu k noze; cítil, jak se třese. Byla v jednom z jejích stavů a než to pomine, nic s ní nebude. Bron ji nepřemlouval - sám se cítil tak trochu podobně. Krabičku podal očichat Curlymu, ten k ní obligátně přičichl, ve skutečnosti jí však nevěnoval pozornost. Jeho očička těkala po pasece všemi směry, čenichal a pofrkával, aby se zbavil špíny v rypáku. Když začal kly hrabat v zemi, myslel si Bron, že na něco narazil, ale byl to jen šťavnatý kořen. Pustil se do přežvýkování - pak náhle zvedl hlavu a zahleděl se mezi stromy, kořen se mu nepovšimnut klátil mezi čelistmi.

"Co je to?" ptal se Bron, protože i ostatní zvířata hleděla stejným směrem a ostražitě naslouchala. Jejich uši se vztyčily, když se v křoví náhle začal ozývat praskot, jak se tudy prodíralo něco obrovského.

Náhlost útoku Brona téměř vyřadila. Praskot se ještě ozýval zpovzdálí, když ze stromů téměř nad jeho hlavou vyrazil Skokan s rozevřenou čelistí dlouhou třicet centimetrů. Bron viděl obrazy těchto obrovských vačnatců, původních obyvatel planety, ale skutečnost předčila všechny představy. Stál na zadních nohách, tři a půl metru vysoký, a skutečnost, že to byl býložravec a čelisti používal jen k rytí v bahně, příliš neuklidňovala. Používal je také proti svým nepřítelům a Bron byl právě do této kategorie zařazen. Tvor vyskočil a sklonil čelisti.

Curly, řvoucí vzteky, zasáhl netvora ze strany. Ani třiapůlmetrový hnědosrstý vačnatec se nemůže postavit pěti stům kil rozzuřeného kance, a tak obří bestie ustoupila. Když se míjeli, Curry pohodil hlavou nepříjemným švihem, kterým vrazil špičák do protivníkovy nohy a rozpáral ji. Poté se v ladném oblouku obrátil a opakoval nájezd.

Skokan však nečekal. Křičel bolestí a strachem a běžel opačným směrem. V tu chvíli se na pasece objevil jeho společník - ten, kterého slyšeli předtím. Curry opět zavrčel, obrátil se na místě, a naježil se. Druhý Skokan - podle velikosti samec - pochopil situaci a vůbec se mu nezamlouvala. Jeho družka utekla s bolestí - kterou dávala všem hlasitě najevo - a bezpochyby za to mohla ta přízemní, pobíhající masa d'ábelsky vypadajícího tvora. Skokan bez zpomalení pokračoval v běhu a zmizel mezi stromy na protější straně paseky..

Jasmina celou tu dobu bezhlavě pobíhala kolem bez valného účinku na pokraji nervového zhroucení. Maisie, nezvyklá na prudké reakce, stála na místě, plácala ušima a vzrušeně chrochtala.

Když Bron sáhl do kapsy pro tabletku, aby utišil Jasminu, k nohám mu ze stromu spadl dlouhý zelený had.

Strnul uprostřed pohybu s rukou napůl v kapse, protože věděl, že hledí do očí smrti. Byl to Andělíčkář, nejedovatější had na Trowbri, mnohem nebezpečnější než cokoli, co poskytovala matička

Země. Prahla po masu jako škrtič - protože chováním to byl škrtič - ale také měl špičáky a dobře naplněné jedové váčky. A teď byl neklidný, kymácel se dopředu a dozadu a byl připraven k útoku.

Bylo Běžné, že usedlá, růžová Maisie, prasnice a matka, nemá reflexy nebo temperament, aby si poradila s útočícími vačnatci - ale had byl něco zcela jiného. Zakvičela a poskočila vpřed, nesouc svou hmotu s rozváznou čílostí.

Andělíčkář viděl vyzývavou horu natrásajícího se masa a vyrazil, vzápětí zaklonil hlavu a opětovně zaútočil. Maisie, funicí námahou, otočila hlavu a podívala se přes rameno. Znovu zakvičela a vracela se k jedovatému hadovi. Ten hlasitě syčel a znovu provedl výpad a možná se v nějakém zasutém koutku mozku divil, jak je možné, že tento oběd nepadl k zemi, aby si na něm mohl pochutnat. Kdyby Andělíčkář věděl o prasatech trochu více, mohl jednat jinak. Místo toho znovu zaútočil a tak přišel o většinu jedu.

I když tento typ prasete není sádelným, je konstitučně statný a jeho samice mají sklon k tloustnutí. Maisie byla více než tlustá. Její kýty - kterým někteří krutí masožravci mohou říkat šunky - byly silně obalené tukem. A v tuku nekoluje krev. Jed se uložil do sádla, kde nemohl vniknout do krevního oběhu, a tím způsobit zranění. Časem bude neutralizován a rozložen tělesnými chemickými látkami. Teď však Maisie obracela role. Andělíčkář vyrazil znovu, již letargicky, protože jeho zásoby jedu byly vyčerpány. Maisie se zvedla na zadní a připravila si kopýtko - silnou a břitkou zbraň. Jelikož hadi rádi zabíjejí prasata, prasata také s oblibou žerou hady. S kvikotem těžce dopadla na hadovu páteř a téměř mu amputovala hlavu. Jeho tělo se stále svíjelo, a tak útočila znovu a znovu, dokud nebyl had rozdělen na několik nehybných kusů. Teprve poté ustala a šťastně si něco mumlala, když ho pojídala. Byl to velký plaz, a tak dovolila Jasmině a Curlymu, aby jí s ním pomohli. Bron počkal, dokud neskončí, protože hostina je uklidňovala. Teprve když zmizelo poslední sousto, obrátil se na zpáteční cestu k táboru. Stále se ohlížel přes rameno a poznal, že všichni pocítili úlevu, když začali sestupovat z Plošiny duchů.

Když dorazili ke zbytku stáda, vítalo je radostné chrochtání. Nejinteligentnější zvířata si vzpomněla na slibované cukroví a nedočkavě se nakupila kolem. Bron otevřel krabičku s pochoutkou plnou minerálů a vitamínů. Když je rozdával, zaslechl bzučení telefonu - velmi slabé, protože ho dosud nevybalil ze svého zavazadla.

Když vyplňoval všechny ty formuláře, samozřejmě také uvedl své telefonní číslo, protože k němu patřilo stejně jako jeho jméno. Každému je doživotně přiděleno telefonní číslo hned po narození. V počítačem spravované síti je možno dovolat se kohokoli kdekoli na planetě prostou volbou jediného čísla. Ale kdo by mu tady volal? Pokud věděl, měla jeho číslo jen Lea Daviesová. Vyndal kompaktní telefon - ne větší než jeho dlaň, napájený celoživotní atomovou baterií - a vyklopil malé stínítko. Tím aktivoval telefon. Ozval se statický šum a na obrazovce se objevil barevný

obrázek. "Teď konc zrovna senxna vás myslel, slečno Daviesová," řekl. "Náhodička, co?"

"Ano," odpověděla a neznatelně pohybovala rty, jako by hledala slova. Byla opravdu pěkná, teď ale vypadala příliš slabá. Bratrova smrt jí značně otrásla. "Musím se s vámi setkat, pane Wurbere. A to co nejdříve."

"To je vod vás milý, slečno Leo, moc se na to těším"

"Potřebuji vaši pomoc, ale nikdo nás nesmí vidět spolu. Můžete přijít hned po setmění, sám, k zadnímu vchodu do radnice? Budu tam na vás čekat."

"Přidu tam - můžete se na mě spolehnout," řekl a zavěsil.

Co se stalo? Věděla snad ta dívka něco, co nevěděl nikdo jiný? Bylo to možné. Ale proč právě on? Ledaže by jí guvernér řekl o BRAV - což bylo dost dobře možné, protože byla jeho sekretářkou. A navíc byla velmi atraktivní, když nebrečela. Jakmile nakrmil stádo, vybalil čisté oblečení a holicí strojek.

Bron vyrazil za setmění. Queeny zvedla hlavu a sledovala jak odchází. Zastupovala ho, když byl pryč - ostatní vepřít to věděli a respektovali - a kdyby se objevily nějaké problémy, měla k dispozici Curlyho a Moa. Curly spal po celodenní námaze a tiše hvízdal nosem. Vedle něj podřimovala Jasmina, ještě unavenější a uklidňovaná obrovským Miltownem. Situace byla pod kontrolou.

Přiblížit se k radnici z neosvětlené zadní strany nebyl problém, zvláště když tudy šel včera v noci. Byl unaven putováním po okolí a nedostatkem spánku, a tak pěstí zakrýval mohutné zívání.

"Slečno Leo, jste tady?" volal tiše, když pootevřel nezamčené dveře. Chodba před ním tonula ve tmě, a tak zaváhal.

"Ano, jsem tu," ozval se její hlas. "Pojďte prosím dál."

Bron otevřel dveře a vstoupil dovnitř. Náhle mu spánek vybuchl pronikavou bolestí a její trýzeň na chvíli osvětlila temnotu jeho nervů. Snažil se něco říci, ale nemohl mluvit, a tak se pokusil zvednout ruku. Další rána zasáhla jeho předloktí a ochromila ho tak, že kleslo zpět. Třetí úder do týla ho poslal do říše snů.

"Co se stalo?" ptala se ho vlnící se růžová placka. Bron se snažil mrkáním zaostřit, až se mu podařilo rozpoznat ustaranou tvář guvernéra Haydina.

"To byste měl říct vy mně," odpověděl Bron chraplavě. Přepadla ho bolest hlavy, a on málem znovu omdlel. Za krkem mu pofrkávalo něco vlhkého a studeného. Bron s námahou zvedl ruku, aby Jasmině potřásl uchem.

"Měl byste to prase poslat pryč," řekl kdosi.

"Nechtě ji," řekl Bron s námahou, "a řekněte mi, co se stalo." Velmi opatrně pootočil hlavu a poznal, že leží na gauči v guvernérově kanceláři. Vedle lůžka stál džentlmen se vzezřením lékaře, strnulou tváří a klátícím se stetoskopem. Ve dveřích se tlačilo několik dalších lidí.

"Našli jsme vás tady," řekl guvernér. "To je všechno, co víme. Pracoval jsem v kanceláři, když jsem zaslechl ten jakot, jako když dívka křičí ukrutnou bolestí - něco strašného. Někteří z ostatních zde to slyšeli venku na ulici. Všichni jsme se rozeběhli k vám. Našli jsme vás ležícího v zadní hale - prochládlého a s rozbitou hlavou - a tohle prase

stálo vedle vás a ječelo. Nikdy bych neřekl, že zvíře může křičet takovým způsobem. Nedovolilo nikomu, aby se k vám přiblížil - stálo na stráž a výstražně cenilo zuby. Než přišel doktor, podařilo se nám je trochu uklidnit, takže ho k vám nakonec pustilo."

Bron rychle přemýšlel - nebo alespoň tak rychle, jak mu dovozovala pila snažící se odříznout týlní část jeho hlavy.

"Takže vo tom víte tolik, co já," řekl. "Přišel sem, abych si doplnil svoje papíry. Přední dveře byly zamčený, tak sem si řek', že to zkusím zezadu, jestli tady ještě někdo je. Vešel sem zadníma dverma a něco mě praštilo. A pak sem se probudil až tady. Myslim, že za to můžu poděkovat Jasmíne. Musela jít za mnou a viděla, když mě někdo uhodil. Pak začla ječet, jak sté slyšeli, a možná, že ze zakousla do lejtka toho, kdo mě nápad'. Prasata mají' proklatě dobrý zuby. Musela ho zastrašit, ať to byl kdo to byl." Povzdychl si, šlo to snadno. "Moh' byste mi dát něco na hlavu, doktore?" zeptal se.

"Možná, že máte ořes mozku," řekl doktor.

"Nechtě to na mě, doktore; lepší malej votřes, než když se mi hlava rozskočí na dvě půlky."

Po chvíli doktor odešel, dav se rozplynul, bolest v jeho hlavě poklesla na úroveň tepavého třeštění a Bron si prohmatával pohmožděnou paži, na kterou si vzpomněl teprve teď. Začal mluvit, až když guvernér zavřel a zamkl dveře.

"Neřekl jsem vám to celé," začal.

"Myslel jsem si to. O co vlastně jde?"

"Nevím, kdo mě napadl - až sem to byla pravda. A kdyby se Jasmina neprobudila a neviděla, že jsem pryč, a kdyby se necítila tak zranitelná, asi bych byl už po smrti. Byla to pečlivě připravená past a já do ní spadl."

"Co tím chcete říci?"

"Chci tím říci, zeje v tom zapletená Lea Daviesová. Zavolala mi a navrhla, že se tady sejdeme, a když jsem přišel, čekala na mě."

"Tím mi chcete naznačit..."

"Jen tolik, kolik jsem řekl. Zavolejte ji sem, prosím, abychom si mohli vyslechnout její verzi."

Když guvernér odešel k telefonu, Bron pomalu spustil na zem jednu nohu a přemýšlel, co se stane, když se pokusí postavit. Nebylo to nic moc. Držel se opěradla pohovky, zatímco mu pokoj pomalu kroužil před očima a podlaha se houpala jako loď na moři. Jasmina ležela vedle jeho nohy a šťastně vzdychala. Po chvíli, když ustal pohyb nábytku a rotace budovy, zkusil chůzi a klopýtal směrem ke kuchyni.

"Čím vám posloužím, pane?" optala se kuchyň, když vešel. "Což takhle lehkou půlnoční přesnídávku?"

"Kávu, jen černou kávu - ale hodně."

"Hned to bude, pane. Dietetici však tvrdí, že káva může působit dráždivě na prázdný žaludek. Co třeba lehce opečený sendvič, a nebo grilovanou kotletu..."

"Ticho!" Jeho hlava začínala znovu třeštit. "Nemám rád supermoderní ukecaný kuchyňský roboty. Líbí se mi staromódní kuchyně, které rozsvěčují kontrolku *hotovo* - a to je vše, co dokážou říci."

"Vaše káva, pane," oznámila kuchyň notně uraženým tónem. Nad deskou se otevřela dvířka a v nich se objevila kouřící konvice. Bron se rozhlédl. "A co takhle šálek - nebo to mám pít z dlaní?"

"Šálek, ale *ovšem*, pane. *Nezadal* jste, že chcete šálek." Uvnitř stroje se ozval tlumený cinkot a sklu-

zem profičel otlučený hrnek, který přistál na stole před ním.

To mi ještě scházelo, pomyslel si Bron. *Náladová robokuchyň*. Jasmina přišla za ním, její kopýtko cupitala po podlaze. *Musím si tu mašinu udobřit, jinak bych mohl mít problémy s guvernérem, až se to dozví.*

"Když o tom tak mluvíš, kuchyně," řekl hlasitě tím nejvlídnějším tónem, jakého byl schopen, "hodně jsem slyšel o báječných jídlech. Dokázala bys mi připravit vajíčka Benedict...?"

"Ve vteřince, pane," odvětila kuchyň radostně, a o chvíli později dorazil kouřící talíř s ubrouskem a příborem.

"Báječné," řekl Bron a podal talíř Jasmině na zem. "Lepší jsem ještě nejedl." Místnost naplnilo hlasité mlaskání a přezvykování.

"Jste opravdu rychlý jedlík, pane," zahučela kuchyň. "Dobrou chuť."

Bron si odnesl kávu zpět do sousedního pokoje a opatrně usedl na gauč. Guvernér ustaraně vzhledl od telefonu. "Není doma," řekl, "ani s přáteli, ani kdekoli jinde. Hlídka prohledala celou oblast a já jsem poslal zprávu do všech telefonů. Nikdo ji neviděl - a nikde po ní není ani stopy. To není možné. Zkusím ještě důlní stanice."

Guvernér Haydinovi trvalo přes hodinu, než se důkladně přesvědčil, že Lea zmizela. Osídlená část Trowbri pokrývala omezenou oblast a kdokoli je dosažitelný telefonem. Nikdo ji neviděl, ani nevěděl, kde by mohla být. Zmizela. Bron se tou skutečností obíral mnohem dříve než guvernér - a věděl, co musí udělat. Natáhl se zpět na pohovku, zul si boty, položil nohy na hřejivý Jasminin bok a lehce si zdříml. Prasátko se vypnulo jako stolní lampa, dokázalo spát na povel.

"Zmizela," řekl Haydin, když naposledy zavěsil. "Ale proč? Nemohla mít nic společného s útokem na vás."

"Mohla - kdyby k tomu byla přinucena."

"O čem to mluvíte?"

"Jen dedukuji, ale dává to smysl. Jestliže její bratr není mrtvý..."

"Jak to myslíte?"

"Nechtě mě to dokončit. Řekněme, že její bratr je naživu, ale hrozí mu smrt. A ona má příležitost zachránit ho, když udělá, co je jí přikázáno - dostane mě sem. Nezatracujme ji: nejspíš nevěděla, že mě chtějí zabít. Asi s nimi potom zápasila - a proto ji odvěkl s sebou."

"Co o tom víte, Wurbere?" vykřikl Haydin. "Řekněte mi - o všem. Jsem zde guvernérem a mám právo o tom vědět."

"Dozvíte se to - až vám budu schopen říci něco víc než pouhé domněnky a dohady. Ten útok a únos znamená, že někomu se nezamlouvá moje přítomnost, ale také to znamená, že se blíží k cíli. Mám v úmyslu všechno urychlit a pokusit se nachytat ty ,duch/ na švestkách."

"Myslíte si, že mezi událostmi zde a Plošinou duchů existuje nějaké spojení?"

"Vím to. Proto také chci, aby ráno kolovaly zvěsti, že se zítra přesouvám na místo, které jsem si vybral, a aby všichni věděli, jaké místo to je."

"Jaké?"

"Na Plošině duchů - kde jinde?"

"To je sebevražda!"

"Ale není. Myslím, že vím, co se tam nahoře stalo, a že mám proti tomu obranu - doufám. Mám také svou skupinu, která se dnes již dvakrát osvědčila. Pokusím se o to, a pokusím se o to i proto, že je naděje znovu vidět Leu."

Haydin udeřil pěstí do stolu a zamyslel se. "Kdybych chtěl, můžu to zakázat - ale neudělám to, když budete postupovat podle mého. Plný radiokontakt, ozbrojené stráže, hlídkové vrtulníky..."

"Ne, pane, mnohokrát vám děkuji, ale nezapomínám, co se stalo poslední skupině, která to zkoušela tímhle způsobem."

"Tak půjdu s vámi. Jsem za Leu zodpovědný. Bud' mě vezmete s sebou, nebo nepůjдете nikam."

Bron se usmál. "To je dilema, guvernére. Mohla by se mi hodit pomocná ruka, a možná i svědek. Dnes v noci bude na plošině pěkně horko. Ale beze zbraní."

"To je sebevražda."

"Vzpomeňte si na první výpravu a udělejte, co vám říkám. Chci tady nechat většinu svých věcí. Řekl bych, že můžete zařídit, aby byly uloženy do skladiště, než se vrátím. Myslím, že brzy pochopíte, že mám dobrý důvod k tomu, co dělám."

Bron se přinutil k více než desetihodinovému spánku, protože cítil, že to bude potřebovat. O půlnoci přijel a odjel nákladák a teď už byli na cestě. Guvernér Haydin byl náležitě oblečen do hrubých šatů a loveckých bot a vyrazil s nimi. Nepostupovali příliš svižně, rychlost přizpůsobili nejpomalejšímu seletí. Zvířata si navíc putování zprjemňovala vyhledáváním a hlasitou konzumací pochoutek podél cesty. Tentokrát šli stejnou trasou jako předchozí výprava - klikatý úvoz, který vedl na plošinu nejschůdnějšími cestami, po většinu času podél kalné bystřiny. Bron na ni ukázal.

"To je říčka, která protéká plošinou?" zeptal se.

Haydin přitakal. "Ano, je; pramení v tamtom pohoří."

Bron pokývl hlavou a vyrazil na pomoc kvičícímu podsvínčeti, kterému se podařilo dokonale vyplnit trhlínu ve skále. Pokračovali.

Za soumraku založili tábor - na mýtině sousedící s tou, na které skončila cesta předchozí výpravy.

"Myslíte, zeje to dobrý nápad?" zeptal se Haydin.

"Ten nejlepší," odpověděl mu Bron. "Je to místo zcela vyhovující našim potřebám." Pohlédl na slunce sklánějící se k obzoru. "Dalme se do jídla. Chci, aby bylo do setmění všechno odklizeno."

Bron rozbil ohromný stan, který však byl zařízen velmi skromně - obsahoval pouze dvě skládací židle a bateriové svítidlo.

"Není to trochu spartánské?" zeptal se Haydin.

"Nevidím důvod, abych si nechal zničit vybavení, se kterým jsem se sem vlácel pětáctýřicet světelných let." Poplácal malý plastový sáček, který měl pověšený na krku. "A teď něco na zub."

Jejich stolem byla prázdná bedna od prasečí večeře. Dobrý důstojník se nejdříve stará o své vojsko, takže zvířata jedla jako první. Bron postavil na bednu dvě samoohřívací večeře, rozlomil pojistku a podal Haydinovi plastovou vidličku. Když dojedli, byla skoro tma. Bron se vyklonil ze stanu a zahvízdal na Curlyho

a Moa. Dva kanci dorazili na půl plynu a když zastavovali, vyryli do prachu před ním brázdy.

"Pasáci," řekl a drbal je na štětinatých hlavách. Oba slastně pochrochtávali a zvedali k němu zrak. "Myslí si, že jsem jejich matka," řekl na vysvětlenou. Klidně vyčkával, až se s tím Haydin, který zvolna rudl v obličeji, vyrovná. "Může to znít trochu směšně, ale je to pravda. Hned po narození byli oddělení od svých sourozenců a vychovával jsem je já. Takže jsem jejich adoptivní rodič."

"Jejich rodiči byla prasata. Vy mi prase příliš nepřipomínáte."

"Asi jste nikdy neslyšel o osvojení. Každý ví, že když kotě vyrůstá se štěňaty, kočka prochází životem s domněnkou, že je trochu jiný pes. Je to více než asociace na raný věk. Existují i fyzikální projevy adopce. Je to zařízení tak, že prvního tvora, kterého mládě spatří, považuje automaticky za svého rodiče. Většinou to je skutečný předek - ale ne vždy. Kotě si myslí, že jeho matkou je fena. Tihle dva přerostlí kanci si myslí, že jejich rodičem jsem já, bez ohledu na to, jak to vám může připadat fyzicky nemožné. Přesvědčil jsem se o tom ještě dříve, než jsem vůbec začal uvažovat o jejich tréninku. Je to jediný způsob, jak můžu být v jejich blízkosti v naprostém bezpečí. Bez ohledu na jejich inteligenci jsou to stále výbušné a nebezpečné bestie. A také to znamená, že mi nic nehrozí, když jsou někde poblíž. Jestliže mi někdo jen pohrozí, bude ve vteřině zpacifikován. Říkám vám to proto, abyste se nedopustil nějaké hlouposti. Teď mi prosím dejte tu pistoli, kterou jste slíbil, že si nevezmete."

Haydinova ruka vystřelila k zadní kapse - a zarážila se ve stejném okamžiku, ve kterém se oba kanci obrátili k prudkému pohybu. Moe slintal rozkoší z drbání a kapky slin skapávaly po pětadvacetimetrovém tesáku.

"Potřebuju ji na svou vlastní ochranu..." protestoval Haydin.

"Bez ní jste daleko bezpečnější. Pomaluji vyndejte."

Haydin opatrně sáhl dozadu, vyndal malou energetickou pistoli a hodil ji Bronovi. Ten ji chytil a pověsil ke stropu vedle světla. "Nyní vyprázdněte kapsy," řekl. "Chci, aby cokoli z kovu bylo uloženo do bedny."

"Kam tím míříte?"

"Promluvíme si o tom později; teď není čas. Všechno vyndejte."

Haydin pozoroval kance a vyprazdňoval kapsy. Bron se k němu připojil. Odložili do krabice sbírku mincí, klíčů, nožů a drobných nástrojů.

"S očky ve vašich holínkách nic nenaděláme," řekl Bron. "Ale neřekl bych, že s nimi budou problémy. Já dávám přednost natahovačkám."

Již se setmělo a Bron odvedl svoje svěcence pod stromy vzdálené dobrých sto metrů od paseky. Jen Queeny, inteligentní prasnice, zůstala s nimi a ztěžka ulehla vedle Bronovy stoličky.

"Žádám vysvětlení," řekl guvernér Haydin.

"Nevyrušujte mě, guvernére. Stále ještě stavím na dohadech. Když se do rána nic nestane, nabídnu vám vysvětlení - a svou omluvu. Není nádherná?" dodal a pokývl směrem k rozložitému vepři u svých nohou.

"Obávám se, že já bych použil jiného přívlastku."

"Tak ho neříkejte nahlas. Queeny rozumí prokletě dobře a já nechci, aby ji to ranilo."

Je to nedorozumění. Lidé nazývají vepře špinavými, ale to je jen proto, že byli donuceni žít ve špíně. Ve skutečnosti to jsou celkem čistotná a pečlivá zvířata. Mohou být tlustí. Mají sklony k pohodlnosti a obezitě - stejně jako lidé. Stejně tak můžou i zhubnout, když budou držet dietu. Ve skutečnosti jsou podobní člověku nejvíce ze všech živočichů. Mají vředy stejně jako my, mají i obdobné srdeční potíže. Stejně jako člověk nemají na těle téměř žádnou srst, a i jejich zuby se podobají našim.

Mají také podobné chování. Před mnoha staletími jeden fyziolog jménem Pavlov dělal pokusy na psech. Chtěl to vyzkoušet také s prasaty. Ale jakmile je položil na operační stůl, začala ječet z plyných plic a mlátit kolem sebe. Prohlásil, že mají 'vrozenou hysterii' a vrátil se k práci se psy. Tady vidíte, že i nejlepší lidé mají mezery ve znalostech. Prasata nebyla hysterická - byla normálně vnímavá. To psi byli tupí. Vepři reagovali stejně, jako by se chovali lidé, které se někdo pokouší připoutat z důvodu nějakého rychlého pitvám *zaživa*.... Co se děje, Queeny?"

Bron dodal poslední větu, když Queeny náhle zvedla hlavu, vzpřímila uši a zachrochtala.

"Slyšíš něco?" ptal se Bron. Prase zachrochtalo znovu o poznání hlasitěji a postavilo se. "Vypadá to na nepřítele?" Queeny pokývala majestátní hlavou velice lidským *ano*.

"Utíkejte do lesa - zpátky pod stromy!" křičel Bron a burcoval Haydina. "Rychle - neboje po vás."

Utíkali, jak nejrychleji dovedli. Když dorazili mezi stromy, zaslechli vzdálené stoupající kvílení. Haydin se chtěl na něco zeptat, byl však stržen tváří do listí, když se nad pasekou objevilo skučící a hučící těleso, které zaclonilo hvězdy. Bylo to jako přízrak - ale co to bylo? Kolem začalo vířit listí a kleslí a Haydin cítil, jak nějaká síla nutí jeho nohy do tance v šíleném rytmu. Chtěl se na něco zeptat, jeho slova však zanikla v hvízdotu plastové píšťalky a Bronově křiku:

"Curly, Moe - *útok*"

Ve stejné chvíli vyndal z batohu podlouhlý předmět a hodil ho na paseku. Ten chytil, bouchl a vzplanul do jasněho plamene - jakási pochodň.

Temné těleso byl stroj - to bylo zřejmé: oválné, tmavé a hlučné. Nejméně tři metry dlouhé, vznášelo se asi třicet centimetrů nad zemí a po stranách mělo připevněno mnoho disků. Jeden z nich vyrazil směrem ke stanu. Následovala série výbuchů a praskání, jak stan explodoval a sesul se k zemi.

Vzápětí se na protější straně paseky objevili útočící kanci. Neuvěřitelnou rychlostí se skloněnými hlavami a mihajícím se nohama se řítili na stroj. Jeden dorazil o zlomek sekundy dříve a narazil do jeho boku. Ozval se kovový úder a jekot sraženého stroje zakolísal, až téměř utichl.

Kanec na druhé straně toho díky své inteligenci a rychlým reflexům využil, odrazil se za běhu a přes postranici naskočil otevřeným vrchem stroje dovnitř. Haydin zatajil dech. Stroj se téměř dotýkal země, ať už v důsledku poškození, nebo pod vahou kance. Rozzuřené první zvíře také přeskočilo bočníci a zmizelo uvnitř. Nad hukotem motoru bylo možno slyšet hlasité praskání, lámání kovu a pronikavý vrškot. Něco zařinčelo a utrhlo se a zvuk motoru utichal. Když se rámus utišil, bylo slyšet blížící se druhý stroj.

"Letí sem další!" hulákal Bron, vyskočil na nohy a hvízdal z plných plic. Jeden z kanců vyklonil hlavu z trosek a vyskočil. Druhý byl stále ještě zaneprázdněn. První z nich vypálil ve směru přibližujícího se zvuku a byl na místě, když se stroj objevil na okraji paseky. Vyrázil do útoku a zaryl špičáky do té věci. Něco se utrhl a značný pruh plastu zůstal viset dolů. Stroj zakolísal. Jeho pilot zřejmě zahlédl trosky prvního stroje, protože se otočil jako na obrtlíku a zmizel ve směru, odkud přiletěl.

Bron zapálil druhou pochodň a vyhodil ji, když ta první pohasla. Byly to dvouminutové světlice, takže celá událost - od začátku do konce - trvala méně než tuto dobu.

Vydal se ke zničenému stroji a Haydin pospíchal za ním. Kanec vyskočil na zem, ostražitě se rozhlédl a pak si očistil kly o hlinu.

"Co to je?" ptal se Haydin.

"Vznášedlo," řekl Bron. "V současnosti už nejsou příliš často k vidění - ale plní svůj účel. Mohou se pohybovat kdekoli nad zemí nebo vodou a nezanachávají stopy. Ale nemůžou létat nad lesem."

"Nikdy jsem o ničem podobném neslyšel."

"Ani jste nemohl. Když začaly být všeobecně používány silové svazky a energetické buňky, byly vyvinuty lepší způsoby dopravy. Ale kdysi se stavěla vznášedla veliká jako domy. Jsou jakýmsi křížencem mezi pozemní a vzdušnou dopravou. Létají ve vzduchu, ale opírají se o zemi, protože se pohybují na polštáři vytvářeném tlakem vzduchu hnaného do prostoru pod strojem."

"Vy jste věděl, že se ta věc blíží - proto jste nás ukryl do lesa?"

"Očekával jsem to. A podle určitých příznaků jsem očekával je" Ukázal do nitra zříčeného vznášedla a Haydin překvapeně ucukl.

"Snažil jsem se na ně nemyslet - asi jako každý," řekl guvernér. "Viděl jsem jen obrázky vetřelců, takže si je nedovedu představit. Ale tato stvoření. Krev, zelená krev. Vypadá to, že jsou všichni mrtví. Sedá kůžě, liškovité končetiny. Jen podle obrázků, co jsem viděl, bych řekl, že to jsou..."

"Ano, Sulbani. Jedna ze tří inteligentních ras mimozemšťanů, které jsme poznali během našeho pronikání do galaxie - a jediní, kteří vlastnili mezhvězdné stroje dříve, než jsme se my objevili na scéně. Už měli svůj malý koutek galaxie propátrány a ani v nejmenším neuvítali náš přilet. Drželi jsme se od nich dál a snažili jsme se je přesvědčit, že nemáme žádné územní nároky na jejich planetách. S některými lidmi je však těžká domluva. S některými mimozemšťany ještě těžší. Sulbani jsou ti nejhorší. Mají nedůvěru v krvi."

"Všechno ukazuje na jejich přítomnost tady na Trowbri, ale nemůžu si být naprosto jistý, dokud se s nimi nesetkám tváří v tvář. Používání vysokofrekvenčních zbraní je pro ně typické. Víte, že když stále zvyšujete frekvenci zvuku, stane se neslyšitelným pro lidský sluch - zvířata ho však stále slyší. Když ji zvýšíte ještě více, přestanou ho slyšet i zvířata - stále to však cítí stejně jako my. Ultrazvuk může dělat nejrůznější věci."

Kopl do jednoho z připevněných disků, který připojíval mikrovlnnou anténu. "To bylo první vodičko. V lese mají vysílače ultrazvuku vysílající v pásmu, které je neslyšitelné, ale u většiny tvorů vyvolává

pocit napětí a tíže. To byla ta nepříjemná aura, která po většinu času držela lidi v patřičné vzdálenosti od plošiny." Zahvízdal signál k seskupení stáda. "Zvířata, stejně jako lidé, se budou vzdalovat od zdroje. Oni to použili i k tomu, aby na nás poštváli tu nejdivočejší zvěř. Když to nezabralo, a my jsme se vrátili, nasadili mnohem účinnější věc. Podívejte se na své boty - a na tu lucernu."

Haydin zíral. Očka z jeho bot zmizela a z potrhavých dírek trčely cáry tkanicek. Lampa, podobně jako kovové vybavení předchozí výpravy, byla zmačkaná a pokroucená.

"Magnetismus," řekl Bron. "Vytvořili a směřovali rozšiřující se magnetické pole o nepředstavitelném počtu gaussů. Tahle technika je v továrnách používána ke tvarování kovů, účinkuje však stejně dobře i na bojišti. Tohle, a vysílače ultrazvuku na závěr. I běžný pozorovací radar vás může spálit, když si stoupnete příliš blízko. A ultrazvuk určité vlnové délky dokáže přivést vodu do varu a odpálit organickou hmotu. To udělali vašim lidem, kteří zde tábořili. Nečekane se objevili a zastihli je obklopené jejich vybavením, které explodovalo a bylo rozmetáno kolem. To jim pomohlo přemoci je. A teď do práce."

"Nerozumím, co to znamená, já..."

"Později. Musíme chytit toho, který utekl."

Na okraji paseky, kde zmizel stroj, našli odtržený pruh černého plastu. "Kus manžety ze vznášedla," řekl Bron. "Zadržuje vzduch, a" tím pomáhá při nadnášení. Budeme ho díky tomu sledovat." Podal útržek Queeny a Jasmině a ostatním vepřům, kteří se tlačili kolem. "Jak víte, psi sledují zápach ve vzduchu a prasata mají stejně dobré nosy, ne-li lepší. V Anglii byla po mnoho let používána lovecká prasata. A vepři jsou také cvičeni k hledání lanýžů. Jdou tamtím směrem!"

S chrochtáním a kvikotem vyrazili vůdci do tmy. Oba muži klópytali za nimi následování zbytkem stáda. Po několika metrech musel Haydin zastavit a svázat si boty pruhy z kapesníku, aby mohl pokračovat. Držel se Bronova opasku, a ten měl prsty zaklesnuty do hustých štětín, které pokrývaly Curlyho hřbet. A tímto způsobem pronikali do lesa. Kdyby vznášedlo nemuselo letět otevřenou krajinou, bylo by jejich noční plahočení nemožné.

Když se před nimi objevily temné obrysy hor, Bron k sobě svolal stádo. "Zůstaňte," poručil. "Zůstaňte s Queeny. Curly, Moe a Jasmino - se mnou."

Teď šli mnohem pomaleji. Trávu pod nohama vystřídala kamenná drť a po chvíli stanuli u úpatí téměř kolmé skály. Po levé straně zaznamenali temné zákruty řeky a pod sebou slyšeli její zurčení.

"Říkal jste, že tyhle věci nemůžou létat," poznamenal Haydin.

"Taky že nemohou. Jasmino, sleduj stopu."

Prasátko, s hlavou zdviženou a čenichající, přeběhlo jistě přes suť a ukázalo na holou skalní stěnu.

"Je možné, že tam je skrytý vchod?" zeptal se Haydin, když přejížděl zrakem hrubou strukturu skály.

"Určitě tam bude - ale my nemáme čas, abychom se sháněli po klíči. Schovejte se za tamty kameny, než tu věc otevřu."

Z batohu vyndal kvádr z materiálu připomínajícího hlinu a položil ho na skálu, kde stáli - k místu, které určila Jasmina. Potom do výbušniny vtiskl rozbušku, vytrhl pojistku a utíkal." Ve chvíli, kdy sebou hodil k ostatním, vyrazil k nebi plamen a zem pod nimi se otřásla. Všude kolem dopadaly úlomky kamene.

Vyrazili do mračna prachu a spatřili světlo vycházející z podlouhlé štěrbině ve skále. Kanci se na ni vrhli a patřičně ji rozšířili. Když pronikli dovnitř, zahlédli kovové dveře usazené do skály a otevírající se směrem ven. Jimi vedla cesta z jeskyně, ve které právě stáli. Bron si mnul ret a zkoumal chodbu vedoucí do nitra hory.

"Co dál?" zeptal se guvernéra Haydina.

"O tom právě přemýšlím. V noci a venku bych své kance vyslal proti Sulbanům - nebo i proti lidem, na tom nesejde. Ale tyhle tunely jsou pro ně smrtící pastí. Proti střelbě je neuchrání ani jejich rychlost. Takže - podrženo a sečteno - všichni se přitiskněte k téhle zdi."

Guvernér poslechl rychle, ale přimět k poslušnosti vzrušené kance si vyžádalo trochu tahání za ocasy a dva dobře mířené kopance. Když byli všichni na místech, stiskl Bron vypínač na zdi vedle vchodu do tunelu. Velké, celokovové dveře se zvolna otvíraly - a rozšiřujícím se otvorem pronikaly laserové paprsky.

"Hangár vznášedel," šeptal Bron. "Vypadá to, že jich tam pár zůstalo."

Kanci nepotřebovali rozkazy. Čekali a třásli se nahromaděnou energií, dokud se otvor neotevřel natolik, aby se jím protáhli. Pak vypálili jako dvě fúrie.

"Nepoškod'te zbraň!" křičel Bron, když opět divoce spustil laser. Po chvíli střelba ustala. Zevnitř se ozýval hlasitý praskot.

"Už můžeme dovnitř," řekl Bron.

Uvnitř místnosti přeplněné přístroji našli jediného Sulbana. Musel to být mechanik, protože potrháná manžeta byla ze vznášedla odstraněna a nová byla připravena k montáži. Bron překročil mrtvolu a sebral laserovou pušku.

"Střílel jste někdy z něčeho podobného?" zeptal se.

"Ne, ale chci se to naučit."

"Někdy příště. Já jsem výtečný střelec z tohoto druhu zbraní a rád bych se dále zdokonaloval. Zůstaňte tady."

"Ne."

"Je to vaše rozhodnutí. Tak se držte za mnou. Možná, že seženu i něco pro vás. Musíme si pospíšet, jestli je chceme alespoň trochu překvapit."

Ostražitě, jižťen dvěma kanci, postupoval jasně osvětlenou chodbou. Haydin se držel těsně za nimi. Problémy nastaly u první křižovatky. Když byli asi dvacet metrů od ústí druhého tunelu, vyskočil z něho jeden Sulban se zbraní připravenou ke střelbě. Bron, nenamáhaje se mířením, vypálil jednou od boku a vetřelec se zhroutil na zem, kde zůstal nehybně ležet.

"Vemte si je!" vykřikl. Kanci zmizeli každý v jednom vstupu křižující chodby. Bron pátil nad nimi do ústí, až vzduch kolem jiskřil a zářil. Oba muži vyběhli, když ale dosáhli křižovatky, bylo už po boji. Moe měl popálený bok. Nijak ho to nezpomalilo,

naopak - byl ještě zuřivější. S funěním připomínajícím parostroj se hrabal v narychlo postavené barikádě a přehazoval bedny a kusy nábytku přes hlavu.

"Tady máte zbraň," řekl Bron, když vyprošťoval nepoškozenou laserovou pušku. "Nastavím ji na maximální ráži a jednotlivé rány. Stačí jen zamířit a stisknout spoušť. Pokračujeme. Teď vědí, že po nich jdeme, naštěstí ale nebyli připraveni na bitvu uvnitř vlastního úkrytu."

Běželi a počítali s tím, že proniknou díky rychlosti a momentu překvapení. Zastavovali, jen když naráželi na odpor. Když měli jedno ústí chodby a zaslechli vzdálený křik, Bron zabrzdil a zavolal na ostatní.

"Počkejte. Tudy. Zní to jako lidské hlasy."

Kovové dveře byly zasazeny do hutné skály. Laserový paprsek ale změnil zámek v roztavenou louži a Bron otevřel dveře.

"Už jsem nedoufala, že nás tady někdo najde. Byla jsem si jistá, že tady zemřeme," řekla Lea Daviesová. Vyšla z kobky opírajíc se o vysokého muže se stejně rusými vlasy.

"Huw Davies?" zeptal se Bron.

"Se ví," odvětil, "ale představování si nechme na pozdější dobu. Když mě sem vezli, viděl jsem značnou část jejich hnízda. Nejdůležitějším místem je centrální řídicí místnost. Všechno je ovládáno odtud - a hned vedle mají elektrárnu. A taky komunikační zařízení."

"Souhlasím s vámi," řekl Bron. "Když to obsadíme, můžeme vypnout napájení a donutit je postupovat potmě. To se bude mým kancům líbit. Budou hlídkovat a držet všechno pod kontrolou, dokud nedorazí vojsko. Zavoláme odtud do města."

Huw Davies ukázal na pušku v Haydinových rukou. "Rád bych si ji od vás na chvíli půjčil, jestli dovolíte, guvernére. Mám tady nějaké nevyřízené účty."

"Je vaše. Teď nám ukažte cestu."

Bitva o velín patřila mezi ty bleskové - postarali se o to kanci. Téměř všechn nábytek byl na kusy, ovládací panely však vypadaly neporušené.

"Huwe, vy budete hlídat vchod," řekl Bron. "Protože já znám písmo Sulbanů a vy asi ne." Mumlal si pro sebe fonetické znaky, potom se spokojeně usmál. "»Světelný okruh« - to je jediné, co by *tohle* mohlo znamenat." Stiskl tlačítko a všechna světla pohasla.

"Doufám, že je tma všude, a ne jenom tady," řekla Lea s obavami do temnoty pokoje.

"Všude," odpověděl jí Bron. "A vypínač nouzového osvětlení pro tuhle místnost musí být tady." Modré žárovky rozeseté po stropě zablikaly o ožily. Lea si hlasitě oddechla. "Už jsem toho vzrušení měla dost," řekla.

Oba kanci vyčkávavě, s rudě zářícíma očkami, sledovali Brona. "Jděte na to, chlapci," řekl jim, "ale nezraňte se."

"O tom pochybuji," řekl Haydin, když mohutné bestie vypálily ze dveří a zmizely za rychlého dupotu kopýtek. "Viděl jsem je v akci a jsem rád, že nestojím na opačné straně." Odpověděl mu vzdálený praskot a tlumený křik.

Guvernér Haydin se rozhlédl po panelech s přístroji a ovladači. "A nyní," řekl, "když je napětí a bezprostřední nebezpečí zažehnáno, by mi někdo z vás mohl říci, co se tady děje a co má *tohle* všechno znamenat."

"Důl," řekl Huw a ukázal na schéma tunelů visící na protější stěně. "Uranový důl - udržovaný v tajnosti po mnoho let. Nevím, jak dopravují rudu pryč, ale tady ji těží a částečně upravují za pomoci automatických linek. Hlušinu drtí na prach a sypou do téhle říčky."

"Keknu vám, co se děje potom," řekl Bron. "Když mají plný náklad, odvezou ho kosmickou lodí. Sulbani mají velké plány na cesty mimo jejich oblast a na moc nad větší částí vesmíru. Mají ale nedostatek pohonných hmot a Země se snaží, aby víc nezískali. Jeden z důvodů k osídlení této planety bylo to, že je blízko jejich sektoru. I když my uran nepotřebujeme, nechceme, aby se dostal do rukou jim. Patrola nevěděla o tom, že na Trowbri těží uran - věděla ale, že to musí být někde v této oblasti. A tohle byla jedna z možností. Když zdejší guvernér vyslal žádost o pomoc, stala se ta možnost pravděpodobnější."

"Stále to nechápu," řekl Haydin. "Museli bychom si všimnout lodí přistávajících na planetě - naše radary fungují výtečně."

"O tom nepochybuji - tihle tvorové ale měli za komplice alespoň jednoho člověka, který dohlížel na to, že přistání byla utajena."

"Člověka...!" zíral Haydin překvapeně. A potom zamýšleně poklepal pěstmi o sebe. "To není možné. Zrádce lidské rasy. Kdo by to mohl být?"

"Nyní je zřejmé," řekl Bron, "že vy nepřipadáte v úvahu."

"*JÁ!*"

"Vy jste byl nejvíce podezřelý - na vhodném místě, abyste vše kryl. Proto jsem k vám také nebyl zcela upřímný. Ale nevěděl jste nic o vznášedlech, a kdybych vás nestrhl k zemi, mohl jste přijít o život. To vás vyškrtlo ze seznamu podezřelých. Zůstal ten nejpravděpodobnější - radista."

"Máte pravdu," řekla Lea. "To on mi zprostředkoval telefonický hovor s Huwem. Potom mě přinutil zavolat vám a řekl, že když to neudělám, přijde Huw o život. Neřekl, proč se s vámi chce setkat, netušila jsem..."

"Ani jste nemohla," usmál se na ni Bron. "Nevypadá jako zabiják a asi plnil příkazy Sulbanů, když se mě chtěl zbavit. Skutečně si přivydělával tím, že na radaru neviděl jejich lodě. A také tím, že bylo přerušeno radiové spojení s Huwovou skupinou, když zaútočili Sulbani. Signály nejspíš nahrával a dal vrahům nejméně hodinu nebo dvě na jejich práci předtím, než odvysílal přepad a ztrátu spojení. To mělo pomoci 1 tajemnosti. Doufám, guvernére, že teď pošlete pochvalnou zprávu o této operaci BRAV."

"Tu nejlepší," odvětil Haydin. Podíval se dolů na Jasminu, která je vystopovala a nyní ležela stočená u jeho nohou a přežvykovala cosi ze zásob Sulbanů. "Jsem ochoten přísahat, že se do konce života zřeknu konzumace vepřového."

**přeložil Jiří T. Pelech
ilustroval Kója Saudek**

Bruce Sterling

Královna cikád

Začalo to nocí, kdy Královna odvolala své psy. Viseli na mě dva roky, od chvíle, kdy jsem přeběhl.

Oslava na počest mé iniciace a osvobození od psů se konala u Arvina Kulagina. Kulagin, zámožný Mechanista, vlastnil rozlehlý domácko — průmyslový areál na vnějším obvodu středně velkého válcového předměstí.

Kulagin mě přivítal u dveří a podal mi zlatou číši. Večírek už byl v plném proudu. Polykarbonová klika brala každou iniciaci jako velkou událost.

Můj příchod způsobil ve společnosti jako obvykle lehké ochlazení. Díky psům. Hlasy vyšplhaly do jakéhosi teatrálního falseta, lidé si začali podávat inhalátory a sklenky se strojenější elegancí a každý úsměv, který se ke mně obrátil, zářil tak, že by to muselo potěšit celou bandu agentů Ochranky.

Kulagin se usmíval rezervovaně. "Landaue, je mi potěšením. Vítejte. Vidím, že nesete královnino procento," řekl a významně ukázal na krabičku, kterou jsem měl připnutou u pasu.

"Ano," řekl jsem. Člověk, který má za patami psy, nemá žádná tajemství. Čtyři roky jsem na daru pro Královnu pracoval a psi všechno zaznamenávali. Ještě i teď všechno nahrávali. Ochranka Carevnina komplexu je k tomu účelu sestavila. Dva roky zaznamenávali každický okamžik mého života a všechno a všechny kolem mě.

"Snad by se Klika mohla podívat," řekl Kulagin. "Jen co ty psy vyhodíme." Zamrkal do obrněné, kamekami vybavené tváře hlídacího psa a pak se podíval na hodinky. "Ještě hodinu a budete to mít za sebou. Pak se trochu pobavíme." Pokynul mi, abych šel dál. "Kdybyste něco potřeboval, obraťte se na servy."

Kulaginův byt byl prostorný a vkusný, klasicky vyzdobený a provoněný obrovskými zavěšenými hrozny měsíčků. Předměstí, ve kterém žil, se říkalo Pěna a byla to oblíbená čtvrť Kliky. Kulagin, který žil na obvodu předměstí, těžil z pomalé rotace Pěny a měl simulovanou desetinou gravitaci. Pruhované stěny dodávaly dojem vertikálnosti a místa měl Kulagin dost, aby si mohl dovolit takový luxus jako "pohovky", "stoly", "křesla" a další formy nábytku orientovaného vůči gravitaci. Ze stropu vyčnívaly háky, na nichž viselo tucet jeho oblíbených měsíčků, obrovských kulatých explozí aromatické zeleně s květy o velikosti mé hlavy.

Vešel jsem do místnosti a zůstal stát za pohovkou, která částečně zakryla dvojici dotěrných psů. Mávl jsem na jednoho z Kulaginových pavoukovitých servu a vzal si od něj kapsli likéru, abych přebil intenzitu fenetylaminu z inhalátoru.

Všiml jsem si, že večírek se rozpadl na neformální subkviky. Kulagin stál poblíž dveří, obklopen nejbližšími sympatizanty, mechanistickými členy bankovních představenstev Carevnina komplexu a tichými typy lidí z Ochranky. Opodál řešili odborné záležitosti profesori z univerzity v Kosmositna-Meta-systému se dvěma orbitálními inženýry. U stropu se ve slabé gravitaci přidržovali háků designéri z řad Tvárných a bavili se o módě. Pod nimi se bláznivá skupinka domácích "Cikád" točila jako orloj v krocích gravitačního tance.

Vzadu ve skupině křesel s vytáhlými nohama o něčem řečnil Wellspring. Ladně jsem přeskočil pohovku a snesl se k němu. Psi začali mávat hnacími vějíři a rozletěli se za mnou.

Wellspring byl můj nejlepší přítel v celém C-K. Stál při mě, když jsem přeběhl, a to tenkrát seděl v Prstencové radě a nakupoval led pro marsovský terraformační projekt. Se psy neměl nikdy potíže. Dobře se vědělo, že je starým přítelem Královny. V C-K byl Wellspring legendou.

Dnes byl oblečený na audienci u Královny. Na tmavých, matných vlasech měl korunku ze zlata a platiny. Oblečen byl do volné blůzy z metalického brokátu s rozstříhanými rukávy, pod nimiž bylo vidět červenou halenu protkanou blikajícími špendlíkovými žárovkami. Doplnovala ji drahokamy posázená suknice v investorském stylu a šupinaté boty sahající po kolena. Suknice prozrazovala, že Wellspring má silné nohy, vytrénované na silnou gravitaci, které dávala plazi Královna přednost. Byl to silný muž, jehož slabiny, pokud vůbec nějaké měl, byly skryty v jeho minulosti.

Wellspring vedl filozofickou rozpravu. Jeho posluchači, matematikové a biologové z C-K K-M, mi s nucenými úsměvy udělali místo. "Žádal jste mne, abych definoval pojmy, které používám," řekl Wellspring uctivě. "Když říkám *my*, nemyslím tím pouze vás, Cikády. Nemyslím tím ani masu takzvaného lidstva. Vy Tvární jste koneckonců vznikli z genů patentovaných genetickými firmami Přetvořených. Šlo by vás definovat jako industriální artefakty."

Obecenstvem proběhla vlna mručení. Wellspring se usmál. "A naopak. Mechanisté se pomalu vzdávají lidského těla a dávají přednost kybernetickým způsobům existence. Tak. Z toho vyplývá, že pojem *my*, jak jej používám, je možné přiřadit libovolnému poznatelnému metasystému na čtvrté prigoginovské úrovni složitosti."

Jeden profesor z Tvárných se inhalátorem dotkl nalíčené linie nosních otvorů a řekl: "Nemohu s vámi souhlasit, Wellspringu. Tento okultní nesmysl s úrovněmi složitosti ubíjí v C-K schopnost provádět věrohodný vědecký výzkum."

"To je lineárně kauzativní prohlášení," oplatil Wellspring. "Vy konzervativci stále hledáte jistoty mimo úroveň poznávacího metasystému. Přitom je zjevné, že každá inteligentní bytost je od každé nižší úrovně oddělena prigoginovským horizontem událostí. Je na čase, abychom se přestali pít po pevné zemi pod sebou. Postavme se *sami* do středu dění. A pokud potřebujeme na něčem stát, tak ať to obíhá kolem nás."

Sklidil potlesk. "Přiznej to, Jevgeniji. C-K rozkvétá novým morálním a intelektuálním klimatem. Je nekvantifikovatelný a nepředvídatelný a to tě jako vědce děsí. Posthumanismus dává pružnost a svobodu. Metafyzika jde ještě dál a přisuzuje život celému světu. Umožňuje nám to pustit se do ekonomicky absurdních projektů jako je terraformace Marsu, k níž byste při svém pseudopragmatickém postoji nikdy nenašli odvahu, a ještě si představovat, co můžeme získat."

"Hraní se slovy," ohrnul nos profesor. Neznal jsem ho. Podezíral jsem Wellspringa, že si ho přivedl právě proto, aby mu posloužil jako návnada.

Taky jsem kdysi pochyboval o některých aspektech posthumanismu, který se v C-K rozmáhal. Ale to, že otevřeně upustil od hledání morálních jistot, nás osvobodilo. Když jsem se podíval na dychtivé, nalíčené tváře Wellspringových posluchačů a srovnal šije s bezútešným napětím a skrytou úskočností, které jsem kdysi míval kolem sebe, měl jsem pocit, že puknu. Po čtyřiašedesáti letech paranoidní disciplíny pod Prstencovou radou a dalších dvou letech pod psy mě dnes čekalo výbušné osvobození od tlaku.

Nasál jsem fenetylamin, "přirozený" tělesný amfetamin. Zatočila se mi hlava, jako by vnitřek mé lebky byl najednou plný do ruda rozpáleného Ur-prostoru z prvotního de Sitterova kosmu, připraveného každým okamžikem učinit prigoginovský skok do "normálního" časoprostorového kontinua, druhé prigoginovské úrovně složitosti... Posthumanismus nás učil uvažovat v kategoriích nárazů a začátků, struktur odvíjejících se od nevyslovených předloh, držících se linií, které jako první vytyčil starý pozemsky filozof Ilja Prigogin. Pochopil jsem to hned, neboť lehké vábení k oslnivé Valerii Korstadové srostlo ve spletitou touhu, kterou tlumicí prostředky mohly otupit, ale ne zničit.

Vířila v tanci sálem a klenoty zdobené šňůrky její investorské sukně se kroutily jako hadi. Měla v sobě anonymní krásu Přetvořené, překrytou přirozeným, svůdným pozlátkem C-K. Nikdy jsem neviděl nic, po čem bych toužil víc, a naše letmé, nepřirozené flirty mi napovídaly, že psi jsou jediné, co mezi námi stojí.

Wellspring mě uchopil za ruku. Zatímco jsem tam zamyšleně stál a toužil po Valerii, jeho obecenstvo se rozešlo. "Jak dlouho ještě, synu?"

Překvapeně jsem se podíval na displej na předloktí. "Jen dvacet minut, Wellspringu."

"Výborně, synu." Wellspring byl známý tím, že rád používal archaické výrazy jako třeba *syn*. "Jen co psi zmizí, bude to tvoje párty, Hansi. Nezůstanu tady,

abych tě nezastiňoval. Mimo to jsem očekáván u Královny. Máš královnino procento?"

"Mám, jak jste mi řekl." Odloupl jsem krabíčku od lepidla pásku na boku a podal mu ji.

Wellspring nadzvedl silnými prsty víčko a podíval se dovnitř. Pak se hlasitě zasmál. "Propána! To je krása!"

Znenadání krabíčku prudce odtáhl, takže dar pro královnu zůstal viset ve vzduchu a třpytil se nad námi. Byl to umělý drahokam o velikosti dětské pěstičky, jehož vybroušené plošky hrály zlatozelenou barvou endolitického lišejníku. Jak se otáčel, vrhal nám na tváře odlesky rozlámaného světla.

Když začal padat, Kulagin přiskočil a zachytil jej mezi špičky čtyř prodloužených konečků prstů. Levé oko, umělý implantát, se mu temně lesklo, když si ho prohlížel.

"Eišo Zaibatsu?" zeptal se.

"Ano," řekl jsem. "Oni se postarali o zkombinování. Lišejník je moje zvláštní odrůda." Všiml jsem si, že se kolem nás tvoří zvědavý hlouček, a řekl jsem nahlas: "Náš hostitel je znalec."

"Jen finanční," řekl Kulagin tiše, ale neméně důrazně. "Už chápu, proč jste si ten postup nechal patentovat. Je to skvělý úspěch. Copak by mohl nějaký Investor odolat lákadlu živého klenotu, přátelé? Jednoho dne bude náš novic bohatým mužem."

Rychle jsem se podíval na Wellspringa, ale ten si nenápadně přitiskl prst na rty. "A bude to bohatství potřebovat, aby Mars přivedl k rozkvětu," řekl hlasitě Wellspring. "Nemůžeme věčně spoléhat na podporu Kosmosity. Radujte se, přátelé, že i vy budete sklízet žně Landauova genetického důvtipu." Zachytil drahokam a vrátil jej do krabíčky. "Bude mi dnes večer ctí předat jeho dar Královně. A bude to dvojnásobná čest, neboť jsem to byl já, kdo jeho tvůrce získal." Najednou se vrhl k východu. Silné nohy ho rychle přenesly přes naše hlavy. Ještě za letu zvolal: "Sbohem, synu. Kéž žádný další pes nevrhne stín na tvůj práh!"

Po Wellspringově odchodu se nepolykarbonští hosté začali vytrácet, takže vznikla tlačeniště servu s klobouky a tlachajících gratulantů. Jen co odešel poslední, Klika znenadání ztichla.

Kulagin mě postavil do protějšího kouta svého apartmá. Členové Kliky zatím utvořili pro psy dlouhý špalír a vyzbrojili se konfetami a barvami. Temný stín doutnajících mstů dodal jejich bujarosti ještě pikantnější příchut'. I já jsem si vzal pár barvicích kuliček od jednoho z Kulaginových servu, který právě cupital kolem.

Moje chvíle už skoro nadešla. Dva roky jsem si plánoval, jak se přidám k Polykarbonové klíce. Potřeboval jsem je. Cítil jsem, že oni potřebují mě. Měl jsem už dost podezírání, nucené zdvořilosti, skleněných stěn psiho dozoru. Ostré hrany mé dlouhotrvající disciplíny se najednou bolestivě zbourily. Začal jsem se nekontrolovatelně trást. Nedokázal jsem to potlačit.

Psi byli klidní a vytrvali do posledního stanoveného okamžiku. Dav začal odpočítávat. Hned jak došel k nule, psi se obrátili k odchodu.

Zasypal je přívalem barev a konfet. O chvíli dříve by se trapičům tvrdě postavili, ale teď dospěli na konec programu a po dlouhé době byli bezradní. Mušku měli příslušníci Kliky přesnou a každý zásah nejenže

zanechal cákanec, ale také vyvolal výbuch smíchu. Neznali slitování. Poníženým psům trvalo dobrou minutu, než slepě doskákali a dovrávorali ke dveřím.

Podlehl jsem davové hysterii. Z mých sevřených rtů se vydral řev. Museli mě chytit, abych nevyběhl na chodbu za nimi. Když mě pevné ruce vtáhly zpět do místnosti a já se otočil k přátelům, zamrazilo mě, když jsem spatřil syrové emoce v jejich tvářích. Jako by z nich někdo stáhl kůži a oni se na mě dívali živýma očima posazenýma mezi pláty masa.

Pevně mě chytili a podávali si mě po místnosti z niky do ruky. Dokonce i lidé, které jsem dobře znal, mi najednou připadali cizí. Jejich ruce ze mě strhávaly oblečení, dokud jsem nezůstal nahý. Vzali mi dokonce i počítačovou rukavici a pak mě postavili doprostřed pokoje.

Stál jsem v kruhu a třásl se. Pak ke mně přistoupil Kulagin, ruce měl strnulé, tvář přísnou a kněžskou. Ruce měl plné načechrané černé látky. Když ini ji podržel nad hlavou, poznal jsem, že je to černá kutna. Přisunul rty blízko k mému uchu a tiše řekl: "Dojdi daleko, příteli." Pak mi přetáhl kutnu přes hlavu a *zavázal* ji.

Kapuce musela být něčím napuštěná, cítil jsem, jak páchne. Ruce a nohy mě začaly pálit, pak znečitlivěly. Stoupalo mi po nich pomalu teplo, jako bych na nich měl želízka. Neslyšel jsem nic a pod nohama jsem přestal cítit podlahu. Ztratil jsem veškerý smysl pro rovnováhu a najednou jsem padal naznak, do neko-nečna.

Nevěděl jsem, jestli mám oči otevřené nebo zavřené. Ale na hranicích vidění, z jakési nevyslovené mlhy, se vynořily chladné, bodavě jasné tečky. Byla to Velká galaktická noc, obrovská nemilosrdná prázdnota, číhající těsně za teplým okrajem každého lidského habitatu, dokonce prázdnější než smrt.

Byl jsem nahý v kosmu a svíral mě takový chlad, že jsem to cítil jako jed pronikající do každé buňky mého těla. Cítil jsem, jak ze mě chabé teplo života vytéká jako plazma, rozlévá se od konečků prstů jako polární záře. Můj pád pokračoval a ve chvíli, kdy hltavý chřtán kosmu vysál poslední zbytky tepla a mé tělo začalo tuhnout, bělat a potahovat se námrazou ze všech pórů, napadla mě ta nejhrůznější možnost: že nezemřu, ale budu věčně padat nazad do neznáma a má mysl se scvrkne do jediné zmrzlé spory izolace a hrůzy.

Čas se rozprostřel. Věčnost tichého strachu se roztáhla do několika tepů. Spatřil jsem před sebou jedinou bílou skvrnku světla, jakoby díru z tohoto kosmu do nějakého sousedního světa plného cizího záření. Díval jsem se, jak k ní padám, propadávám, a pak jsem najednou byl zpátky za svýma očima, ve své hlavě, na měkké podlaze Kulaginova apartmá, roztřesený, ale svůj.

Kapuce byla pryč. Měl jsem na sobě volný černý hábit, stažený vyšíváním páskem. Kulagin a Valerie Koř stádová mi pomohli vstát. Potácel jsem se a otíral si slzy, ale podařilo se mi zůstat na nohou a Klika to ocenila jásosem.

Opřel jsem se Kulaginovi o rameno. Objal mě a zašeptal: "Pamatuj si chlad, bratře. Až budeme my, tví přátelé, potřebovat teplo, tak hřej, ale pamatuj si ten chlad. Když tě bude pokoušet sobectví, zřekni se ho, vzpomeň si na chlad. Urazil jsi dlouhou cestu

a vrátil ses k nám jako nový člověk. Pamatuj, pamatuj si chlad." A pak mi dal tajné jméno a dotkl se svými nalíčenými rty mých.

Přitiskl jsem se k němu a rozvzlykal se. Valerie mě objala a Kulagin se pomalu, s úsměvem odtáhl.

Clenové Kliky mě jeden po druhém brali za ruce, letmo mi tiskli rty na tvář a blahopřáli mi. Ještě stále jsem nebyl schopen slova, a tak jsem jenom kýval. Mezitím mi Valerie Korstadová, která mi zůstala viset na rameni, vroucně pošeptala do ucha: "Hansi, Hansi, Hansi Landaue, zbývá ještě jeden rituál, který jsem si vyhradila pro sebe. Dnes večer nám patří ta nejlepší privátka v celé Pěně, posvátné místo, kam skleněné oči psů nikdy nepronikly. Hansi Landaue, dnes večer to místo patří tobě, stejně jako já."

Podíval jsem se jí do tváře a do očí mi vhrkly slzy. Ona měla oči rozšířené a pod ušima a podél lícních kostí se jí rozléval ruměnec. Byla nadopovaná hormonálními afrodiziaky. Nasál jsem antiseptickou sladkost jejího parfémovaného potu, zavřel oči a zachvěl se.

Valerie mě vytáhla na chodbu. Kulaginovy dveře se za námi zasunuly a odřízly bujarost hlasů. Valerie mi pomohla navléct vzHuchové ploutve, a přitom na mě konejšivě šeptala.

Psi byli pryč. Dva objekty mé reality byly smazány jako páska. Pořád jsem si připadal omámený. Valerie mě vzala za ruku a společně jsme se začali proplétat chodbou vzhůru ke středu habitatu, odrážejíce se ploutvemi. Mechanicky jsem se usmíval na Cikády, které jsme na chodbách měli, zrnka davu dalšího dne. Střízlivě se ubírali za svými povinnostmi, zatímco Polykarbonová klika se opájela ve víru bakchanálií.

V Pěně se člověk snadno ztratil. Vznikla jako vzpoura proti sešňěrované architektuře ostatních habitatu, pro C-K typické popření normálu. Původně prázdný válec byl naplněn stlačeným plastem, který expandoval jako pěna a ztuhl. Zůstaly po něm hrnaté bubliny, jejichž šikmé stěny vycházely z čisté topologie stésnání a povrchového napětí. Chodby se komplexem rozlezy až později a dveře a přechodové komory byly vyřezány ručně. Pěna byla pověstná svou ztřeštěností a vítanou spontánností.

A její privátky byly proslulé. Hojným navštěvováním těchto bašt proti dozoru dával C-K najevo svého občanského ducha. Dosud jsem v žádné nebyl. Lidé, na kterých viseli psi, do nich nesměli. Ale po barech a chodbách jsem slyšel fámy o temných a chlípných skandálech, útržky oplzlých dohadů, které ihned utichly, jakmile se přiblížili psi. V privátce se mohlo stát všechno, úplně všechno, a nevěděl o tom nikdo než milenci nebo ti, kteří přežili, a o pár hodin později se vrátili do veřejného života...

Jak odstředivá gravitace slábla, začali jsme se vznášet. Valerie mě skoro táhla. V blízkosti osy rotace byly bubliny Pěny nabobtnalé. Ocitli jsme se ve čtvrti tichých industriálních příbytků bohatých. Netrvalo dlouho a dopluli jsme až k samotnému prahu nechvalně známé Topazové privátky, důvěrného dějiště nesčíslných výstřelků elity. Byla to ta nejlepší včele Pěně.

Valerie se podívala na hodinky a otřela si vrstvičku potu, která se utvořila na dokonalých, zrůžovělých liniích její tváře a šíje. Nemuseli jsme čekat dlouho. Ozvalo se opakované příjemné zazvonění časomíry, které upozorňovalo momentálního uživatele privátky, že jeho čas vypršel. Dveřní zámky povolily. Uvažoval jsem, kdo z úzkého kroužku elity C-K se asi objeví. Ted', když jsem se zbavil psů, jsem se mu chtěl hrdě podívat do očí.

Museli jsme dál čekat. Privátka už ted' měla být naše a každý ztracený okamžik nás bolel. Přetáhnout vymezený čas v privátce bylo vrcholem neslušnosti. Valerie se rozčílila a opřela se do dveří.

Vzduch byl plný krve. Plula beztížným stavem v tisíci srážejících se rudých kapiček.

Sebevrah se vznášel přibližně ve středu místnůstky a jeho bezvládné tělo se po výtrysku z profíznutého

hrdla ještě pomalu otáčelo. V mechanicky sevřených prstech natažené ruky mrtvého se leskl skalpel. Byl oblečen do střízlivé černé kombinézy konzervativního Mechanisty.

Když se tělo otočilo, všiml jsem si, že má na hrudi našitý znak královna poradce. Částečně kovová lebka byla zalepená krví, obličej byl k nepoznání. Dlouhé proudy zhoustlé krve mu visely od krku jako rudý závoj.

Připletli jsme se k něčemu, co šlo hodně nad nás. "Zavolám Ochranku," řekl jsem.

Ona řekla jen dvě slova. "Ještě ne." Podíval jsem se jí do tváře. Oči jí ztmavly vzrušenou smyslností. Návnada zakázaného do ní okamžitě zasekla háčky. Lenivě proplula kolem jedné mozaikové stěny. Dlouhý proud krve se rozstříkl a přetřhl se o její boky.

V privátkách člověk pronikal až k nejzazším mezím. V místnosti s tolika skrytými významy se dělicí čáry stíraly. Díky neustálé blízkosti se rozkoš snoubila se smrtí. Pro ženu, kterou jsem obdivoval, se soukromé rituály, k nimž tam docházelo, slévaly v jediný nevyslovený celek.

"Rychle," vyhrkla. Na rtech měla hořkou chuť tenké, mastné vrstvičky afrodiziaka. Naše nohy se navzájem propletly v milování ve stavu beztíže. Přitom jsme se dívali, jak se mrtvé tělo otáčí.

To byla noc, kdy Královna odvolala psy.

Bylo to tak vzrušující, až se mi z toho dělalo zle. Jako Cikády jsme žili v morální době de Sitterova prostoru, kde étos neměl žádnou platnost, pokud nevycházel z nezávislé svobodné vůle. Každá úroveň priginovské složitosti se opírala o samostatný tvůrčí katalyzátor: kosmos existoval proto, že existoval; život tu byl, protože vznikl; inteligence prostě byla. A tak se mohlo stát, že se celý morální systém nabalil na jediný moment hlubokého odporu... Tak to aspoň učil posthumanismus. Po pokazeném vyvrcholení s Valerií jsem se uchýlil k práci a úvahám.

Bydlel jsem v Pěně, v domácko-průmyslovém apartmá, které zdaleka nedosahovalo úrovně Kulagina příbytku.

Druhého dne mé meditace mě přišla navštívit Arkadia Sorientiová, polykarbonářská přítelkyně a jedna z Valeriiných důvěrníků. I bez psů bylo mezi námi cítit silné napětí. Zdálo se mi, že Arkadia je všechno to, co Valerie není: tam, kde Valerie byla tmavá, byla blond; tam, kde se Valerie skvěla střízlivou elegancí geneticky Přetvořené, měla na sobě mechanistický šunt; a tam, kde Valerie podléhala tichému, melancholickému smutku, hýřila Arkadia falší a křečovitým veselím. Nabídl jsem jí kapsli likéru; na to, aby se daly použít skleničky, byl můj byt moc blízko osy.

"Ještě jsem u tebe nebyla," poznamenala. "Ty vzduchové boxy se mi moc líbí. Co je to za řasu?"

"To je lišejník."

"Jsou krásné. Nějaká tvoje specialita?"

"Všechny jsou zvláštní," řekl jsem. "Tyto obsahují variety Mark III a IV z terraformačního projektu. V těch druhých jsou jemné řetězce, které jsem připravoval pro monitorování kontaminace. Lišejníky jsou velice citlivé na každé znečištění." Zapnul jsem ionizátor vzduchu. Útroby Mechanistů se hemží bakteriemi a to mohlo mít katastrofální následky.

"Který je ten lišejník ze šperku pro Královnu?"

"Ten je zamčený," řekl jsem. "Mimo prostředí šperku začíná bujet deformované. A páchne." Strojěně jsem se usmál. Mezi Tvárnými se často mluvilo o tom, že Mechanisté páchnou. Zdálo se mi, že začínám cítit zápach z jejího podpaží.

Arkadia se usmála a začala si nervózně třít rozhraní kůže a kovu na stříbřitém aparátu, který měla naroubovaný na předloktí. "Valerie už má zase jednu ze svých nálad," řekla. "Tak mě napadlo, že se zajdu podívat, jak se máš."

V duchu se mi před očima mihl přízračný obraz našich těl umazaných od krve. "Byla to... smůla."

"V C-K se o ničem jiném než o smrti toho komptrolera nemluví."

"To byl komptroler?" zeptal jsem se. "Nedíval jsem se na zprávy."

Do očí se jí vkradla prohnání. "Přece jsi ho viděl."

Šokovalo mě její očekávání, že se s ní budu bavit o tom, co jsem dělal v privátce. "Mám práci," odbyl jsem ji. Mávnul jsem ploutvemi, takže jsem odplul od naší společné vertikály. Když jsme se na sebe dívali z boku, zvětšovalo to náš společenský odstup. Tiše se zasmála. "Nedělej ze sebe nevinátka, Hansi. Chováš se, jako bys měl za patama psy. Jestli chceš, abych vám dvěma pomohla, musíš mi říct, jak to bylo."

Zastavil jsem svůj let. "A já vám chci pomoci," řekla. "Valerie je moje přítelkyně. Líbí se mi, jak vám to spolu sluší. Lahodí to mému estetickému citění."

"Díky za péči."

"Ale já to myslím vážně. Už mě nebaví dívat se, jak se na ni věší takový starý chlípák jako je Wellspring."

"Chceš říct, že jsou milenci?" zeptal jsem se.

Zatřepetala ve vzduchu okovanými prsty. "To se mě ptáš, co ti dva spolu dělají ve své oblíbené privátce?"

Třeba hrají šachy." Zavřela oči a pod víčky, poprásenými silnou vrstvou zlata, zakoulela očima. "Netvař se tak překvapeně, Hansi. Měl bys vědět, jakou má moc, tak jako to vědí všichni ostatní. Je starý a bohatý. My, polykarbonátské ženy, jsme mladé a zásadami se nijak zvlášť svazovat nenecháme." Ucukla pohledem schovaným pod dlouhými řasami a pak zvedla hlavu. "Nikdy jsem neslyšela, že by si od nás bral něco, co bychom mu nebyly ochotné dát." Připlula blíž. "Řekni mi, cos viděl, Hansi. C-K po každé zprávě šílí a Valerie se k ničemu nemá."

Otevřel jsem ledničku a hrábl mezi Petriho misky pro další pití. "Dojímá mě, že bys měla mluvit zrovna ty, Arkádie."

Okamžik zaváhala, pak pokrčila rameny a usmála se. "Konečně je vidět, že taky dovedeš myslet. Když budeš mít oči a uši ve střehu, můžeš to v C-komplexu dotáhnout daleko." Z pouzdra na smaltovaném podvazku vytáhla módní inhalátor. "Když už je řeč o očích a uších, už sis nechal byt vyčistit od štěnic?"

"Kdo by mi sem chtěl nasadit štěnici?"

"Kdo ne?" Zatvářila se znuděně. "Zůstanu u toho, co ví všichni. Až pro nás někdy najmeš privátku, můžeš se dozvědět zbytek." Ze vzdálenosti natažené paže vymáčkla proud jantarového likéru a když se jí rozstříkl o zuby, nasála. "V C-K se děje něco velkého. Mezi pěšáky to ještě neproniklo, ale komptrolerova smrt je toho důkazem. Ostatní poradci se tváří, že to byla jeho osobní věc, ale je jasné, že nešlo jen o nějakou únavu životem. Neuklidil po sobě. Ne, tohle je něco, co sahá až ke Královně. Jsem o tom přesvědčena."

"Myslíš, že mu Královna nařídila, aby si vzal život?"

"Možná. Jak stárne, dostává čím dál šílenější nápa-
dy. Taky bys nezůstal stejný, kdybys musel celý život

strávit mezi cizími. Cítím s ní, opravdu. Jestli potřebuje pro klid duše sprovodit ze světa pár zazobaných starých převítů, tak je to podle mě úplně v pořádku. A kdyby šlo jenom o to, spalo by se mi lip."

Tvářil jsem se apaticky, ale zamyslel se nad tím. Celá struktura Carevnina komplexu stála na královnině exilu. Po sedmdesát let se k útočišti naší cizácké Královny stahovali odpadlíci, nespokojenci, piráti a pacifisté. Značná prestiž dalších Investorů, kteří k ní patřili, nás chránila před dravými machinacemi fašistů z řad Tvárných a sektami odlidštěných Mechanistů. C-K představoval oázu rozumu uprostřed hniající amorálnosti lidstva rozděleného na znesvářené frakce. Kolem temného trupu královna blyštivého, drahokamy posázeného světa se rozprostřely pavučiny našich předměstí.

Byla vším, co jsme měli. Za každým naším úspěchem stála nedozírná nejistota. Slavné banky C-K byly kryté obrovským bohatstvím cikádské Královny. Akademické svobody vzdělávacích center C-K vzkvétaly pouze pod jejím stínem.

A to jsme ani nevěděli, proč upadla v nemilost. Pověstí kolovala spousta, ale pravdu znali jen sami Investoři. Kdyby nás jednoho dne opustila, z Carevnina komplexu by do rána nezůstal kámen na kameni.

"Slyšel jsem, že není šťastná," plácl jsem bez rozmyšlení. "Připadá mi to, že fámy tohoto druhu se vždycky rozšíří, na nějaký čas jí zvýší procento, aby si mohla vyložit drahokamy novou komnatu, a potom se zase rozplynou."

"To je pravda... Pokud jde o tyhle černé nálady, jsou s naší Valerií obě stejné. Ale je jasné, že tomu komptrolerovi jiná možnost než sebevražda nezbývala. A to znamená, že srdce C-K rozechvívá katastrofa."

"To jsou jenom řeči," prohlásil jsem. "Srdcem C-K je Královna. A kdo ví, co se v té její velké hlavě děje."

"Wellspring by to vědět mohl," prohodila úmyslně Arkadia.

"Wellspring přece není poradce," namítl jsem. "Pokud jde o královniny nejbližší, je na tom o něco lip než pirát."

"Kekni mi, cos viděl v Topazové privátce?"

"Budeš mi muset nechat nějaký čas," řekl jsem. "Není to lehké." Uvažoval jsem, co bych jí měl říct, a čemu by byla ochotna uvěřit. Ticho začínalo být nepříjemné.

Pustil jsem nahrávku se zvuky pozemského moře. Pokoj se začal zlověstně dmout hukotem cizího příboje.

"Nebyl jsem na to připravený," řekl jsem. "Od jeslí nás učí, abychom si své city hlídali. Vím, jak se Klika dívá na odstup. Ale taková syrová důvěrnost od ženy, kterou jsem vlastně ani pořádně neznal - obzvlášť za okolností oné noci... ranilo mě to." Zadíval jsem se pátravě do Arkadiiných očí a zatoužil jsem jejich prostřednictvím navázat spojení s Valerií. "Když bylo po tom, byli jsme si tizejší než kdykoli předtím."

Arkadia naklonila hlavu na bok a trhla sebou. "Kdo to složil?"

"Cože? Myslíš tu hudbu? To je kulisová nahrávka... zvuky moře na Zemi. Je několik století stará."

Zvláštně se na mě zadívala. "Tebe ten planetární projekt asi vážně drží, co? 'Zvuky moře'."

"Jednou budou moře i na Marsu. O to přece v celém našem projektu jde, ne?"

Zatvářila se znepokojeně. "Ovšem... Pracujeme na tom, Hansi, ale to neznamená, že tam musíme žít. Chci říct, že to bude nejdřív za pár století, ne? A i kdybychom tou dobou byli ještě naživu, budou z nás jiní lidé. Vždyť si to představ, být spoutaný gravitační studnou. Udusilo by mě to."

"Já se na to nedívám jako na kolonizaci. Je to prostě čistší, ideálu bližší činnost. Podnět činitelů poznání čtvrté úrovně na prigoginovském skoku třetí úrovně. Přenášení života jako takového na holou skálu časoprostoru..."

Ale Arkadia vrtěla hlavou a ustupovala ke dveřím. "Promiň, Hansi, ale ty zvuky, nějak... nějak mi stoupaly do hlavy..." Zachvěla se, úplně se roztřásla a filigránové korálky vetkané do jejích světlých vlasů začaly hlasitě chřestit. "Nesnesu to."

"Tak já to vypnu."

Ale Arkadia už byla na odchodu. "Sbohem, sbohem. Brzy se zase uvidíme..."

A byla pryč. Nezbylo mi než pohroužit se do osamění a poslouchat, jak dunivý příboj dál okusuje a žmoulá pobřeží.

Jeden z Kulaginových servu ke mně přistoupil hned u dveří a vzal mi klobouk. Kulagin seděl za pracovním stolem v odstíněném koutě svého příbytku, prosyceného měsíčkovou vůní, a sledoval, jak na obrazovce naskakují burzovní kursy. Pokyny diktoval do mikrofonu v rukavici, která mu sahala až na předloktí. Když mě serv ohlásil, Kulagin vytáhl z rukavice konektor, vstal a oběma rukama mi potřásl pravicí, "Vítej, příteli, vítej."

"Doufám, že jsem nepřišel nevhod."

"Ne, vůbec ne. Hraješ na Trhu?"

"Ani ne," odvětil jsem. "Snad později, až se sejdou honoráře od Eišo Zaibatsu."

"V tom případě mi musíš dovolit, abych vedl tvé oči. Dobrý posthumanista by měl mít široký okruh zájmů. Posad' se, jestli chceš."

Posadil jsem se vedle Kulagina, který zůstal u terminálu a připojil se. Kulagin byl Mechanista, ale na čistotu dbal přísně a úzkostlivě. Měl jsem ho rád.

"Je to zvláštní, jak mají tyto finanční instituce tendenci vzdalovat se původnímu účelu. V jistém smyslu i Trh učinil jakýsi prigoginovský skok. Na první pohled je to nástroj obchodu, ale stal se hrou pravidel a víry. Vzhledem k tomu, jak my Cikády jíme, dýcháme a ve spánku sprádáme klepy, Trh dokonale odráží ducha naší doby."

"Ano," řekl jsem. "Křehký, náladový a nepodložený prakticky ničím hmatatelným."

Kulagin povytáhl vytrhané obočí. "Ano, můj mladý příteli, přesně jako základ samotného kosmu. Každá úroveň složitosti se volně vznáší na té přechozí, nese na pouze abstrakcemi. Dokonce i přírodní zákony jsou jen naše pokusy o proniknutí za prigoginovský horizont událostí... Jestli dáváš přednost základnějším přirovnáním, můžeme Trh přirovnat k moři. K moři informací, v němž je sem tam nějaký ten ostrov pro vyčerpaného plavce. Podívej se na tohle."

Dotkl se klávesnice a na obrazovce se objevil trojrozměrný graf. "Toto je aktivita na Trhu za posledních osmačtyřicet hodin. Nepřipadá ti to jako vlny a dmутí moře? Všimni si těch vln transakcí."

Dotkl se obrazovky světelným perem, které měl implantováno v ukazováčku, a vymezené oblasti změnila barvu ze zelené na červenou. "Tak to vypadlo, když proskočily první zprávy o ledovém asteroidu..."

"Cože?"

"Asteroid, kus ledu od Prstencové rady. Někdo ho koupil a právě teď ho přesouvá ze Saturnovy gravitační studně na kolizní dráhu s Marsem. Ten někdo je dost chytrý, poněvadž ten asteroid proletí jen pár tisíc kilometrů od C-K. Dost blízko, aby byl vidět prostým okem."

"Chceš říct, že se to opravdu stalo?" řekl jsem, nerozhodný mezi úžasem a radostí.

"Mám to ze třetí, čtvrté, možná dokonce desáté ruky, ale odpovídá to parametrům, s nimiž přišli polykarbonští technici. Masa ledu a těkavých látek o průměru víc než tři kilometry, zacílená na proláklinu Hellas jižně od rovníku, rychlost šedesát pět kilometrů za sekundu, dopad očekáván 14.4/54 ve 20:14:53 UT... To je ráno místního času. Místního marsovského času, abych byl přesný."

"Ale to je za několik měsíců," poznamenal jsem.

Kulagin se sladce ušklíbl. "Podívej, Hansi, takový tříkilometrový kus ledu neodtlačíš jen tak palcem. A navíc je to teprve první z několika desítek. Je to spíš symbolické gesto."

"Ale znamená to, že se pohneme z místa! Na marsovskou orbitu!"

Kulagin se na to díval skepticky. "To je práce pro dálkově řízené automaty a monitory. Možná pro pár tvrdých, houževnatých průkopnických typů. Ale ve skutečnosti neexistuje důvod, proč bychom ty a já měli opouštět pohodlí C-K"

Vstal jsem a propletl prsty na rukou. "Ty tu chceš *zůstat* A nechat si ujit prigoginovský katalyzátor?"

Kulagin zvedl hlavu a lehce se zamračil. "Klid, Hansi, můžeš se zase posadit, dobrovolníky začnou hledat až za chvíli a jestli vážně chceš jet, tak se ti to určitě nějak podaří... Teď jde o to, jak velkolepý účinek to mělo na Trh... Od té komptrolerovy smrti je dost rozkolísaný a teď se nějaká velká ryba chystá zhltnout kořist. Už tři dny nespouštím oči z jeho pohybů a doufám, že se takříkajíc přizívám na tom, co zbude... Nedáš si sluka?"

"Ne, díky."

Kulagin sám si dopřál dlouhý vdech stimulantů. Vypadal sešle. Zatím jsem ho bez nalíčení nikdy neviděl. "Nemám takový cit pro davovou psychologii, jako máte vy Tvární, takže musím vystačit s dobrou, hodně dobrou pamětí... Naposledy jsem něco takového viděl před třinácti lety. Někdo rozšířil fámu, že se Královna pokusila C-K opustit a poradci jí v tom násilím zabránili. Výsledkem byl krach v jednačtyřicátém, ale ta pravá řež se rozpoutala teprve při následném oživení. Prostudoval jsem si záznamy z období krachu a poznávám v nich ploutve a velké ostré zuby starého známého. Poznám jeho styl manévrování. Není to kluzká lstivost Tvárního. Není to ani chladná vytrvalost Mechanisty."

Zamyslel jsem se. "Pak musíš mluvit o Wellspringovi."

Wellspringovo stáří nikdo neznal. Ale měl dobře přes dvě stě let. Tvrdil, že se narodil na Zemi na úsvitu kosmického věku a že zažil první generace nezávislých kosmických kolonií, takzvané Zřetězení.

Patřil mezi zakladatele Carevnina komplexu a stavěl Královně habitat, když prchla před ostatními Investory do exilu.

Kulagin se usmál. "Výborně, Hansi. Žiješ možná mezi mechem, ale ještě jsi neobrostl. Myslím si, že krach v jednačtyřicátém vyvolal Wellspring, aby na tom vy dělal."

"Ale žije velice skromně."

"Jako královnin nejstarší přítel byl určitě v dokonalém postavení, aby mohl takovou fámu pustit do oběhu. Dokonce saun před sedmdesáti lety vypracoval parametry Trhu. A po oživení bylo zřízeno na Kosmosita-Metasystému oddělení terraformace. I když samozřejmě z anonymních příspěvků."

"Ale příspěvky přece přišly z celého systému," namítl jsem. "Skoro všechny sekty a frakce mají za to, že terraformace je nejgrandióznější počin lidstva."

"To jistě. Jenom mi vrtá hlavou, jak se ta myšlenka tak rozšířila. A komu ku prospěchu. Podívej, Hansi, já mám Wellspringa rád. Je to *přítel* a já si pamatuju chlad. Ale musíš si uvědomit, jakou představuje anomálii. Není jedním z nás. Dokonce se ani nenarodil v kosmu." Podíval se na mě zúženými očima, ale mě ani trochu neurazilo, že použil výrazu *narodil se*. Byl to smrtelně vážný útok proti Tvárným, jenže já se považoval v první řadě za Polykarbona, ve druhé za Cikádu a teprve třetí daleko vzadu bylo to, že jsem Tvárný.

Na okamžik se usmál. "Je pravda, že si Wellspring nechal kvůli prodloužení života implantovat pár mechanistických hraček, ale celkový mechanistický styl mu chybí. On mu totiž ještě *předcház*el. Byl bych ten poslední, kdo by chtěl popírat, že vy Tvární jste geniální, ale svým způsobem je to umělá genialita. Při IQ testech to funguje docela dobře, ale v praxi tomu

chybí ta řekněme prapůvodní kvalita, kterou má v sobě Wellspring. Podobně můžeme my Mechanisté využívat kybernetický způsob myšlení, ale nikdy z nás nebudou pravé stroje. Wellspring je prostě jeden z těch, kteří mají své místo na samém konci zvonové křivky, jeden z Titánů, jati se objevují jen jednou za generaci. Podívej se, co se stalo s jeho obyčejnými lidskými současníky."

Přikývl jsem. "Většinou jsou to Mechani."

Kulagin maličko zavrtěl hlavou a zahleděl se na obra-zovku. "Narodil jsem se tady v C-K. Nevím toho o starověských Mechanech moc, ale vím, že většina z těch prvních je už po smrti. Zastarali, byli vytlačeni. Šok budoucnosti je smeti přes okraj. Spousta prvních pokusů o prodloužení délky života selhala, a často hodně ošklivě... I to Wellspring přežil, díky nějakému vrozenému grifu, který ovládá. Přemýšlej o tom, Hansi. Sedíme si tu, výtvoři technologií, které jsou tak vyspělé, že společnost rozbily na kusy. Obchodujeme s mimo-zemšťany. Můžeme se dokonce svést ke hvězdám, když za to svezení Investorům zaplatíme. A Wellspring nejen že drží sám sebe, on nám vládne. Vlastně nevíme ani to, jak se skutečně jmenuje."

Využil jsem chvíle, kdy si Kulagin vyvolával aktuální kursy na Trhu, a zamyslel se nad tím, co mi řekl. Bylo mi z toho na nic. Mohl jsem své pocity skrýt, ale nemohl jsem je ze sebe shodit. "Máš pravdu," uznal jsem. "Ale já mu věřím."

"Já mu taky věřím, ale viní, že nás houpe v náruči. Vlastně nás teď chrání. Tenhle terraformační projekt spolkl spoustu megawatt. Všechny příspěvky byly anonymní, údajně proto, aby je jednotlivé frakce nemohly využít k propagandě. Ale podle mě bylo pravým účelem zamaskovat, že většina pochází od Wellspringa. Někdy v nejbližších dnech dojde na Trhu k velkému krachu. Pak Wellspring provede tah a začne oživení. A každý kilowatt jeho zisku půjde k nám."

Předklonil jsem se v křesle a propletl prsty. Kulagin nadiktoval do mikrofonu několik prodejních příkazů. Znenadání jsem se rozesmál.

Kulagin zvedl hlavu. "To je poprvé, co jsem tě slyšel smát se doopravdy, Hansi."

"Jen jsem si uvědomil... Ty mi tu vyprávíš takové věci a já jsem si vlastně přišel promluvit o Valerii."

Na Kulaginově tváři se usadil smutný výraz. "Podívej, Hansi, to, co já vím o ženách, by se dalo schovat pod mikročip, ale jak už jsem řekl, mám znamenitou paměť. Tvární udělali chybu, když zašli do krajnosti. Prstencová rada se v minulém století pokusila takzvanou bariéru Dvou set prolomit. Většina takzvaných Superchytrých zešílela, byla nějak postižena, obrátila se proti ostatním nebo všechno dohromady. Piráti a žoldáci po nich jdou už několik desetiletí."

Jedna skupina se nějakým způsobem dověděla, že investorská královna žije v exilu a podařilo se jim k ní proniknout a najít v jejím stínu ochranu. Někdo - můžeš hádat kdo - Královnu přesvědčil, aby jim dovolila zůstat, když zaplatí jistou daň. Z té daně se stalo královnino procento a z toho habitatu Carevnin komplex. Valerii rodiče - ano rodiče, narodila se přirozenou cestou - patřili k Superchytrým. Nemá za sebou vzdělání, jaké absolvují Tvární, takže dosahuje klasifikace pouze něco kolem jedna celá čtyřicet pět.

Problém je v těch jejích náladových cyklech. Měli je už její rodiče a ona jimi trpí od dětství. Je to nebezpečná žena, Hansi. Nebezpečná pro sebe a pro nás pro všechny. Vlastně by po ní měli jít psi. Navrhl jsem to několika přátelům z Ochranky, ale někdo mi stojí v cestě. Tuším kdo."

"Já ji miluju. Se mnou se bavit nebude."

"Chápu. Slyšel jsem, že v poslední době brala hodně tlumivých prostředků; tím by se dala vysvětlit její zdrženlivost... Budu upřímný, Hansi. Jedno staré přísloví říká: nikdy nechoď do privátní s někým, kdo je šílenější než ty. A je to dobrá rada. Valerii se nedá věřit."

Zvedl ruce. "Vyslechni mé. Jsi mladý. Je to chvilka, co ses zbavil psů. Očarovala tě a není divu, je tím pověstným kouzlem Tvárných obdařena požehnaně. Ale známost s Valerií je jako poměr s pěti ženami, z nichž tři jsou šílené. C-K je plné těch nejkrásnějších žen, jaké lidská historie pamatuje. Pravda, jsi trochu upjatý a možná i trochu uhrančivý, ale máš v sobě jisté idealistické kouzlo. A máš v sobě prudkost, snad dokonce fanatismus Tvárního, jestli ti nevádí, že to tak řeknu. Uvolni se trochu, Hansi. Najdi si ženu, která ti obrousí hrany. Strídej je. Můžeš tak Klice najít nové přátele."

"Budu o tvých slovech přemýšlet," řekl jsem.

"Dobrá. Věděl jsem, že je to marná snaha." Ironicky se pousmál. "Mám já zapotřebí špinit čistotu tvých citů? Za nějakých padesát, sto let ti může být taková tragická první láska prospěšná." Obrátil pozornost zpátky k obrazovce. "Jsem rád, že jsme si tak promlu-vili, Hansi. Doufám, že se ozveš znovu, až přijdou peníze z Eišo Zaibatsu. Trochu to roztočíme."

"To by mohlo být fajn," řekl jsem, i když jsem už v tu chvíli věděl, že každý kilowatt, který nespotre-buju na výzkum, půjde - anonymně - do terra-formačního fondu. "Neberte to tak, že bych ti tu radu zazlival. Prostě mi není k ničemu."

"Ach, to mládí," prohlásil Kulagin. Odešel jsem.

Zpátky k prosté kráse lišejníků. Léta jsem se o nich učil, abych získal specializaci, ale krásu a smysl jsem v nich našel až po mém posthumanistickém osvícení. Z pohledu filozofie rozšířené v C-K se nacházely blízko katalytického bodu prigoginovského skoku, který přivádí k existenci život jako takový.

Jinak se dá na lišejník dívat jako na rozšířenou metaforu Polykarbonové kliky; houba a řasa, potenciální rivalové, spojení v symbióze, aby dosáhli něčeho, na co by sami nestačili; stejně tak Klika spojo-vala Mechanisty a Tvární, aby na Mars přinesli život.

Věděl jsem, že mnozí považují mou práci za podí-vínskou a dokonce nezdravou. Nenechal jsem se jejich slepotou urazit. Už jenom jména mých genetických polotovarů měla majestátní zvuk: *Alectoria nigricans*, *Mastodia tessellata*, *Ochrolechia frigida*, *Stereocaulon alpinum*. Byly skromné, ale silné: obyvatelé chladné pouště, jejichž kořínky a kyseliny dokázaly rozrušit holou, mrazivou skálu.

Moje gelové rámy kypěly prvotním životem. Lišejníky zaplaví Mars zlatozeleným přívalem života. Nic jim nezabrání vylézt z vlhkých kráterů vzniklých při dopadu ledových asteroidů, houževnatě se šířit mezi bouřemi a otřesy terraformace, přežívat

povodně, až roztaje pennafröst. Chrlit kyslík a vázat dusík.

Byly nejlepší. Ne kvůli pýše nebo okázalosti. Ne proto, že by hlasitě vytrubovaly své motivy nebo hrozily zimě, zeji zlomí. Proto, že byly první a byly tiché.

Během let strávených pod psy jsem se naučil znát cenu ticha. Už jsem měl dozor po krk. Když přišel první honorář od Eišo Zaibatsu, najal jsem si v C-K jednu bezpečnostní agenturu a nechal si byt vyčistit od štěnic. Našli čtyři.

Najal jsem si druhou firmu, aby odstranila štěnice, které zůstaly po té první.

Připoutal jsem se k plovoucímu stolu a znovu a znovu otáčel ty slídivé oči v rukou. Byly to ploché videodisky pokryté z jedné strany polymerní kamufλάží, která měnila barvu. Na černém trhu mohly vynést slušné peníze.

Zavolal jsem poštovní službu a objednal si kurýrního serva, aby štěnice odnesl Kulaginovi. Zatímco jsem čekal, až séry dorazí, štěnice jsem vypnul a zavřel je do boxu pro biologicky nebezpečný materiál. Nadiktoval jsem vzkaz Kulaginovi, ve kterém jsem ho žádal, aby je prodal a peníze za mě investoval na skomírajícím Trhu C-K. Zdálo se, že by Trh mohlo pár kupujících potěšit.

Když jsem zaslechl kurýrovo tiché zaklepání, rukavicí jsem dveře dálkově otevřel. Jenže to, co s bzukotem vjelo* dovnitř, nebyl kurýr. Byl to hlídací pes.

"Když dovolíte, ten box si odvezu," prohlásil pes.

Civěl jsem na něj, jako kdybych psa nikdy v životě neviděl. Tenhle měl na sobě těžký stříbrný pancíř. Z trupu, který byl z černého plastu spojeného stříbrnými švy, čněly úzké, pevné nohy a zbytnělá hlava se ježila taserovými šipkami na pružinách a tupými tryskami znehybňovacích pavučin. Otáčející se anténny ocas prozrazoval, že je řízený na dálku.

Otočil jsem pracovní stůl tak, aby stál mezi mnou a psem. "Vidím, že jste se napíchli i na moje komunikační linky," promluvil jsem. "Řeknete mi kde, nebo budu muset rozebrat počítač?"

"Ty usmrkaný tvárný zbohatlíku," komentoval to pes, "snad si nemyslíš, že se za ty své honoráře můžeš vykoupit ze všeho? Prodal bych tě na volném trhu, než bys stačil mrknout."

Zamyslel jsem se nad tím. Už se stalo několikrát, že když někdo v C-K dělal moc velké problémy, královni poradci ho uvěznila a nabídli ho na prodej na volném trhu. Mimo C-K se vždycky haslo dost frakcí, které byly ochotny za nepřátelské agenty dobře zaplatit. Věděl jsem, že Prstencová rada by ze mě s velkým potěšením udělala exemplární příklad. "Chceš tvrdit, že jsi jedním z královských poradců?"

"Samozejmě že jsem poradce! Nemysli si, že nás tvoje proradnost uspala. Tvé přátelství s Wellspringem je notoricky známé!" Pes bzučivě přišel blíž a ve shluku kamerových očí to tiše zatíkalo. "Co je v tom mrazáku?"

"Boxy s lišejníkem," řekl jsem lhostejně. "To byste měli dobře vědět."

"Otevři to."

Nepohnul jsem se. "Překračujete hranice běžného postupu," řekl jsem, protože jsem věděl, že z toho bude mít každý Mechanista těžkou hlavu. "Moje Klika má mezi poradci přátele. Neudělal jsem nic špatného."

"Otevři to, nebo tě spoutám a otevřu si to sám, pomocí psa."

"Kecy," řekl jsem. "Nejsi žádný poradce. Jsi průmyslový špión, který mi chce ukrást můj vzácný lišejník. Proč by se mi poradce chtěl dívat do mrazáku?"

"Otevři to. Nezaplétej se hlouběji do věcí, kterým nerozumíš."

"Vtrhli jste do mého bytu pod falešnou záminkou, a ještě mi vyhrožujete," nedal jsem se. "Volám Ochranku."

Pes rozevřel chromovanou tlamu. Odpoutal jsem se od stolu a uskočil, ale vláknitý proud bílého hedvábí z jedné obličejové trysky mě zachytil. Vlákna se přilepila, okamžitě ztuhla a fixovala mi ruce v poloze, do které jsem je instinktivně zvedl, abych proud zastavil. Druhý výstřel mi spoutal nohy, jimiž jsem marně zmítal a odrážel se od zakřivených stěn Pěny.

"Buřiči," zahučel pes. "Kdybyste vy Tvární pořád nerýpali, bylo by všechno snazší. Měli jsme nejpevnější banky, měli jsme Královnu, Trh, všechno... Vy paraziti jste C-K nepřinesli nic než své fantazie. A teď se celý systém hrouť. Všechno to padne. Všechno. Měl bych tě zabít."

Jak mi pěna tuhla na hrudi, zalapal jsem po dechu. "Život nejsou banky," zasupěl jsem.

Peš, ohnul kloubové nohy, motory zabzučely. "Jestli v tom mrazáku najdu to, co čekám, tak to máš stejně spočítané."

Najednou pes ve vzduchu strnul. Roztáhl ploutve a otočil se směrem ke dveřím. Dveře se křečovitě otrásl a začaly se otevírat. Otvorem prorazila masivní pracka s drápy.

Hlídací pes dveře pavučinou zavřel. Ale najednou zaskřípěly, zkroutily se a kov se z nich sloupal jako nějaká fólie. Troskami se probíla a zbytky rozdrtila hlava s velkýma očima a po ní špičaté nohy tygra. "Zrada!" zaburácel tygr.

Pes vrčivě couvl a přikrčil se. Tygr vtáhl dovnitř opancéřovaný zadek. Ostré trosky dveří na něm neza-nechaly ani škrábnutí. Černě a zlatě pancéřovaný, byl dvakrát větší než hlídací pes. "Počkat," ozval se pes.

"Rada vás varovala před unáhlenými akcemi," prohlásil strojeně tygr. "Já osobně jsem vás varoval."

"Musel jsem se rozhodnout, Koordinátore. To on za všechno může. Musíte vidět, že to byl on, kdo nás poštal proti sobě."

"Zbývá vám jediná možnost," řekl tygr. "Vyberte si privátku, poradce."

Pes se nerozhodně prohnul v nohou. "Takže já mám být další," řekl. "Nejdřív komptroler a teď já. Tak dobře. Výborně. Dostal mě. Nemůžu mu to vrátit." Najednou pes jako by se vzpamatoval a zaútočil. "Ale můžu zničit jeho oblíbence!"

Psovy nohy se roztáhly jako teleskopy. Odrazil se od stěny a skočil mi po krku. Následoval strašlivý záblesk, vůně ozónu a pes se mi sesypal na prsa a poškrábal mě.. Byl mrtvý, obvody byly zničené. Světla začala blikat a zhasínat, protože můj domácí počítač se zajíkl a sesypal se, když jeho neprogramování narušilo průvodní záření tygrova elektromagnetického impulsu.

Obruby na tygrově baňaté hlavě pukly a objevily se v nich dva reflektory. "Máte nějaké implantáty?" zeptal se.

"Ne," řekl jsem. "Žádné kybernetické části. Jsem v pořádku. Zachránil jste mi život."

"Zavřete oči," rozkázal tygr a omyl mě jemnou mlhou ze svých trysek. Pak ze mě drápy sloupal pavučinu i s oblečením.

Rukavice, kterou jsem měl na předloktí, byla zničená. "Nedopustil jsem se žádného zločinu proti státu, Koordinátore. Miluju C-K."

"Prozíváme zvláštní dny," zabručel tygr. "To, co bylo běžné, se hrouť. Nikdo není zbaven podezření. Vybral jste si špatnou chvíli na to, abyste si doma dělal něco jako privátku, mladý muži."

"Udělal jsem to otevřeně," řekl jsem.

"Tady žádná pravidla neplatí, Cikádo. Jenom královna milost. Obleč se a nech se odvézt na tygrovi. Musíme si promluvit. Dopraví tě do Paláce."

Palác byl jako jedna obrovská privátka. Uvažoval jsem, jestli jeho tajemství někdy opustím živý.

Neměl jsem na vybranou.

Pod dohledem tygrových vyvalených očí jsem se pečlivě oblékl a nasedl na něj. Bylo z něj cítit stárnoucí mazivo. Určitě musel být desítky let někde ve skladišti. Tygry v C-K už léta nikdo neviděl.

Chodby byly plné Cikád směřujících z práce a do práce. Před tygrem všichni s hrůzou a bázní prchali.

Vyšli jsme z Pěny na jejím válcovitém konci a vnořili se do hroznů meziměstských tunelů.

Byly to průhledné polykarbonové trubice, které se jako nepravidelná pavučina proplétaly mezi předměstími C-K. Při pohledu na habitaty trpytící se na mrazivém hvězdném pozadí se mi prudce zatočila hlava. Vzpomněl jsem si na chlad.

Prošli jsme zesíleným pavučinovým uzlem, napuchlou křižovatkou trubic, kde vzniklo jedno z vyhlášených dálničních bister. Živé brebentění jeho pestrých štamgastů přešlo do ohromného ticha, když jsem je míjel, a jen co jsem projel, propuklo v poplašený sbor hlasů. Za pár minut o tom bude mluvit celý C-K.

Palác se podobal investorské kosmické lodi: osmistěn s šesti dlouhými obdélníkovými stranami. Právě investorské lodě se skrývaly pod kovovými krunýři fantastických tvarů, ale ta královna byla nestejnoměrně, matně černá, na znamení její neznámé hanby. Postupem času se Palác chaoticky rozrůstal a nyní byl obklopen a bblepen vládními úřady a královními tajnými úkryty. Neforemný trup omračující rychlostí rotoval.

Podél osy jsme vnikli do intenzivní záplavy modrobílého světla. Oči se mi bolestivě scvrkly a začaly slzet.

Královnini poradci byli Mechanisté, a tak se to na chodbách hemžilo servy. Netečně si hleděli svého a tygra, jehož chromované, stříbřité pláty se v ostrém osvětlení nepříjemně blyštěly, naprosto ignorovali.

Nedaleko od osy nás uchopila odstředivá síla a tygr skřípavě dosedl na mohutné nohy. Na stěnách začalo přibývat mozaik a dekorací spředených z vláken vzácných kovů. Tygr sestoupil se schodů. Páteř mi pod nápořem gravitace slyšitelně zapraskala a sedět vzpřímeně vyžadovalo značnou námahu.

Většina chodeb byla prázdná. Občas jsme minuli shluky drahokamů zasazených do stěn, které se leskly jako blesky. Lehl jsem si tygrovi na záda a zapřel se lokty. Srdce mi bušilo. Další schody. Po

tváři mi stékaly slzy a pronikaly do úst. Pocit to byl nový, ale odporný. Ruce se mi trásly únavou.

Koordinátorova kancelář byla na obvodu. Udržovalo ho to v kondici, aby mohl navštěvovat Královnu. Tygr skřípavě prošel masivními dveřmi, zbudovanými v investorském měřítku.

V kanceláři mělo investorské míry všechno. Stropy byly dvakrát výš než pro člověka. Lustr na stropě chrtil oslepující záři na dvě obrovská křesla s vysokými opěrkami rozdělenými otvorem pro ocas. V místnosti líně tryskala a cákala fontánka, unavená tíží.

Koordinátor seděl za klávesnicovým pracovním stolem. Horní deska stolu mu sahala skoro do úrovně podpaží a šupinaté boty mu visely vysoko nad podlahou. Na monitoru za ním běžely nejaktuálnější údaje z Trhu. Se zachroptěním jsem se zvedl z tygrových zad a přelezl na poškrábaný plyš investorského křesla. Jelikož bylo dělané pro šupinatý zadek Investora, píchalo mě přes kalhoty jako drát.

"Vezměte si brýle," řekl Koordinátor. Otevřel hlubokou zásuvku, zajel do ní rukou až po loket, našmátral ochranné brýle a hodil mi je. Sáhl jsem moc vysoko, takže mě trefily do prsou.

Otřel jsem si oči a nasadil si je. Tygr se stočil u mého křesla a tiše si pro sebe předl.

"Jste v paláci poprvé?"

S námahou jsem přikývl.

"Je to hrozné. Já vím. Ale nic jiného nemáme. Musíte to pochopit, Landaue. Toto je prigoginovský katalyzátor C-K."

"Vy tu filozofii znáte?" zeptal jsem se.

"Ovšem. Ne všichni jsme zkamenělí. I mezi poradci jsou frakce. To ví každý." Koordinátor se odstrčil i s křeslem. Pak se zvedl, vylezl na desku stolu a posadil se na jeho hranu, čelem ke mně. I tam klátil šupinatýma nohama.

Byl to odměřený, podsaditý, svalnatý muž, ale pohyboval se s lehkostí, která mě drtila. Obličej měl do hloubky, krutě zbrázděný jizvami a vráskami za dvě stiletí. Černá kůže se v ostrém světle matně leskla. Oči vypadaly chladně, jako by byly umělé. "Viděl jsem záznamy, které pořídili psi, a myslím, že vás chápu, Landaue. Váš hřích se jmenuje izolovanost."

Povzdech si. "Přesto jste méně zkažený než ostatní... Existuje jistý práh, intenzita hříchu a cynismu, po jejímž překročení už žádná společnost nemá šanci přežít... Poslouchejte mě. Znam Tvárné. Prstencovou radu. Drženou pohromadě temným strachem a rudou nenasytností, čerpající moc z hybnosti vlastního zhroucení. Ale C-K mělo naději. Žil jste tu, musel jste si toho přinejmenším všimnout, pokud to necítíte přímo. Určitě víte, jak je tento svět vzácný. Pod vládou cikádské Královny jsme si přežití vydupali svým stavem mysli. Víra je důležitá, důvěra je základní." Komptroler se na mě podíval a jeho tmavá tvář povadla. "Řeknu vám pravdu. A spolehnu se na to, že budete mít dobrou vůli. Že zareagujete správně."

"Díky."

"C-K je v krizi. Pověsti o Královnině neklidu dovedly Trh na pokraj zhroucení. Tentokrát to nejsou jen fámy, Landaue. Královna se chystá z C-K uprchnout."

Ohromeně jsem se zhroutil do křesla. Brada mi poklesla. S cvaknutím jsem ústa zase zavřel.

"Jakmile se Trh zhroutí," pokračoval Koordinátor, "padne všechno, co jsme tu měli. Zprávy už se šíří. Brzy dojde k útoku na bankovní systém Carevnina komplexu. Systém se zhroutí a C-K zahyne."

"Ale..." začal jsem. "Jestli je to královnino rozhodnutí..." Těžko se mi dýchalo.

"Vždycky je to rozhodnutí Investorů, Landaue. A je to tak od chvíle, kdy se tady poprvé objevili a udělali si z našich válek instituci. My Mechanisté jsme vás Tvárné drželi v šachu. Vládli jsme celému systému a vy jste se v té době v hrůze schovávali v Prstencích. Právě obchod s Investory vás znovu postavil na nohy. Ve skutečnosti vás vytáhli nahoru záměrně, aby udrželi konkurenční trh, poštvali lidstvo proti sobě a měli z toho zisk. Podívejte se na C-K Žijeme tu v harmonii. A tak by to mohlo být všude. Je to jejich zásluha."

"Chcete tím říct, že historie C-K jsou investorské plotichy? Že Královna ve skutečnosti nikdy v nemilosti nebyla?"

"Nejsou neomylní," řekl Koordinátor. "Mohu Trh a C-K zachránit, pokud se mi podaří využít jejich hamiznosti. Jde o vaše drahokamy, Landaue. O vaše šperky. Viděl jsem, jak královna zareagovala, když jí ten... mizerný přísluhovač Wellspring předal váš dar. Časem se naučíte investorským rozmarům rozumět. Celá zesinala lačností. Váš patent by mohl dát podnět velkému průmyslu."

"Mýlíte se ve Wellspringovi," řekl jsem. "Ten šperk byl jeho nápad. Pracoval jsem s endolitickými lišejníky. 'Když mohou žít v kamenech, mohli by žít taky v drahokamech,' prohlásil. Já jsem to jenom realizoval."

"Ale patent zní na vaše jméno." Koordinátor se zahleděl na špičky svých šupinatých bot. "S pomocí katalyzátoru bych mohl Trh zachránit. Chci, abyste svůj patent převedl z Eišo Zaibatsu na mě. Na Lido-vou jednotnou republiku Carevnina komplexu."

Snažil jsem se zachovat takt. "Situace skutečně vypadá zoufale," řekl jsem, "ale na Trhu není nikdo, kdo by jej chtěl zničit. Jiné mocné síly se připravují na znovuoživení. Pochopte, prosím... když si chci patent ponechat, nedělám to kvůli osobnímu prospěchu. Zisk je už zastavený. Za terraformaci."

Mrzutý úšklebek prohloubil rýhy v koordinátorově tváři a z jeho ramen vyšlo tlumené plastové zaskřípění. "Terraformace! Ano, znám ty takzvané morální argumenty. Chladné vize bezkrevných ideologů. A co úcta? Povinnost? Loajalita? To všechno je vám cizí?"

"Není to tak jednoduché," ozval jsem se. "Wellspring tvrdí..."

"Wellspring!" zařval. "Vždyť to není žádný Terrá-nec, vy blázne, je to přeběhlík, zrádce, kterému není ani sto let a beze zbytku se zaprodal cizákům. Oni se nás bojí, copak to nechápete? Bojí se naší energie. Našeho potenciálu, který bychom mohli vrhnout na jejich trhy, až získáme kosmický pohon. Vždyť je to tak jasné, Landaue! Chtějí energii lidstva svěst do té obrovské marsovské blamáže. Mohli bychom jim konkurovat, fantastickou vlnou se rozletět ke hvězdám!" Strnule držel ruce před sebou, v zápěstí prohnuté nahoru, a zíral na špičky natažených prstů.

Ruce se mu začaly třást. Pak povolil a složil hlavu do dlaní. "C-K mohlo být slavné. Jádru jednoty, ostrov

bezpečí uprostřed chaosu. Investoři jej chtějí zničit. Jestli Trh padne, jestli Královna padne, bude to konec."

"Opravdu chce odletět?"

"Kdo ví, co vlastně chce?" Koordinátor vypadal vyčerpaně. "Sedmdesát let snáším její rozmary a ponižování. Už ani nevím, co to je, mít o něco starost. Proč bych měl nastavovat krk a snažit se pomocí nějakých vašich pitomých hraček dát všechno do pořádku? Vždyť jsou tu ještě privátky!"

Prudce zvedl hlavu. "Právě tam vaše nežádoucí zasahování dohnalo jednoho člena Rady. Až ztratíme všechno, bude v nich tolik krve, že v ní půjde plavat!"

Seskočil z desky stolu, přenesl se přes koberec ke mně a zvedl mě z křesla. Chabě jsem mu stiskl zápěstí. Ruce a nohy se mi kymácely, jak mnou třepal. Tygr s klapotem přicupital blíž. "Nenávidím tě," zahřímá. "Nenávidím všechno, co zosobňuješ! Je mi na blít z té vaší Kliky, z vaší filozofie a pudinko-vých úsměvů. Vaše vlezlost mi vzala dobrého přítele. Táhni! Zmiz z C-K Máš na to osmačtyřicet hodin. Pak tě nechám zavřít a prodám tě tomu, kdo nabídne nejvíc!" Pohrdavě mě odmrštil. V silné gravitaci jsem okamžitě spadl a narazil hlavou na koberec.

Tygr mě zvedl a Koordinátor vylezl zpátky do svého nadměrně velkého křesla. Když jsem roztřeseně šplhal tygrovi na záda, díval se na obrazovku, na které svítily údaje z Trhu.

"To ne," řekl tiše. "Zrada." Tygr mě odnesl.

Wellspringa jsem nakonec našel ve Psím Městě. Psí Město byl chaotický subkomplex, který se samostatně pomalu otáčel nad rotační osou C-K Byl tam přístav a celnice, změt' loděnic, skladišť, karanténních prostor a útulků pečujících o ty, kteří nikoho neměli, kteří zůstali opuštěni a ztraceni.

Psí Město bylo místem, kam se člověk vypravil, když o něj nikdo jiný nestal. Hemžilo se to tam přechodnými obyvateli: zlatokopy, korzáry, kriminálníky, opuště-nými členy sekt, jejichž lepší světy se zhroutily, zkrachovanci, odpadlíky, obstaravači hazardních rozkoší. Podle toho se taky oblast hemžila psy a nená-padnějšími záznamovými zařízeními. Psí Město, hučící zmatenou, dravou realitou, bylo opravdu nebezpečné. Nepřetržitý dozor zničil veškerý stud.

Wellspringa jsem našel v buclaté bublině baru u tunelové dráhy. Jednal o nějaké složité obchodní transakci s mužem, který se mi představil jako "Modem". Modem byl členem malé, ale zato činorodé sekty Meclianistů, které se v místním slangu říkalo Humři. Humři žili výhradně uvnitř na tělo ulitých systémů zajišťujících jejich životní funkce, zpravidla vybavených několika motorky a vstupně-vystupními konektory. Jejich kombinézy neměly obličej a byly matně černé. Vypadali jako šedivé špalky.

Potřásl jsem Modemovi drsnou rukavicí, zahřátou na pokojovou teplotu, a připoutal se ke stohi.

Odloupl jsem od přilnavé desky stolu kapsli a napil se. "Jsem v průšvihy," řekl jsem. "Můžeme se před tím člověkem bavit?"

Wellspring se rozesmál. "Žertuješ? Tady jsme ve Psím Městě. Všechno, co řekneš, jde na víc pásků, než kolik máš zubů, mladý Landaue. Mimo to, tenhle Modem je starý přítel. Jeho názor by se nám mohl hodit."

"Výborně." Začal jsem vysvětlovat. Wellspring chtěl znát podrobnosti. Nevynechal jsem nic.

"No nazdar," řekl Wellspring, když jsem domluvil. "Sleduj své monitory, Modeme. Teď uvidíš, jak se fámy šíří rychlostí světla. Zvláštní, že právě z tohoto tmavého, malého bistra má vyjít zpráva, která C-K určitě zničí." Řekl to poměrně nahlas. Rychle jsem se rozhlédl po baru. Klientela měla ústa otevřená šokem. Oscilovaly jim v nich kapky slin.

"Takže Královna je pryč," pokračoval Wellspring. "Pravděpodobně je pryč už několik týdnů. No, myslím, že se tomu nedalo zabránit. I investorská chtivost má své meze. Poradci ji nemohli vodit za nos donekonečna. Třeba se objeví někde jinde, v jiném habitatu, který bude jejím emočním potřebám lépe vyhovovat. Myslím, že bych měl rychle k monitorům a zachránit, co se dá, dokud má Trh ještě nějaký smysl."

Wellspring rozhrnul cáry rozstřiženého rukávu a zběžně pohlédl na počítač na předloktí. Bar se náhle a zlověstně vyprázdnil a zákazníkům v patách odešli i osobní psi. U východu došlo k ostrému pěstnímu souboji mezi dvěma odpadlíky z řad Tvárných.

Točili se ve chvatech beztlížného džiu-džitsu doprovázených pronikavými výkřiky. Jejich psi lhostejně přihlíželi.

Zanedlouho naše trojice osaměla s barovými servy a pultuctem ohromených psů. "Dalo se to poznat, když jsem byl u Královny na poslední audienci, že odejde," prohlásil klidně Wellspring. "C-K už svou užitečnost stejně přežil. Byl důležitý jen jako motivační katalyzátor pro povýšení Marsu na třetí úroveň prigoginovské složitosti. Pod tíhou poradcovských programů kostnatěl. Typicky mechanická krátkozrakost. Pseudopragmatický materialismus. Patří jim to."

Wellspring objednal u serva další rundu a ukázal několik centimetrů vyšívané manžety. "Člen Rady, o němž jsi mluvil, se uchýlil do privátky. Nebude poslední, kterého vynesou nohama napřed."

"Co mám dělat?" ozval jsem se. "Ztrácím všechno. Co bude s Klikou?"

Wellspring se zamračil. "No tak, Landaue! Ukaž, že máš v sobě aspoň trochu posthumanistické pružnosti. Ze všeho nejdřív se samozřejmě musíš dostat do exilu, než tě zavřou a prodají. Myslím, že v tom by mohl pomoci náš přítel Modem."

"Šlo by to," promluvil Modem. Z hlasové jednotky, kterou měl připevněnu na krku, vycházel nelidsky krásný syntetizovaný hlas. "Naše loď *Královský pěšák* dopravuje Prstencové radě zásilku hnacích jednotek pro ledové asteroidy. Je to pro Terraformační projekt. Každý Wellspringův přítel je mezi námi vítáti."

Musel jsem se nevěřicně rozesmát. "To je pro mě sebevražda. Vrátit se k Radě? To se můžu rovnou podříznout."

"Uklidněte se," upokojil mě Modem. "Medi-mechanové vás předělají a naroubují do jedné z našich ulit. Humři vypadají jeden jako druhý. Pod kůží budete v naprostém bezpečí."

Zůstal jsem v šoku. "Mám se stát Mechanem?"

"Nemusíš jím zůstat *napořád*. Je to jednoduchá operace. Pár nervových uzlů, trocha anální chirurgie, tracheotomie... Ztratíš chuť a hmat, ale ostatní smysly získají mnohem širší uplatnění."

"Ovšem," přisvědčil Modem. "Můžete vstoupit do otevřeného kosmu a přitom se smát."

"To je ono!" prohlásil Wellspring. "Víc Tvárných by na sebe mělo navléct mechanickou techniku. Vždyť je to jako tvoje lišejníky, Hansi. Staň se na čas symbiózou. Rozšíří ti to obzory."

"Ale neuděláte mi nic... s *lebkou*, že ne?"

"Ne," odpověděl bez zaváhání Modem. "Nebo spíš nemusíme. Mozek vám zůstává."

Zamyslel jsem se. "Zvládnete to..." mrkl jsem Wellspringovi na zápěstí - "do osmatřiceti hodin?"

"Když si pospíšíme," odvětil Modem. Odpoutal se od stolu.

Šel jsem za ním.

Královský pěšák se vydal na cestu. Zrychlovali jsme a moje kůže magneticky lnula k lodnímu nosníku. Vidění jsem měl nastaveno na normální vlnovou délku a díval jsem se, jak se Carevnický komplex vzdaluje.

V čerstvých stopách vlasově tenkých drátků v umrtvených očních bulvách mě pálily slzy. C-K se pomalu otáčel, jako galaxie v pavučině, ve které se zachytily drahokamy. Na několika místech sítě bylo vidět pulzování trysek, jak předměstí zahájila pracovní a tragický proces odpoutávání. C-K zachvátila hrůza.

Toužil jsem po teplé životnosti své Kliky. Nebyl jsem žádný Humr. Byli mi cizí. Byly to solipsistické špendlíčky uprostřed galaktické noci, jejichž lidstvím byla zapomenutá dřevina pod černým brněním.

Královský pěšák byl jako loď obrácená naruby. Uprostřed bylo jádro masivních magnetických motorů, které automaty krmily reaktivní hmotou. Kolem motorů byla kovová kostra, které se Humři drželi jako cysty, nebo klouzali indukovanými magnetickými poli. Místy byly na konstrukci kopule, ve kterých se Humři připojovali k fluidním počítačům nebo se schovali před slunečními bouřemi a elektrickými toky prstencového systému.

Nejedli. Nepili. Sex se odehrával jako důmyslná kyberstimulace prostřednictvím lebečních zdírek. Zhruba jednou za pět let "vypelichali" a nechali si z kůže sloupat páchnoucí škraloup zmutovaných bakterií, který ji v hnilobném teple potáhl.

Nevěděli, co je to strach. Agorafobie byl stav, který se dal narkotiky snadno potlačit. Byli samostatní, se sklonem k anarchismu. Největší radost měli tehdy, když se mohli posadit na nosník a otevřít zbystřené smysly hlubinám vesmíru, pozorovat hvězdy za hranicemi ultrafialového a infračerveného záření, civět na vločkovitá mračna plazící se po slunečním povrchu, nebo jen tak sedět, kůží vstřebávat wattly solární energie a ušima poslouchat švitoření van Allenových pásů a muzikální tikot pulsarů.

Neměli v sobě nic zlého, ale nebyli to lidé. Izolovaní a chladní jako komety, byli to tvorové vzduchoprázdna, znudění zastaralými paradigmaty krve a kosti. Nacházel jsem v nich první záchvěvy pátého prigoginovského skoku - onu předpokládanou pátou úroveň složitosti, která měla být vzdálena inteligenci stejně, jako má daleko inteligence k amébám nebo život k netečné hmotě.

Děsili mě. Ta blahosklonná lhostejnost k lidským omezením jim propůjčovala zlověstné charisma světců.

Po nosníku ke mně doklouzal Modem a nehlučně se přichytil vedle mě. Aktivoval jsem uši a přes rádiový sykot motorů jsem uslyšel jeho hlas. "Máte hovor, Landaue. Z C-K Pojd'te za mnou."

Ohnul jsem nohy a sklouzl po traverze za ním. Vešli jsme -do radiační komory železné kupole, ale nechali jsme ji otevřenou, protože Humrům nedělaly uzavřené prostory dobře.

Na obrazovce před sebou jsem měl slzami smáče-nou tvář Valerie Korstadové. "Valerie!" řekl jsem.

"Jsi to ty, Hansi?"

"Ano, jsem to já, má láska. Rád tě vidím."

"Nemůžeš si sundat tu masku, Hansi? Chci ti vidět do tváře."

"To není maska, miláčku. A na mou tvář není zrovna hezký pohled. Všechny ty dráty..."

"Mluvíš nějak jinak, Hansi. Tvůj hlas zní jinak."

"To bude tím, že můj hlas je rádiová analogie. Je syntetizovaný."

"Tak jak mám poznat, že jsi to skutečně ty? Probo-ha, Hansi... Mám takový strach. Všechno... se *ztrácí* před očima. Pěna je... vládne tu hrůza z biologického ohrožení. Něco rozbilo gelové rámy v tvém apartmá, řekla bych, že to udělali psi, a lišejník, ten svinsky lišejník se *rozlézá* všude. A jak rychle roste!"

"Má rychle růst, Valerie, právě v tom je ten vtíp. Řekni jim, aby použili kovový aerosol nebo sulfidové částičky; obojí ho do několika hodin zlikviduje. Není důvod k panice."

"Není důvod! Hansi, privátky jsou továrny na sebevraždy. C-K je vyřízený! Ztratili jsme Královnu!"

"Ještě je tu Projekt," řekl jsem. "Královna byla jen výmluva, katalyzátor. Projekt si zaslouží stejnou úctu jako ta všivá Královna. Zemní práce se už léta odklá-dají. Teď přišla ta pravá chvíle. Vyříd' Klice, ať všechno hodí za hlavu. Pěna se musí přemístit na oběžnou dráhu kolem Marsu."

Valerie začala uhýbat stranou. "O nic jiného ti celou dobu nešlo, že? Projekt! Já se ponížila a ty, s chladnou odtažitostí Tvárného, jsi mě nechal na holičkách!"

"Valerie!" vykřikl jsem dotčeně. "Volal jsem ti nejmní desetkrát. To ty ses zavřela. Já jsem to byl, kdo po tolika letech pod dozorem psů potřeboval trochu tepla."

"Mohls to dokázat!" vykřikla a obličej jí zbělel vzte-kem. "Kdybys o to stál, tak bys přišel a dokázal mi to! Cos čekal, že se poníženě připlazím? Černé brnění nebo psí čochy, jaký je v tom rozdíl, Hansi. Se mnou stejně nejsi."

Cítil jsem, jak se po mé necitlivé kůži rozlévá žár zjitřeného vzteku. "Takže za to můžu já! A jak jsem měl znát vaše rituály, ta vaše oplzlá tajemství? Myslel jsem, žeš mě hodila přes palubu a šla se pelešit s Wellspringem! Myslela sis, že budu soupeřit s člově-kem, který mi ukázal, v čem je moje spása? Rozřezal bych si zápěstí, jen abych viděl tvůj úsměv, a tys mi nedala nic, nic než zkázu!"

Její nalíčené tváře se zmocnil výraz chladného ohromení. Otevřela ústa, ale žádná slova z nich nevyšla. Nakonec se v naprostém zoufalství maličko pousmála a přerušila spojení. Obrazovka ztmavla.

Otočil jsem se k Modemovi. "Chci se vrátit," řekl jsem.

"Je mi líto," prohlásil. "Za prvé by vás zabili. A za druhé nemáme na návrat dost energie. Vezeme těžký

náklad." Pokrčil rameny. "A navíc, C-K je v rozkladu. Dlouho jsme věděli, že k tomu dojde. Dokonce se tam pár našich kolegů chystá do týdne přiletět s druhým nákladem hnacích jednotek. Jak se komplex bude rozpadat, můžou si říct o maximální ceny."

"Vy jste to věděli?"

"Máme své zdroje."

"Wellspring?"

"Kdo, ten? Ten odjíždí taky. Chce být na oběžné dráze Marsu, až *to* spadne." Modem vyklouzl z kupole a ukázal ve směru roviny ekliptiky. Sledoval jsem jeho pohled a měnil vlnové délky vidění. ,

Spatřil jsem leptavou, přízračnou zář silných moto-rů asteroidu pro Mars. "Ledový asteroid," řekl jsem.

"Ovšem. Takříkajíc kometa vaší zkázy. Příhodné znamení pro rozpad C-K"

"Ano," přiznal jsem. Zdálo se mi, že v tom pozná-vám Wellspringovy prsty. Při průletu kolem C-K se k ledové mase upřou vyděšené pohledy jeho obyvatel. Najednou se ve mně rozhořel plamínek naděje.

"A co *tohle*?" řekl jsem. "Mohli byste mě tam dostat?"

"Na asteroid?"

"Ano! Motory přece budou odpojovat, ne? Na oběžné dráze. Mohl bych se tam přidat ke svým a nepřišel bych o prigoginovský katalyzátor."

"Zjistím to." Modem nakrmil jeden z fluidních počí-tačů řadou dat. "Ano... mohl bych vám prodat para-zitní motor, kterým se dá přichytit. S dostatkem energie a kybersystémem, který vás povede, byste srovnal trajektorii řekněme do dvaasedmdesáti hodin."

"Skvělé Skvělé! Tak pojďme nato."

"Výborně," prohlásil Modem. "Zbývá dohodnout se na ceně."

Na přemýšlení o ceně jsem měl dost času, když jsem si to žhavil bodavou prázdnotou. Měl jsem za to, že jsem se rozhodl správně. Trh C-K se zhroutil, takže budu pro šperky Eišo Zaibatsu potřebovat nové obchodní partnery. Humři byli zvláštní, ale cítil jsem, že jim můžu věřit.

Kybersystém mě navedl na lehký dopad na sluncem ozářenou stranu asteroidu. Jeho povrch v žáru vzdáleného slunce pomalu roztával a z puklin v modravém ledu tu a tam unikaly infračervené výtrysky těkavých plynů.

Ledový asteroid byl krou, která se odlomila při rozpadu jednoho ze Saturnových starých ledových satelitů. Byl to obrovský, odštípnutý blok, v jehož ulámaných a rozeklaných útesech a pilířích se dodnes odrážely zvěčnělé jizvy dávného běsnění sil. Měl zhruba vejcovitý tvar o rozměrech pět krát tři kilometry. Modravý, podobaný povrch vypadal jako led vystavený tisíce let působení silných elektrických polí.

Zdrsnil jsem chytací plošky svých rukavic a ručko-váním přemístil sebe i parazitní motor do stínu. Energie motoru byla vyčerpaná, ale nechtěl jsem, aby se nad ozářenou stranou jen tak vznášel.

Rozložil jsem rádiový talíř, který mi prodal Modem, ukotvil jej k útesu a namířil na C-K Pak jsem se připojil.

Katastrofa dosáhla totálních rozměrů. C-K se odjakživa pyšnil vysílací volností, dokreslující celko-

vou atmosféru svobody, která mu vdechovala život. Ubývalo netajené paniky, ale zato přibývalo temných hrozeb a, co bylo nejhorší, zrádných prohrěšků proti kodexu. Z celého systému se valily dlouho zadržované tlaky.

Nabídky a hrozby postupně sílily, až byly zubožené kliky dohnány na pokraj občanské války. Trubicemi a chodbami brousili ukradení psi, nástroje mocenských elit, v nichž strach probudil krutost. Neobjektivní tribunály zbavovaly disidenty postavem a majetku. Mnozí se rozhodli pro privátky. Systém jeslí se zhroutil. Děti s kamennými tvářemi bezcílně bloumaly chodbami předměstí, omámené uklidňujícími prostředky. Jen vzácnému málu ještě na něčem záleželo. Zpocením makléři se sesuli na klávesnice a z tělních dutin se jim od inhalování spustila krev. Nahé ženy vycházely řízenými propustmi ven a umíraly v jiskřivých výtryscích zmrzlého vzduchu. Cikády dělaly vše proto, aby si vyplakaly upravené oči, nebo se vznášely v temných bistrech, otupené zkázou a drogami.

Staletí obchodních válek jen nabrousila zuby kartelů. Udeřily s kybernetickou přesností Mechanistů a se Istivou, zvuklávající brilancí Přetvořených. Po zhroutilém Trhu byly výrobní kapacity C-K k mání za babku. Obchodní agenti a arogantní diplomaté si zabírali celé komplexy. Tlupy jejich čerstvých zaměstnanců bloudily opuštěným palácem Královny a ničily vše, co se nedalo přímo ukrást.

Vyžděšené podfrakce uvízly v klasickém neřešitelném dilematu, které osudy lidstva v kosmu střídavě formovalo a rozbíjelo. Na jedné straně je technikou pozměněné způsoby života a duševní stavy nezadržitelně vhněly do náruče nedůvěry a tříštění, na druhé je izolace stavěla do role kořisti spojených kartelů. Dokonce jim hrozilo, že je zmasakrují piráti a lupiči, které kartely navenek odsuzovaly, ale potají podporovaly.

A já, místo abych pomáhal své klice, jsem byl malou černou tečkou, přichycenou jako spora na ledovém úbočí zmrzlé hory.

Právě v těch smutných dnech jsem si začal vážit své kůže. Jestli Wellspringovy plány vyjdou, nastane rozkvět. Překřám tento mráz ve spórovém obalu, tak jako větrem nesené smítka lišejníku překřá desítky let a nakonec se probudí do lačného života. Bylo to od Wellspringa moudré, že mě sem dostal. Věřil jsem mu. Nezklamal ho.

Jak jsem se hryzal nudou, pozvolna jsem upadl do hloubavé strnulosti. Otevřel jsem oči a uši za hranici zahlcení. Vědomí pohltilo samo sebe a zmizelo v hřímající poloexistenci na horizontu událostí. Časoprostor a druhá úroveň složitosti vyhlašovaly svůj noumen kňučením hvězd, rachotem planet, transcendentálním praskotem a hukotem rozpínajícího se slunce.

Pak přišel okamžik, kdy mně konečně vytrhly smutné a prázdné symfonie Marsu.

Odpojil jsem zesilovače v kombinéze. Už jsem je nepotřeboval. Katalyzátor koneckonců vždycky zůstane pohřben procesem.

Přemístil jsem se podél osy asteroidu jižním směrem, kde mě tým vyslaný odpojit hnací jednotku musel najít. Její kybersystém už změnil orientaci asteroidu, aby jej částečně zpomalil, a z jižního konce se otevíral nejlepší výhled na planetu.

Jen pár chvil po vyhasnutí trysek dostihl ledovou hmotu pirát. Byla to štíhlá, krásná loď ve stylu Tvárných, s dlouhými, žebrovanými slunečními křídly z duhové tkaniny, tenké jako olejový povlak na vodě. V blyštivém organometalickém trupu se skrývaly magnetické motory osmé generace, výkonné a schopné vyvinout úžasnou rychlost. Jinak elegantní tvar rušily tupé pahýly zbraňových systémů.

Schoval jsem se, zahrabal se hluboko do průrvy, aby mě nenašli radarem. Pak jsem čekal, dokud zvědavost a strach nezvítězily. Vylezl jsem ven a po rozlámaném ledovém hřbetu jsem se doplazil na místo, odkud jsem měl výhled.

Loď zaparkovala a dosedla na natažená ramena manipulátorů. Kudlankovité konce se zabořily do ledu. Skupina mechanistických těžebních automatů se yzdálila a začala vrtat do ledu zarovnané pláně.

Žádný pirát hlásící se k Tvárným by neměl na palubě těžební automaty. Loď mezitím provedla deaktivaci systémů a seděla tam, krásná a nehybná jako hmyz v jantaru, s obrovskými shmečnuni křídly složenými.

Z automatů jsem strach neměl. Kurážně jsem se začal plazit po ledu blíž, abych viděl, co dělají. Nikdo na mě nereagoval.

Pozoroval jsem, jak neohrabané automaty obrušují a osekávají led. V hloubce deseti metrů narazily na něco, co se kovově lesklo.

Byla to přechodová komora.

Tam zůstaly a čekaly. Čas plynul. *Žádné* další rozkazy nedostaly. Vypnuly se a zůstaly nehybně skrčené na ledu, mrtvé jako ledové valouny kolem.

Abych měl jistotu, rozhodl jsem se, že nejdřív se podívám do lodě.

Když se mi přechodová komora otevřela, loď začala znovu ožívat. Šel jsem do kabiny. Pilotní křeslo bylo prázdné. Na palubě nikdo nebyl.

Trvalo mi skoro dvě hodiny, než se mi podařilo proniknout do lodního kybersystému. Pak jsem se

utvrdil v tom, co jsem už tušil. Byla to Wellspringova loď.

Vyšel jsem z lodě ven a přešel po ledě k přechodové komoře. Otevřela se snadno. Wellspring nikdy nebyl z těch, kteří si potrpí na zbytečné komplikace.

Prostoru za druhými dveřmi přechodové komory zalévalo modrobílé světlo. Přizpůsobil jsem zrakové systémy a vlezl dovnitř.

Na protějším konci, ve slabé tíži asteroidu, bylo lůžko z drahokamů. Nebylo to obyčejné lůžko. Byla to prostě obrovská, volně složená hromada drahokamů.

Spala na ní Královna.

Znovu jsem použil oči. Žádné infračervené tepelné záření z ní nevycházelo. Ležela nehybně a starýma rukama si něco tiskla na hrud'. Trojprsté nohy byly nataženy podél těla, silný ocas se proplétal pod hýžděmi a mezi nohama. Obrovská hlava o velikosti lidského trupu byla zasazena do gigantické přílby s korunkou, obložené blyštivými diamanty. Nedýchala. Oči měla zavřené. Silné, šupinaté rty byly trochu vtaženy dovnitř a odhalovaly dvě řady žlutnoucích klínovitých zubů.

Byla studená jak led, pohroužená do nějakého mimozemského kryospánku. Wellspringovo spiknutí bylo odhaleno. Královna se ochotně přidala a nechala se unést. Wellspring vykonal heroický čin, když své rivaly v C-K oloupil o Královnu, aby mohl na oběžné dráze kolem Marsu začít znovu. Bylo to velkolepé fait accompli, které jemu a jeho stoupencům vynese neotřesitelnou moc.

Byl jsem jeho plánem ohromen. Jen mi nebylo jasné, proč svou loď nedoprovázel. Jisté bylo, že na palubě jsou medikamenty, které mohou královnu probudit a vdechnout jí nový život pro rodící se Komplex.

Přistoupil jsem blíž. Ještě nikdy jsem nestál Investorovi tváří v tvář. Přesto jsem po chvíli poznal, že s její kůží není něco v pořádku. Nejdřív jsem si myslel, že je to nějaký světelný klam. Ale pak jsem si všiml, co drží v rukou.

Byl to šperk s lišejníkem. Chtivý stisk jejího pařátu jej rozlomil podél jedné z lomových rovin, beztak již zeslabených lišejníkovými kyselinami. Lišejníky, vysvozené z krystalického vězení a prudkým světlem vybičované k šílenství, přešly na její šupinaté prsty, na zápěstí, a pak se v explozivním rozpuštění života rozšířily na celé tělo. Královna, se zlatozeleně leskla hltavým chmýřím. Dokonce i na očích a naotech.

Vrátil jsem se do lodi. O nás Tvárných se ne nadarmo říká, že jsme pod tlakem geniální. Oživil jsem automaty a nechal je vrt znovu vyplnit. Napěchovali do něj ledové úlomky a zatačili to parazitní raketou.

Byla to intuice, ale všechno, co jsem se kdy naučil, mi říkalo, že jí mám věřit. Proto jsem mrtvou královnu svlékl a všechny drahokamy naložil na loď. Cítil jsem jistotu, kterou mi žádný logický řetězec nemohl dát. Budoucnost ležela přede mnou jako ospalá žena očekávající stisk svého milence.

Wellspringovy pásky teď byly mé. Loď byla jeho posledním útočištěm, předem naprogramovaným. Vcítil jsem se do utrpení a ambicí, které ho hnaly, a které jsem si teď přivlastnil.

Jeho mrtvá ruka přitáhla zástupce všech frakcí, aby byli svědky prigoginovského dopadu. Proto-

komplex, který již na oběžné dráze existoval, se skládal výhradně z automatů a monitorů. Bylo přirozené, že se pozorovatelé obrátí na mne. Má loď měla pod palcem automaty.

Od prvních, panikou zaslepených uprchlíků jsem se dozvěděl o Wellspringově osudu. Vynesli ho z privátní nohama napřed a hned po něm bezkrevnou mrtvolu nešťastné Valerie Korstadové. Valerie už nikdy nikomu nepřinese radost. Wellspringovo charisma už nikdy neočaruje Kliku. Mohla to být dvojnásobná sebevražda. Nebo, což bylo pravděpodobnější, zabila ona jeho a potom sama sebe. Wellspring by neuvěřil, že existuje něco, co by nedokázal uzdravit. Šílená žena a pustý svět byly součástí jedné a téže výzvy. Nakonec svou mez našel a stálo ho to život. Na detailech sotva záleželo. Stejně je spolkla privátka.

Když jsem se tu zprávu dověděl, led mi kolem srdce ztuhl a zůstal čistý, bezešvý.

Když pak ledový asteroid zahájil definitivní pád do atmosféry, nechal jsem odyssilat Wellspringovu poslední vůli. Ve stejné době, kdy řídka, vyhladovělá atmosféra Marsu hltala odpařující se tekavé látky, vysílač do sebe soukal pásku se záznamem.

S tou poslední vůlí to byla lež. Vymyslel jsem si ji. Měl jsem po ruce nahrávky Wellspringových vzpomínek; bylo snadné pozměnit svůj umělý hlas tak, aby zněl jako jeho, přichystat scénu pro své následnictví. Pro budoucnost T-K, Terrafonnačního komplexu, bylo nezbytné, abych se prohlásil za Wellspringova nástupce.

Má moc rostla stejně jako množství fám. Říkalo se, že pod svým krunýřem jsem Wellspring, že pravý Landau byl ten, kdo našel smrt s Valerií v C-K. Podporoval jsem jejich šíření. Falešné představy komplex sjednotí. Věděl jsem, že T-K bude místo, které nebude mít soupeře. Zde dostanou abstrakce tvar a vidiny nás budou žít. Jakmile povstane z našich ideálů, bude T-K nezadržitelně silít. Jenom mé drahokamy mu dávaly základ, s jakým se mohlo měřit jen pár kartelů.

S pochopením přišlo i odpuštění. Odpustil jsem Wellspringovi. Jeho lži a uskoky mě rozhýbaly víc než chimérická "pravda". Co na tom záleželo? Budeme-li potřebovat pevný základ, necháme jej obíhat kolem nás.

A co teprve děsivá nádhra dopadu asteroidu! Spalující linearita jeho sestupu. Byl pouze jedním z mnoha, ale byl mi nejbližší. Když se srazil s Marsem a já zahlédl to rozstříknutí kapky mléka, podmanivý orgasmický výtrysk páry z královniny skryté, zmrzlé hrobky, okamžitě jsem pochopil, co můj učitel věděl. Muž, jehož pohání něco víc než on sám, se odváží všeho a nebojí se ničeho. Vůbec ničeho.

Ze svého černého krunýře vládnou Polykarbonové klice. Ti nejlepší jsou mí poradci. Pamatuji si chlad, ale už se ho nebojím. Navěky jsem jej pohřbil, když chladný Mars potáhl zelený koberec. My dva, teď jeden, jsme celou planetu vytrhli z říše Smrti. A chladu se už nebojím. Ani trochu.

**přeložil Petr Kotrle
ilustroval Karel Soukup**

Vlastimil Tyrol

Všichni se o tom přesvědčíme

Ještě před hodinou byl svět mírný a tichý, páchnoucí po smogu a napůl zahalený cáry dusivé mlhy, zavalený tunami odpadků a blyštící se duhovými skvmami louží. Mokrý asfalt ulice odrážel pestrý kaleidoskop světel reklam a kdesi na střechách vriskaly toulavé kočky. Z otevřeného okna někde poblíž duněly poslední hity Bennyho Clarka a ozvěny dvorků a uliček rozehrávaly šílenou kakofonii tónů.

Hlavou se mi honily dost podivné myšlenky, ale už na ně bylo pozdě. Vyčítat si něco teď je zbytečné, ale přesto, měl jsem práci, měl jsem kde bydlet, měl jsem velké plány do budoucna... Jenom neměly přijít ty dospělostní testy.

Nedá se na to nijak zapomenout, na chvíli, kdy se mi znenadání okolo hlavy sevřely držáky a tetovací jehly se zaryly hluboko do kůže na čele. Nedá se zapomenout na to, s jakým odporem se na mě dívali společenstující v metru, na to, jak se dramaticky změnili mí přátelé. Je pravda, že výprask v baru jsem dostal jen jednou, ale jenom proto, že podruhé jsem tam už nešel.

Byl jsem se podívat na periferii města, na gheta, kde mě pravděpodobně čekala jediná myslitelná budoucnost; a tísněn strachem a starostmi jsem si také přečetl utajený záznam na své magnetické kartě. Možná jsem to neměl dělat. Nikdo nemohl předpokládat, že bych záznam dokázal rozluštit a já bych každopádně nebyl tady, na špinavém dvorku mezi otráskanými domy, který nedával jedinou naději na útěk.

Nebyl bych tady, a pozítří bych se s otupělým úsměvem zoufalce čekajícího na zázračný obrat osudu posadil do křesla ve studené, neosobní ordinaci.

Jenomže já ten záznam dokázal přečíst a potom jsem prostě musel něco zkusit. Musel jsem.

"Ses blbej," syčel na mě nenávisně Max a po tvářích se mu koulely slzy. Nemohlo mu být víc než čtrnáct, ale postavu mu anablika zformovala úžasně.

"Ani fik, nemám jedinou patronu," syčel a prohledával si kapsy. Rychle mrkl do uličky, kde problikávala světla policejního vozu, a přelétl pohledem zamřížovaná okna, která mrtvě a slepě zírala do tmy dvora.

Zuřivě hmátl po mé pistoli.

"Dej to sem!"

Nechal jsem si zbraň vykroutit z ruky, vůbec jsem nerea- goval. Najednou mi bylo všechno jedno.

Venku na ulici prásklo několik výstřelů. Podle zvuku to mohly být armádní pistole, tedyjy, které jsem měl já i Max a kterými se ozbrojili i Bertil se Šakalem.

Neměli šanci. Peklo, které policajti v odvetu rozpoutali, by ve zdraví nepřežili, ani kdyby se navlékli do pancéřových obleků. Proč proboha museli začít střílet? Jako nezletilým se jim nemohlo prakticky nic stát. Proč jenom museli začít střílet? Proč!

Udělal se mi zle.

Střelba venku utichla. Max popotáhl a hřbetem ruky si utřel nos. Potěžkal pistoli, přikrčil se a vyrazil k uličce, vstříc blikajícímu majáku policejního vozu.

Jako ve snu jsem vnímal náhlé vzplanutí palby. Krátké, kratičké...

Na dvorek s basovým hučením přijel robot, chráněný zářivě zelenkavým pláštěm silového pole, rozkmital tykadélka detektorů, otočil se a s urážlivou nevšímavostí pomalu odjel.

Krčil jsem se za kontejnerem a vytřeštěně zíral na zeď. Špinavou a otráskanou zeď, pomalovanou generacemi pubertáku a změněnou tak v gigantické plátno s nesrozumitelným abstraktním obrazem. Z chaosu vystupovalo jenom několik vulgárních malůvek a jeden rádobý hlubokomyslný nápis našťíkaný velkými oranžovými písmeny: "JÁ BLBEC VÁS STVOŘIL. ŽE JSEM SI TO NEODPUSTIL! BŮH."

V naprosté tichosti se z uličky vynořili policajti. V perfektním krytu za průhlednými keramickými štíty se obezřetně šourali doprostřed dvora. Zastavili se.

Odpoutal jsem pohled od nápisu a mechanicky, bezmyšlenkovitě se zvedl na nohy. Beze slova jsem spojil ruce za hlavou a popošel směrem ke štítu, který zduhověl a naježil se hlavními zbraní.

Těžko by se mi hledala slova, kterými bych popsal svůj duševní stav. Snad apatie, snad. Kopance, rány do obličeje, do břicha, -do rozkroku, to všechno jsem vnímal; ale to snad kopali do někoho jiného, cizího. Ani to moc nebolelo, jenom jsem se divil, proč cítím v ústech krev a kde asi mám přední zuby. Děsivá spousta ran se snesla na toho ubožáka uprostřed dvora, taková spousta, že se mi pomaličku i přestával podobat. Jenom ruce mu šetřili a já pochopil až ve divili, kdy mu přitiskli dlaně k tabulce identifikátoru. Byl chladný, příjemně chladný, jasně jsem to cítil.

Asi v tu chvíli se objevily další uniformy. Policajti tahali do dvora nějaké pytle. Ne, j>ytle ne, byli to lidé. Podle šatů jsem poznal Šakala a Maxe. Šakalovi chyběla spodní čelist a v týle mu zel veliký rozšklebený otvor, ze kterého něco hustého a rudého vytékalo na rozbitou dlažbu.

Ten zmlácený nešťastník ležící uprostřed dvora začal zvracet

Přinesli Bertíia. Na hrudi měl regenerační obvaz a obličej mu někdo schoval do kyslíkové masky.

Do zorného pole mi vlezl jakýsi hromotluk v uniformě poseté odznaky a se zlatem na výložkách. V jedné ruce měl identifikátor, ze kterého cosi velice soustředěně četl, v druhé svíral pistoli.

Mluvil.

"Robert Kluge, jednadvacet let, technik od počítačů, místní, sirotek, u dospělostního testu před čtrnácti dny překlasifikován z ha tří na em jedna, mutace přesně určená s možností přenosu na další generaci, a na pozítří měl být pod záminkou nového testu předvolán ke sterilizaci. Před týdnem vybral všechny peníze z konta. Tak jo," povzdechl si a obrátil se k podřízeným.

"V tom baráku, do kterého se chtěli vloupat, je terminál centrální evidence. Najal si ty kluky, aby mu otevřeli a sám

by v klidu pozměnil svůj *záznam*. Chtěl ze sebe zase udělat člověka, blázen jeden."

Dřep si a odhrmul mi vlasy z čela.

"Jasně, čerstvě vytetované em. Mutant."

Nechápal jsem proč, ale najednou mi ten důstojník přestal připadat zlý. Byl skoro až lidský a z jeho hlasu byla znát únava a nevyspání. Také já jsem se cítil unavený a nevyspalý. Chtěl jsem mu to říci, ale nešlo to. Snažil jsem se, myslel jsem, že to chce slyšet, a chtěl jsem se zavděčit, ale nedokázal jsem artikulovat. Ale začal jsem v tu chvíli doufat, věřit ve šťastný konec toho špatného snu.

Důstojník mi zaťukal hlavní pistole na čelo, na ještě nezhojené tetování. Zabolelo to.

"Jste amatéři, chlapče, našel se člověk, který vás prásknul."

Svaly na pravé ruce se mu napjaly, prsty pevněji obemkly pažbu pistole, jejíž hlaveň stále mířila na znamení méněcennosti, na značku mutantu, a já v tu chvíli pochopil.

Dříve než jsem stačil jakkoli zareagovat, dříve než jsem stačil vykřiknout, stiskl spoušť.

* * *

"Každá mutace má dvanáctimístné číselné označení. Poslední číslo udává stupeň nebezpečnosti. Máš jedničku, tak si toho važ; jsi pro lidstvo potencionálním nepřítelem číslo jedna. Tvá genetická struktura je velice stabilní a tvé děti by mohly narušit standard, který se lidé snaží udržet po celých dvě stě let od ukončení války. Jsou naivní. Udržet standard znamená ustnout na místě, zastavit nebo zpomalit přirozený vývoj člověka jako druhu. Provádíme vlastní výzkumy a analýzy a víme, že i čistý člověk má v sobě jisté prvky nestability.

Příroda se totiž neustále pokouší své děti zdokonalit a zkouší to všelijak, i za cenu slepých uliček. Jsme si toho velice dobře vědomi. Neustále sledujeme všechny testy obyvatelstva a mutanty, kteří se nám hodí, vybíráme a pečlivě je ve společnosti maskujeme.

Vítej ve společenstvu, chlapče!"

Trhlo to se mnou. "Chlapče!" To oslovení mi bylo povědomé. Už jsem se musel setkat s někým, kdo mi tak říkal. Nedávno.

"Jo, máš pravdu," řekl ten hlas. Najednou byl uvolněnější, nepůsobil tak mentorsky jako před chvílí.

"Už jsi mne opravdu slyšel. Jsem polda, konkrétně ten polda, který tě střelil do hlavy."

Jak proboha věděl, na co myslím? Celý obličej jsem měl pod maskou a nemohl jsem mluvit a nebylo přes ni ani vidět. Jak rád bych se mu podíval do tváře.

Tomu, co řekl, se dalo jen velmi těžko věřit. Ale už jenom to, že žiju... A to už jsem se dozvěděl, že už nemám oči modré, a že moje pokožka má teď olivový odstín. Co udělali z Roberta Klugeho? Cikána? Itala? Araba? A jak je možné, že to všechno беру tak lhostejně? Známe se tak dobře, jak může člověk znát sám sebe!

"Jak může člověk znát sám sebe!"

Ten chlap se mi smál! Jak se jen dokázal v takovou chvíli smát!

"Ale chlapče, ty přece nejsi člověk!"

Proboha, co to jenom říká! Já jsem člověk! Jsem!

"Nejsi."

Cítil jsem, že se ke mně naklonil a pomalu a důrazně říkal: "Tyjsimutant!"

To jsem věděl. Věděl jsem to už čtrnáct dní a ještě jsem si na to nezvykl. Ale to přece neznamená, že mutant není člověk!

"Ty nejsi. Smiř se s tím. Tvé struktury jsou ojedinělé a velmi stabilní. Ty nejsi slepá ulička vývoje, nejsi pokusný králik přírody v jejích experimentech, ty jsi výsledek toho

vývoje. Jeden z mnoha odlišných a přece ne chybných výsledků. Jsi jiný než ostatní a tak to má být.

Zatímco jsi byl v bezvědomí, odstranili jsme ti bloky, které ti byly voperovány ihned po narození, ve chvíli, kdy lidští lékaři nemohli ještě vědět, co z tebe bude. Tvůj mozek ztratil omezení, která mu o své vůli vnutili lidé. Máš nový obličej a pozměněné otisky prstů.

V databázích evidence byly provedeny změny. Robert Kluge byl zabit při přestřelce s policií a obživil jiný mrtvý, Ramal Swift. To jsi teď ty. Jedině tak máš právo na existenci."

Odmlčel se a já zkusil přemýšlet. Nešlo mi to. Jenom se mi v hlavě honila otázka, proč na něj vlastně nemám vztek?

"To pochopíš," odpověděl na nevyčtenou otázku, "ale to není důležité. Teď se musíš sžít se svým novým postavením, naučit se ovládat své schopnosti a pochopit smysl toho, co se kolem nás děje. Je to boj na život a na smrt. Všechny možné špinavosti a podrazy jsou povoleny a používají je obě strany.

Jsme psychicky a někdy i fyzicky odlišní a lidem to stačí k rozpoutání genocidy, aniž si uvědomují, že naše zájmy se nemusí nutně křížit. Jsme jiní a lidé si podvědomě nepřipustí, že nemusíme být konkurenti.

Jsme jiní!"

Zasmál se. Ne nahlas, neslyšel jsem nic, ale zalila mě najednou hřejivá vlna smíchu a tma okolo se zbarvila podivnou a veselou strakatinou nejrůznějších odstínů červené. Bylo to velice podivné a překvapující, a rozhodně ne nepříjemné, zažít tak intenzivně a téměř hmatatelně cizí pobavený smích.

Červená se najednou změnila ve světle žlutou a já cítil údiv. Ne svůj. V hlavě mi zarezovala dvě slova:

"Tak brzy?"

Údiv byl zřetelný i v jeho hlase: "Ty už vnímáš?"

Podle hluku vstával ze židle.

"Asi tě nechám přemýšlet."

Slyšel jsem, jak odsunul židli stranou. Jeho kroky byly těžké, chyběla jim pružnost a zněla z nich únava.

Otevřel dveře a jeho mohutná postava v tmavé uniformě za nimi pomalu zmizela.

Skutečně budu muset přemýšlet. Jak to, že jsem jeho odchod viděl?

* * *

Dostal jsem nové zuby, nové místo, byt i minulost. Nějakou záhadnou protekcí mne zaměstnala firma MCI jako servisního technika, takže jsem měl volný přístup ke všem terminálům, které firma zřídila.

Společenstvo toho patřičně využívalo, a já podle instrukcí, které mi byly zasílány, opravoval a upravoval individuální *záznamy* lidí a mutantů k lepšímu nebo horšímu, podle toho, zda bylo vhodné dotyčného potopit, vyzdvihnout či skrýt.

Za ty dva roky jsem ale poznal i to, že společenstvo, nebo Klub, jak se někdy říkalo, si neustále hlídá i svoje lidi. Kupříkladu já byl poslán na takovou práci, kde jsem našel v databankách jenom své běžné *záznamy*, nákupy, lékařské prohlídky, nájemné... Nikdy jsem neobjevil své staré jméno. Někdo z Klubu asi seděl ve vedení firmy a pečlivě sledoval každý můj krok.

Podle konspiračních pravidel jsem směl znát jenom dva z tisíců členů společenstva, a ti se stali mými učiteli. Mnohdy velice nenáviděnými učiteli, ale také velmi schopnými. Naučili mne toho hodně, mimo jiné i umění pro mutantu nepostradatelné, totiž umění dokonale skrýt svoji odlišnost.

Stal se ze mne průměrný telepat a pomaličku jsem v sobě objevoval i omezené vizionářské vlohy. Omezené, ale pořád fascinující. Nikdy jsem nepoznal nic úžasnějšího, než se procházet tmou času, který teprve nastane, v krátkých

záblescích vidění zkoumat varianty možné budoucnosti a šplhat po nekonečných vláknech možných řešení těch nejobyčejnějších situací.

Není nic kouzelnějšího, než jsou vize, a není ani nic méně praktického. Snad někde ve světě existuje někdo, kdo dokáže skutečně předpovědět budoucnost, snad. Ale možných řešení je tolik, že vybrat z nic to správné je naprosto nemožné.

S vizemi jsem přestal v okamžiku, kdy jsem v jedné z variant budoucnosti objevil vlastní smrt, krutou a zbytečnou. Získal jsem navíc i dojem, že při dalších výletech do budoucna bych mohl zahlédnout těch svých smrtí víc, a já netoužil po tom, aby někdy poznal situaci vedoucí k ukončení mého života. Nikdo by neměl vědět, kolik času mu je vyměřeno a já bych jednou chtěl být smrtí překvapen, ne ji trpně očekávat.

Pomalu, pomaličku jsem si zvykal na nový život. Pomalu, ale jistě mi nová role přešla do krve a já začínal být vcelku spokojený. Až mi to jednou zkazil můj starý známý, polda.

Vlezl mi do bytu dlouho po půlnoci a já už dávno spal, jenže mutanta vycítím i ve spánku. Škublo to se mnou.

"Pst!" zasyčel a přitiskl mi dlaň na ústa.

Otevřel jsem oči a podvědomě se zablokoval. Nestál jsem o to, aby si v mé mysli mohl kdokoliv čist.

Povolil dlaň a posadil se na pelest.

"Pamatuješ se na mě," konstatoval.

Tváře se mu leskly potem a v drobných kapičkách se odrážela pestrá světélka reklam z ulice. Usmíval se. Nevím proč, ale jeho tvář mi připadala jako maska, přezíravá a výsměšná.

"Co tady děláte?"

Neodpověděl. Jenom ten úsměv se pomalu vytrácel, stejně pomalu jako tající sníh na severní straně hor.

"Dozrál jsi," řekl. "Velmi brzy, snad i dřív, než by bylo vhodné. Ale to už je teď jedno. Alespoň teď, v tomto okamžiku, jsi jediný schopný... Přišel čas splatit dluh!"

Díval jsem se na něho s bradou spadlou až na hrud'.

"Jaký dluh?"

"Tak ty už se nepamatuješ?! Opravdu jsi zapomněl?"

Úsměv z jeho tváře zmizel s definitivní platností. Naklonil se a začal šeptat, vztekla a hlasitě.

"Mohl jsi být kastrát, vzpomínáš? Mohl jsi mít varovný záznam v běžně přístupných databankách. Mohl jsi být mutant, jakých jsou gheta plná, mutant s tetováním na čele, mutant, na kterého kluci na ulici plivou a do něhož se střelují kamením. Mutant, se kterým by nešla nejhorší štětka. Mutant, který nemá lidská práva. Mutant, který nemá žádná práva!"

A co to ozbrojené přepadení? To je za šest let v base minimálně. A co ti dva mrtví nezletilí kluci? Jejich smrt padá na tvoji hlavu! To už je dohromady skoro dvacet let!"

Na tváři se mu na okamžik objevil velice podivný výraz a mně vyschlo v ústech.

"Tak už si vzpomínáš?"

To víš, že jo, ty bastarde, pomyslel jsem si za pečlivě staženými bloky. Začalo mi být horko.

Usmál se.

"Hodně toho ještě nevíš. Nevíš například, že třetinu organizovaného zločinu v zemi máme na svědomí my, mutantí. Jak jinak bychom si mohli dovolit financovat třeba jenom tvoji operaci? Mnozí z nás své dluhy již splatili. Teď je řada na tobě!"

Polkl jsem.

"Co... co mám udělat?"

"Totéž, co jsi udělal před dvěma roky. Vezmeš si zbraň a půjdeš někam, kde nemáš co dělat. Jenomže tentokrát nejde

jenom o tebe, tentokrát se jedná o celou naši organizaci, o desetitisíce osob v této zemi.

Nechceme po tobě nic jiného, než to, čeho jsi schopen. Dostaneš zbraně a lidi a zničíš databanku deBeerovy nadace!"

"Databanku deBeerovy nadace? Proboha proč?"

"Proč?" zachmuřil se. "Opravdu to chceš vědět?"

Prisvědčil jsem.

"Vláda včera rozhodla o uvolnění dat deBeerových výzkumů pro použití v běžné síti. Genetická struktura všech lidí bude od příštího týdne porovnávána s údaji v databance při každé možné příležitosti, při návštěvě lékaře, při vydání řidičského průkazu... Co se asi stane s námi všemi, s našimi novými životy při jakémkoli porovnání dat? Jestliže zničíme databanku, alespoň některým z nás se podaří zakamuflovat se ještě lépe, než vláda vybuduje podobný ústav znovu."

Podíval se na mne. Bezmocně jsem mu zíral do očí, světlounce modrých a zvláště podmanivých, třpytících se energií a očekáváním. Snad se mu podařilo překonat bariéru svých bloků. V mozku se mi vynořila představa, vidění, nebo snad bláznivý sen?

Viděl jsem sám sebe, vychrtlého a otrhaného, se zakrvácenou tváří a rozbitým nosem. Běžel jsem v houfu podobných zoufalců mezi radou doupat obložených vlnitým plechem, padal jsem do hromad páchnoucích odpadků a po kotníky se bořil do blátivé břechy ulice.

Klopýtal jsem a padal, vstával a lapal po dechu. Za námi nevzrušeně poklusávali poldové, do dálky svítili naleštěnými odznaky a knoflíky a občas, jenom jako pro zábavu, vystřelili směrem k nám granát se slzným plynem. Za nimi v terénních autech se vezli lidé, obyčejní a standardní lidé, ctihodní otcové rodin, kteří se přišli na náš účet pobavit a odreagovat od běžných a ubíjejících starostí. Někteří z nich s sebou vezli ženy a děti a všichni se královsky bavili, když se z podomácku vyrobených vrhačů do některého z nás strefili kamelem. Mířili opatrně, aby nezranili některého z poldů, a jejich jásot a smích občas přehlušil i řev motorů.

Jeden kámen mne udeřil do zad a já se bezmocně zabořil tváří do bahna. Pokoušel jsem se vstát, ale věděl jsem, že už je pozdě, že už neuniknu. Otočil jsem se alespoň na bok a vytřel si bahno z očí, dost včas na to, abych zahlédl těžkou zašpiněnou botu, mířící v prudkém švih k mému obličejí...

Byl jsem doma, ve svém bytě, a naproti seděl jeden jediný policajt a tázavě se na mě díval.

"Dobře," řekl jsem, "půjdu do toho."

"Tohle si přečti," řekl a podal mi útlý svazeček papírů, "Přečti a spal. Je to celý plán na přepadení budovy deBeerova ústavu, zpracovaný do nejmenších detailů. Když se ho budeš držet, měla by akce proběhnout bez větších problémů, ale musíš dodržet časový rozvrh. Pamatuj na to, že povedu akci proti tobě a jestli něco zkazíš, dám ti deset minut času a pak budu mít nabito normálním střelivem. Nic tě nezachrání!"

Chvěly se mi ruce, když jsem sahal po svazku listů a prsty zanechávaly na papíru pokroucené vlhké stopy. Potil jsem se.

"V práci máš volno, celý měsíc. A v dokumentaci máš kontakty na ty správné lidi. Opatříš si pomocníky, zbraně, výbušniny, auta. Alibi. A začni hned, teď v noci. Budeš spolupracovat s podsvětím, a to nikdy nespí.

Jo, peníze..."

Prohledával si kapsy. Najednou z něho nervozita čísel, mluvil chraptivě a mímě zadhrával.

Vytáhl z vnitřní kapsy balík stovek.

"Mělo by to stačit."

Vzal jsem ty peníze a odblokoval se. Okamžitě mne zalila temně modrá vlna nervozity, slizká a dusivá.

Polda zpozorněl a okamžitě spustil svoje bloky.

"Promiň," řekl tiše, "všichni máme co ztratit."

Vstal a rychle odcházel. U dveří se na okamžik zarazil a otočil se. "Hodně štěstí."

* * *

"Pitomče!"

Ležím na zemi a na tváři mi rudě žhne otisk otcovy dlaně.

"Na co sáhneš, to zkazíš!"

Vedle mé niky se válí usvědčující důkaz, šroubovák.

"V osmi letech bys už měl mít víc rozumu, nemyslíš?"

Další rána, tentokrát na zadek. Křičím.

"Už honech!"

Matčin hlas. Díky. Mami, ať už mě nebije.

"Snad se to dá spravit."

"To těžko. Vypáčil procesor a celá klimatizace je v háji."

"V životě toho ještě zkazí."

"No právě!"

Otec se sklání a chytá mě za límec. Trhnutím nu? staví na nohy.

"Bobe, prosím tě," říká mi, "propříště rozbíjej jenom to, co si rozbití zaslouží."

Je mi patnáct a sedím u počítače. Na obrazovce bliká zadání školní práce.

"Bobe?"

"Ano, mami."

"Opravdu nechceš jet s námi?"

"Ne."

"Myslím, že by ti s námi bylo lip."

"Já si to nemyslím. Budu doma."

"No, jsem zvědavý, jak ti to bez nás půjde."

"Bez obav, tatí."

"Jestli se ti bude chtít, tak přijed' za námi. Lůžko v hotelu se pro tebe vždycky najde."

"To zrovna. Sami víte, kolik nebezpečí číhá na cestovatele na našich silnicích."

Smějeme se, všichni. Naposledy.

"Stejně můžeš přijít kdykoliv, dříve nebo později. Určitě poznáš něco nového, něco, co se ti určitě bude líbit."

Ne. Tohle přece otec před odjezdem na tu svoji osudovou dovolenou neřekl!

"Bobe?"

"Ano, mami."

"Teď bys to přece dokázal... Pochopit... Vycítit.. Už jsi dospěl."

"Co tím myslíš?"

"Ach..." Zklamání v jejím hlase. "Ještě ne... Pamatuješ se na Doris?"

"Jistě."

"Chybíš jí. Ale asi to ještě nepůjde, ne teď. A my už musíme jít, je to pro nás hrozně těžké... A podívej se na naše záznamy!"

"Jaké záznamy?"

Ticho. Na otázku už nikdo neodpověděl. Jenom krev mi šumí v uších.

Probudil jsem se vyčerpaný a zalitý potem. Budík vyhrával stupidní melodii a reklamy zvenčí kreslily po zdech idiotské obrazce. V kuchyni se s cvaknutím zapnul vaříč.

Odpotácel jsem se do koupelny a pustil na sebe prudký proud studené vody. V hlavě jsem měl dunivě a rezonující prázdno.

Kávu jsem sundal s vaříče a rovnou ji vylil. Oblékl jsem si kombinézu a na Tcarabinky zavěsil zbraně a pouzdro s výbušninou. Chvěly se mi ruce.

Vůz už čekal venku před domem. Bát, člen jedné z mnoha band nezletilců, které se pod dojmem relativní beztrestnosti nachávaly najímat na každou špinavou práci, mlčky otevřel dveře.

Jel rychle a jistě. Blížili jsme se ke středu města, v ulicích ubývalo odpadků a šlapek a přibývaly gigantické osvětlené výlohy, mrtvě zářící do liduprázdných bulvárů City.

Jemně mrholilo a asfalt se barevně leskl. Minuli jsme jediný policejní vůz, jel pomalu někam k okrajovým čtvrtím.

Honil se mi hlavou sen, ten bláznivý a nesmyslný sen. O rodičích se mi zdálo mnohokrát, ale dnes poprvé sen ztratil pravidla, byl odlišný, jiný... A ta zmínka o Doris... Zemřela, když mi bylo jedenáct Bydlela kousek od nás, v chudinských bytech, které nikdo od války neodmořil, a které jsou dodnes radioaktivní. Stále ji vidím, malou dětskou postavičku, strašlivě vyhublou a s nepadnoucí parukou na hlavě, jak leží, malá vosková figurína v ošklivé, špatně natřené rakvi.

Proč Doris?

Bát zastavil.

"Vocad' pěšky."

Těch sto metrů k budově deBeerovy nadace se nedalo zvládnout zrovna lehce, neustále mne zastavovali Batovi kluci, každý ostrážitý a nedůvěřivý, s širokými rameny požíračů anabolik a těkavým pohledem člověka ve stresu.

U zadního vchodu čekalo šest dalších kluků a s nimi čtyři dospělí. Byli to evidentně mutanti, většinou se kolem nich rozlévala modrofialová aura nervozity. Jeden z nich se ke mně přitočil.

"Jsi tu včas, zbývají tři minuty do druhého."

Čas se stal něčím hystérním, imitací, táhl se jako med Každá sekunda, která se stala minulostí, přidávala závaží na má ramena, a přesto jsem se těšil na okamžik, kdy budu moci přestat čekat

Tady, uprostřed City, bylo ticho, ubíjející a drtivé.

Zřetelně bylo slyšet každé projíždějící auto, kdesi v dálce štěkal toulavý pes. Mrholení přecházelo v déšť a vzduch kupodivu voněl vodou a zelení, květy stromů a posekanou trávou v nedalekém parku.

Neodbytně se mi vracel sen, ten bláznivý sen, znepokojující a neobvyklý. Poprvé jsem své rodiče ve snu neviděl, jenom slyšel. Poprvé jsem viděl sám sebe... Ne, to ne. To není poprvé, kdy jsem se stal svým vlastním divákem. V těch bláznivých dvou posledních letech jsem ve snění častokrát sledoval sám sebe, jenom jsem si to neuvědomoval. Je to zvláštní pocit. Velice zvláštní.

"Ted'," zašeptal jeden z kluků a přimáčkl se ke dveřím. Tíse cvakly a otevřely se.

Tři z těch malých se vřítily dovnitř a přesně třicet sekund po nich jsme vstoupili my ostatní. Batovi kluci táhli dvě nehybná těla od pultu ostrahy.

"Tudy," strčil do mne jeden z mutantů a ukázal ke schodům. V patře jsme narazili na prvního z hlídačů; byl omotaný provazy jako moucha pavučinou a dlaň pravé ruky měl připevněnou páskou k desce kontrolního čidla.

Prošli jsme dlouhou chodbou, studenou a neosobní lesknoucí se lemem mramorové dlažby a omračující přepychovým dřevěným obložením stěn.

Těsně před velkými prosklenými dveřmi mě mutanti zastavili.

"Ted' je to na nás."

První z nich, vysoký, dobře stavěný černoch, strnul jako socha a zhluboka se nadechl. Před námi se najednou objevilo zářivé pletivo paprsků, pravidelné a nehybné.

Černoch zasténal.

Geometrie pletiva byla narušena. Paprsky se rozjely stranou, uhýbaly jako pod tlakem neviditelné ruky a těsně nad zemí se ve světelné pavučině objevil otvor o průměru něco přes metr.

Opatrně jsme se protáhli, já a ti tři zbylí mutanti, a zastavili se přede dveřmi. Otočil jsem se k černochovi, který stál stále stejně nehybně s vytřeštěnými očima před fotobuňkami. Po tváři mu stékaly kapičky potu.

"Už může skončit," řekl jsem ostatním.

"My to víme, ale on ne. Ted' nevím."

"Zhroutí se!"

"Jo."

Přestali mi věnovat pozornost a s tvářemi obrácenými ke dveřím ztuhlili zrovna tak jako jejich kolega.

Nehybně zírali najedno místo a já jenom udiveně sledoval otvor, který se ve skle otevíral. Bylo vidět, jak se zalité drátky rozestoupily a protáhly, stejně jako paprsky fotobuňky před chvílí. Otvor měl už průměr přes šedesát centimetrů, když ti tři skončili. Mlčky se otočili a prolezli světelnou pavučinou zpátky na chodbu. Jeden z nich ke mně vyslal kratičkou větu: "Ted' je to na tobě." ^ "Jo, já vím," adresoval jsem mu. Já vím.

Černoch se zhroutil. Padl na zem jako hadrová loutka a chodbou se rozlehla ozvěna tvrdého úderu. Pavučina se zachvěla, vyrovnala se do původního tvaru a ztratila se mi z očí. Přiběhli dva Batovi kluci, popadli černocha za ruce a odtáhli ho pryč.

Protáhl jsem se do místnosti počítačového centra a oživil počítač. Odkrýval jsem jednotlivé úrovně programu; pracoval jsem mechanicky a tak trochu znuděně. Zítra dopoledne... Ne, už dnes dopoledne měla být některá data zpřístupněna a program byl proto zbaven většiny hesel a uživatelských priorit. Bylo to lehké, neuvěřitelně lehké.

Zablokoval jsem všechny výstupy ven do sítě a zkontroloval, zda někdo data nekopíroval. Ne, všechno bylo v pořádku.

Hlavou mi bleskla matčina slova: "A podívej se na naše záznamy!"

Obešel jsem prostinké heslo databáze a zadal k vyhledání jména svých rodičů.

Zatímco počítač pracoval, já rozmísťoval malé krabičky s náložemi po skříních paměti a seřizoval rozbušky. Umístil jsem poslední, posadil se k obrazovce a připravil si detonátor.

HANS KLUGE, LIVIA KLUGE/WILSON

Překvapil mě, tenhle gigant mezi počítači. Červená písmena žhnula na zeleném pozadí a vpalovala se mi do mozku. Ruce se mi chvěly, když jsem potvrdzoval správnost požadované položky.

Bylo to velice zajímavé čtení. Tahle databanka obsahovala nesmírně zajímavé údaje, jejichž získávání bylo nejenom prohréškem proti zákonům země, ale i útokem na nejobecnější pravidla etiky. Bylo tu vše o povaze mých rodičů, vše o jejich soužití, o jejich zaměstnání, o jejich vztahu k okolí, každý drobný detail. Byly tu i jejich zdravotní a psychologické profily, což zcela vylučovalo možnost, že tato data byla získávána ze soukromé iniciativy. Nad deBeerovou nadací musel někdo hodně vysoko držet ochrannou ruku.

Našel jsem záhadný odkaz na jakýsi projekt Redfire, který mne dost zmátl, protože byl datován šedesát let před otcovým narozením. A nakonec jsem objevil i popis smrti mých rodičů. Ne obyčejná autonehoda při cestě na dovolenou, ale autonehoda zinscena váná. Byli zabiti!

Zadal jsem počítači své staré číslo, číslo Roberta Klugeho, člověka, který byl již dva roky mrtvý.

Číslo vyhledával počítač mnohem rychleji než jména. Nedozvěděl jsem se nic nového, snad jenom dvanáctimístné číslo své mutace, a to, že ono odsouzení ke kastraci mělo být prvním krokem k mé smrti.

A našel jsem i odkaz na projekt Redfire. A jednu kratičkou poznámku, která mi na okamžik vzala dech.

Redfire... Přemýšlel jsem, ale zcela určitě jsem o žádném projektu tohoto jména neslyšel.

"Ty tam, už musíme jít!"

Volali mne. Slova byla zabarvena oranžím naléhavostí, ale ted' jsem nemohl odejít. Ted' ne. Vyslal jsem otázku:

"Kolik máme času?"

"Asi deset minut, než přijdou noví strážníci."
"Deset minut je spousta času. Běžte beze mne."
"To nejde."
"Chápu. Sledujete mne?^"
"Ano."

"Můžete si být jisti, že databanka vyletí do vzduchu, a třeba i se mnou. No, a při teplotě půl milionu stupňů ze mě nezbyde tolik, abyto stačilo na srovnávací vzorek DNA."

Nařídil jsem detonátor na dvacet minut a zabalil jej do potahů strhaných ze židlí. Vypáčil jsem mřížku klimatizační šachty a hodil balíček dolů. Bylo slyšet, jak kousek pod podlahou narazil do plastového potrubí. Kousek ode mne, ale přesto bezpečně mimo dosah. , "Spokojení?"

"Ano, ale.." ^

Otevřel jsem poslední bloky svého mozku; na vzdálenost několika desítek metrů se v něm mohli procházet jako doma pobyte.

"Už chápete?"

"Ano. Kdyby sis to rozmyslel, necháme ti dole vůz. Nastup kudy chceš, jenom ne dveřmi řidiče. Ten, kdo je první otevře, vyletí i s autem do vzduchu."

"Díky."

"Sbohem."

Už jsem neodpověděl. Zbývalo mi necelých deset minut do vyhlášení poplachu a necelých dvacet do výbuchu.

Posadil jsem se ke klávesnici a začal z počítače dolovat údaje o projektu Redfire. Jinak to prostě nešlo, musel jsem.

Zavinila to jedna jediná poznámka. Krátká a nevýrazná, div že jsem ji nepřehlédl. Nefyzická existence...

Ti, kteří plánovali tuto akci, byli zcela jistě vizionáři. Vsadil bych se, že v křížovatkách nekonečných variant

řešení tuto zavrhli jako nepravděpodobnou a nesmyslnou. Nikdo z nich nemohl vědět, co se mi dnes v noci zdálo, a patrně málokterý z nich znal moji skutečnou minulost. A žádný z nich neuhodl moji budoucnost. Nefyzická existen-

Zdálo se to jako nesmysl, ale v tu chvíli jsem už věděl, že jestliže se opozdím proti plánu o jedinou sekundu, budu mít možnost si to vyzkoušet.

* * *

"Nechápu to," řekl muž v uniformě policejního důstojníka.

Ztěžka artikuloval a na jeho pohybech se zřetelně projevovalo množství vypitého alkoholu.

"Vlastně jo, chápu."

Smutně zatřepal prázdnou lahví a foukl do hrdla. Ozval se zvuk podobný lodní siréně.

"Marku, já ho sledoval od dětství. Znal jsem ho stejně dobře jako jeho táta. A ty mně řekni, kdo z vás tam nahoře o nich něco věděl? Pro vás to jsou jenom objekty výzkumu, laboratorní myši. Ale já mezi nimi žiju!"

Nejistým krokem přešel pokoj a zatřásl svým společníkem, který zhrouceně seděl v pojízdném kresle.

"Maríoi, slyšíš?"

¹¹ Jo, poslouchám."

"Neposloucháš. Ses vožralej!"

"Však ty taky!"

"Jo, to jo. Dvaatřicet mrtvých."

"Jedenatřicet. Klugeho nepočítej."

"Děláš v Redfiru celý život, vím, že tomu nevěříš. Marku!"

"Dobře. Ale celý Redfire je v háji. Jak mi vysvětlíš, že jsou zničené i kopie dat v izolovaných a dokonale utajených data-

bankách? Chtěli jsme přece jenom to, aby se celý projekt ztratil vládě z očí. A já nevím, čemu mohu věřit. Intuici? Nebo výsledkům výzkumu?"

Marek zavadil rukou o sklenici a tupě zíral, jak padá na měkký koberec.

"Time, ty poldo pitomej, kdybys měl dost rozumu a nehrál si na vlastním písečku, tak to nemuselo dopadnout takhle. Od války; pět generací deBeerů tomu projektu věnovalo všechny své síly. A já, poslední, který jsem měl tu gigantickou práci dokončit, jsem hrobařem celého projektu. Všechno je ztraceno. Všechno!"

"Bylo to celé tak nelidské!"

"Lidsky můžeš zacházet jedine s lidmi! A my přece nejsme lidé!"

"Jsme a nejsme. A jestliže nejsme lidé, kdo za to může? Kdo začal se selekcí válečných mutací? Kdo zabránil prostému rozplynutí jejich genetické linie v průměru? Kdo z nich udělal štvance jenom proto, aby byli donuceni žít spolu, ve vlastních komunitách? Aby byli nejenom jiní, ale aby i žili jinak! Kdo je zabíjel, když nevyhověli a stali se hrozbou pro některé linie projektu Redfire? Kdo prováděl jejich sterilizaci, když se jim podařilo odejít z komunit a žít mezi normálními? Kdo proti nim popouzel veřejné mínění? Kdo a proč, když jsme si je sami vytvořili?!"

"My jsme si je nevytvořili, Time," řekl Marek tiše. Opilost se z jeho hlasu pomalu vytrácela.

"Vznikli za války."

"Ano, samozřejmě vznikli za války! Za války vznikla strašlivá spousta mutací. Ale jenom jednu jsme nechali přežít. A jenom tu jednu jsme si šlechtili! Co kdyby se nám jednou hodili, že?!"

"Víš sám, jací jsou. A nejenom oni. I my dva."

"Ano, to vím. Telepatie, telekineze, vědomé pronikání prostorem a časem..."

"Na něco jsi zapomněl."

"Jistě, nezávislost vědomí na fyzickém těle. Mluvíš ironicky, protože tomu nevěříš, protože se za dvě staletí výzkumů nepodařilo nikomu zrovna tohle dokázat. Ale Marku, já tomu věřím. Po dnešku tomu věřím!"

Tim ztichl a vztekla a neobratně ze sebe stahoval sako. Zapotácel se a zřítel se na podlahu. Opřel se o loket.

"Víš, Marku, od mutantů mám záznamy všeho, co Kluge dělal až do okamžiku výbuchu. Stačil si během těch pár minut přečíst velkou část materiálů projektů Redfire. Věděl, on věděl... A neměl to vědět. Neměl se dozvědět, že jsem mu lhal, měl databanku zničit a ne v ní hledat a číst. Podcenil jsem jeho schopnosti, nevěřil jsem, že by dokázal překonat zbylá hesla. Mělo mě varovat už to, že dokázal kdysi vyluštit svůj záznam na kartě....

A moji mutanty ho četli až do okamžiku jeho smrti a teď už také vědí, že jsme je podvedli.

A pak se jim ztratil. Víš, ono sledovat smrt dvaatřiceti lidí najednou je pro telepata traumatizující zážitek. Ztratili ho, ztratili ho v tom chaosu. Ale vím, na co myslel."

"Na co?"

"Hodinu před akcí ještě spal. A zdál se mu sen, ve kterém mluvil se svou matkou. Mluvil s ní!"

"Je mrtvá," řekl Marek nejistě.

"Samozřejmě, že je mrtvá! Sám ses postaral, aby zemřela!"

"Musel jsem!" V Markově hlase zazněla hysterie.

"Musel jsi. Ano, dokázali odejít z komunity, žít a pracovat s normálními lidmi a vychovávat dítě. A věděli, oni věděli jací jsou. Museli zemřít. Jasně, že museli. A ty jsi věřil, že skutečně zemřeli. Nechápeš, v čem byla jejich největší odlišnost?"

"To je nesmysl."

"Pořád ještě nejsi přesvědčený... Počkej, proč jsi o tom mluvil před chvílí jako o tom nejdůležitějším?"

"To byla ironie."

Tim zakroutil hlavou a vyvalil oči. Tváře mu zbrunátněly. Posadil se.

"Ty jsi pořád ještě nic nepochopil. Oba jsme hráli na dvě strany. Mohlo to dopadnout dobře a nic by se nezměnilo, jenom by vláda ztratila kontrolu nad projektem. Nebo bychom se museli ztratit mezi mutanty. Anebo bychom mutanty museli obětovat a celý projekt by převzala vláda. V každém případě jsme měli připravené únikové cesty pro každou variantu. Pro každou myslitelnou variantu, ne pro tu, která skutečně díky Klugemu nastala. Tenhle krach nikdo nepředpokládal! Ted' po nás půjdou obě strany, obě jsme zklamali. Nemáme se u koho schovat. Až to pochopí, nezbyde nám čas ani na modlitbu!"

Marek se v křesle zakroutil do klubíčka.

"Co oni, mutanti?"

"Ti? Mají před sebou krásnou budoucnost. Záznamy o nich jsou zničeny a oni si mohou dělat, co se jim zachce. Třeba to, čemu ses snažil zabránit. Splynou s ostatními!"

"A my?"

"Zabijí nás, co jiného."

"Nemáme žádnou naději?"

"Jistěže máme. Musíme doufat, že to, v co nevěříš, je pravda. Že mutanti jako byl Kluge nebo my dva, skutečně nejsou závislí na hmotě. A že my dva k nim opravdu patříme. Brzy se o tom přesvědčíme."

Tim se najednou rozesmál a pohodlně si lehl na koberec. Svět se s ním točil a on se smál, uvolněně a vesele.

"Škoda, že nejsi telepat, Marku. Mohl jsi vědět, jak mi teď je."

"Já mám strach, Time."

"Ten jsi měl vždycky. A teď můžeš jenom doufat."

"Nechci zemřít!"

"Třeba nezemřeš."

"Ale já tomu nemůžu uvěřit! Potřebuju důkaz!"

Tim se přestal usmívat, vymrštil se do kleku, napřáhl ruku a namířil ukazováček Markovi do obličeje.

"Důkaz! Ty chceš důkaz! Nemůžu ti ho dát. Ale přemýšlej, existovalo šest izolovaných a dokonale utajených databank. Byly od sebe vzdáleny tisíce kilometrů. A teď mi vysvětlí, kdo a jak z nich během dvou minut po výbuchu nenávratně vymazal všechny kopie programu Redfire!"

ilustroval Jan Štěpánek

Stanislav Švachouček

Svou druhou whisky jsem nedopil, protože začala válka. Z holovizní obrazovky zmizela reklama na čokoládu a objevil se zachmuřený hlasatel.

"Vážení diváci," řekl a jeho tvář vystupující díky elektronické simulaci plasticky z obrazovky nás přejela zkoumavým pohledem. "Hvězdná soustava Tellur čtyři právě vyhlásila válku Linanskému císařství a všem jeho koloniím."

Pití mi zaskočilo v krku a rozkašlal jsem se. Jsem z Telluru, i když tak nevypadám. Nemám typicky tellurské tmavé vlasy, jsem zrzavý. Přesto jsem měl pocit, že se všichni v baru dívají jenom na mě.

Krásná lékařka Irena se otočila také, ale když se setkala s mým pohledem, pohodila vzdorně modročernými vlasy a odvrátila se.

"Je to logický důsledek neúspěšných jednám 0 rozdělení sfér obchodního a politického vlivu," pokračoval hlasatel a pokyvoval hlavou. "Současně s vyhlášením války jsme dostali zprávy o tom, že tři z našich kolonií byly napadeny tellurskými válečnými křižníky a volají o pomoc. Nevím a nemohu prozradit, o které kolonie se jedná, ale mám zde zprávu, že naše hlídkové jednotky se okamžitě vydaly do ohroženého sektoru."

Všichni v baru mlčeli. Byla to jediná společenská místnost na orbitální stanici Nadar, která patřila LEI, Linanské exportní a importní společnosti. Opatrně jsem postavil nedopitou sklenku na pult. Připadal jsem si jako kuře, které si klidně zobalo zrní, najednou zvedlo hlavu a zjistilo, že kolem sedí samé lasičky.

"Zůstaňte, prosím, u svých přijímačů," zakrákoral s odpornou imitací vlasteneckého nadšení komentátor.

Podíval jsem se na svého šéfa. Dick seděl u stolku v rohu a soustředěně se díval do stropu. Pochopil jsem, že počítá. Vždycky nejdřív počítal, než něco udělal.

"Prohlášení vrchního velitele našich vojsk přinese v co nejkratší lhůtě. Zatím vyzýváme velitele vojenských jednotek na Línané, jejich koloniích 1v kosmu, aby podle svých možností podnikli nutná prozatímní opatření."

Tvář hlasatele zmizela. Na jejím místě se objevila koule se stylizovanými obrysy kontinentů. Planeta Línaná. Majestátně se otáčela za velebných zvuků císařské hymny.

Rozhlédl jsem se. Můj první dojem, že se všichni dívají na mne, byl mylný. Na mne valila oči jen asi polovina hostů. Ostatní se dívali na šéfa. Mezi jejich tmavými nakrátko ostříhanými hlavami naše zrzavé kštice zářily stejně nápadně.

"Hej, Bene," odkašlal si Dick a mávl na barmana. Ben dělal, že neslyší.

"Mám pro tebe dobrý kšeft, Bene. Ale musí to být rychle," zkusil to znovu. Vstal a přistoupil k pultu.

Ben se k němu pomalu přikolébal. Byl si dobře vědom toho, že Dick je v té chvíli nepřítelem. A kolaborace s nepřítelem byla podle linanských zákonů hrdelní zločin.

"Jestli si myslíš, že ti někdo pomůže utéct, tak se pleteš," řekl nahlas a zřetelně, aby to náhodou někdo nepřeslechl.

"To si nemyslím," zakroutil hlavou Dick.

"Tak co chceš?" zavřel Ben. Na čele se mu objevily těžké kapky potu. Báł se.

"Včera jsem tu doplnil nádrže a teď mne asi nenecháte odstartovat, že?"

"To si piš, že nenecháme," zachrochtal Ben.

"Takže bych ti mohl to palivo levně prodat..."

Barman vytřeštil oči.

"Co bych s ním dělal?" zeptal se tupě.

"Prodal bys ho někomu jinému," povzdechl si nad jeho nechápavostí Dick. "Ale muselo by to být rychle. Než mi váš velitel Střelu zapečetí."

"Zakolik?:

"Kupoval jsem ho tady po čtyřech tisících... ale dám ti tunu za dva. Co ty na to?"

"Kolik ho máš?"

"Plné nádrže. Celkem dva a půl tisíce tun. Má cenu deset milionů, nabízím ti ho za pět."

Barman obrátil oči v sloup a předstíral, že uvažuje. Jeho rty se neslyšně pohybovaly.

"Dám ti půl jako zálohu a půl, až to prodám," navrhl lišácky.

"Tě druhé půlky bych se nedočkals. Jako válečnému zajatci by mi ji zabavili."

Barman zaraženě mlčel.

"Tak dobře... slevím na čtyři, ale musí to být hned. Jinak z toho nebudeme nic mít ani ty, ani já," naléhal Dick. Chytil Bena za klopy saka a přitáhl si ho.

"Tak něco řekni, sakra," zasyčel a zatřásl s ním.

"Beru to," vyhrkl náhle Ben. Přitáhl si jednou rukou klávesnici svého terminálu a zručně na ní začal vyťukávat potřebné údaje.

Dick ho pustil. Nedočkavě sledoval Benovy tlusté prsty, které se míhaly nad tlačítky.

Když byl zápis hotov, oba muži postupně přiložili na snímač klávesnice pravou dlaň. Teprve načtením obrazce papilárních linií byl obchod potvrzen a částka převedena z Benova konta. Hned potom si Dick přitáhl klávesnici k sobě, rychle na ní ještě něco napsal a znovu otiskl dlaň.

"Co to bylo?" zeptal se znepokojeně Ben.

"Převedl jsem peníze na svou ženu," řekl Dick. "Je to Zemšťanka, takže je neutrální. Jí už je nikdo nezabaví," vysvětlil a zazubil se.

Ben potřásl hlavou a chtěl ještě něco říct, ale v té chvíli se rozlétly dveře. Dovnitř vrazil velitel stanice McMurdock. Za ním se tlačili dva mechanici v umaštěných kombinézách. Drželi v rukou paprskomety a tvářili se krvežíznivě.

"Jménem Linanského císařství a společnosti LEI vás prohlašuji za válečné zajatce," řekl přísně a podíval se na mne a na Dicka. Protože jsme stáli vedle sebe u barového pultu, usnadnili jsme mu práci.

"Zavřeme vás do skladiště, dvojka je volná," oznámil nám suše. "Vaše loď samozřejmě propadá císařství."

"Nerad vám skáču do řeči," zašklebil se Dick, "ale než ji zapečetíte, měli byste dovolit tady Benovi, aby si z ní vzal své zboží."

"Ty tam něco máš?" zeptal se podezřívavě McMurdock.

"Koupil jsem od něj palivo..." začal barman.

"Na co?" zamrkal nechápavě velitel.

"Na prodej," řekl Ben.

"Co tě to napadlo?" zeptal se McMurdock.

"Potřeboval rychle peníze. Dal to lacino," pokrčil rameny barman.

McMurdock zakroutil hlavou.

"A co teď s tím?" zeptal se. "Až sem přiletí vojáci, budou chtít loď zabavit. O palivu se s tebou nebudou bavit... Muselo by se přecerpat do našich nádrží," uvažoval nahlas.

"To bys pro mne mohl zařídit, Keně, ne?" zaprosil barman.

"Ale jo. To víš, že mohl," kývl velitel. "Tak honem, pánové, přecerpáte Benovi palivo a pak to zapečetíme."

Myslel jsem, že Dick bude mít v zásobě nějaký trik, že vymyslel nějaký podraz. Mýlil jsem se. Když jsme oblékali skafandry, čekal jsem na nenápadný pokyn, na tajné znamení. Marně.

Pod bdělými pohledy obou zachmuřených mechaniků jsme si oblékli skafandry. Pak nás zavřeli do přechodové komory. Když se oblékli oni, vystoupili jsme všichni ven. Zahákli nám karabinky na skobu hned vedle komory a hlídali.

Poprvé v životě jsem pochopil, že k řízení tak složité operace, jakou je přecerpání více než dvou tisíc tun paliva, není potřeba radiové spojení. Stačí jednoduchý pokyn, lehký pohyb hlavní paprskometu...

Po práci připlácí jeden z mužů na dveře Střely samolepku se znakem císařství. Pak jsme zase zopakovali šarádu s tlakovou komorou a nakonec nás odvedli do skladiště. Teprve tam se Dick vzbouřil.

"Odvolávám se na Spojenecké dohody o zacházení s válečnými zajatci," vykřikl. "Skladiště neodpovídá předpisům. Zavolejte mi velitele."

Jeden z pistolníků se ušklíbl, ale přesto vytáhl vysílačku a zavolal McMurdocka.

"Co chcete?" obořil se na nás hrubě velitel stanice, když dorazil. Bylo vidět, že chce zakrýt očividný fakt, že neví, co s námi. Ještě před několika hodinami jsme byli váženými zákazníky servisní stanice a teď...

"Pane veliteli," začal uhlazeně Dick, "podle platných konvencí smíte omezit pohyb a komunikaci vězňů v míře nutné k tomu, abyste jim zabránili v útěku..."

"Ze skladiště neutečete," přerušil ho jeden z mechaniků.

"A ze stanice ano?" podívil se Dick. "Nemáme teď na lodi ani kapku paliva a nejbližší planety jsou několik dní cesty daleko. Proč nás tedy musíte zavírat do skladiště? Víte snad, jak se bude situace vyvíjet dál?"

"Co tím chcete říct?" zeptal se ostře McMurdock.

"Třeba to, že Nadar je poměrně dost daleko od Linany a jejích největších kolonií. Co kdyby se tu objevil tellurský křižník? Nebylo by pak lepší být s námi zadobře?" Zvednutou rukou zarazil námitky, k nimž se zjevně McMurdock chystal. "Nemusíme ale hned uvažovat o krajních možnostech," pokračoval Dick, "snad by stačilo zamyslet se nad tím, jakou reklamu budeme dělat vaší společnosti, až ten politováníhodný konflikt za pár dní skončí. Rádi bychom zůstali vašimi zákazníky. Zatím jsme byli vždycky se službami nabízenými LEI na Nadaru spokojeni."

"Jak si to představujete?" zavrčel velitel.

"Nemusíte nás přece nikam zavírat."

"Slibte mi, že neutečete."

"Kam bychom tady utekli?" zasmál se Dick.

"Tak alespoň přísahajte, že nepoškodíte reaktor."

"Nejsme blázni. Nechceme se udusit a zmrznout. Slibujeme vám, že k reaktoru a do řídicí kabiny ani nepáchneme. Vid', Nicku?" obrátil se ke mně.

Konečně jsem dostal i já možnost zapojit se do hovoru.

"Ano," řekl jsem a tůň vyčerpal svou roli.

"Tak dobře," souhlasil neochotně McMurdock.

Pokynul svým gorilám a oba pistolníci váhavě sklonili hlavně svých zbraní.

"Jeden z vás bude mít neustále službu v řídicí kabině," řekl jim McMurdock. "Pokud tam vleze jeden z těch dvou zrzků, střílejte bez vyzvání. Dohodněte se s Bentonem a Warsem o střídání. Vchod do reaktoru vy zamknete. Heslo zámku řeknete jenom mně."

Pak se obrátil k nám.

"Budete mít volnost pohybu po celé stanici s výjimkou řídicí kabiny a reaktoru. Doufám, že vám to tak bude vyhovovat."

"Děkujeme, veliteli," zašklebil se vděčně Dick.

Znám Dicka už dva roky. Zdálo by se, že ho musím znát dobře, ale není to tak. Každou chvíli mě něčím překvapí.

Každé jeho slovo, každý jeho pohyb má svůj smysl. Na první pohled by se snad zdálo, že je líný. Není to jiravda. Dovede sedět celé hodiny u stolu, pít jednu whisky za druhou a neříct ani slovo. Jenže pak se ukáže, že vymyslel nějakou fintu.

Jeho mlčenlivost budí zdání tajemství a ženské na něj jenom letí. Nebo to dělají ty zrzavé vlasy? Zrzavých mužských je málo...

Ale tím to nebude, já mám taky vlasy jako oheň a nic...

Když jsme se před dvěma lety poprvé setkali v putyce u kosmodromu, zaujal mě právě svými zrzavými vlasy. Všiml si mého upřeného pohledu a pozval mě na skleničku.

"Co tady děláš, mladej?" zeptal se mě. "Sháníš zaměstnání?"

"Chtěl bych se někam podívat..." začal jsem.

Přerušil mne mávnutím ruky.

"Vezmu tě, když mi ukážeš, že dovedeš mlčet. Tady si sedni a drž zobák," ukázal mi na místo proti sobě. Přivolał číšnici a nechal přede mne postavit sklenici whisky. Sedl jsem si.

Mlčeli jsme a pomalu upíjeli. Nevím, jak dlouho to trvalo.

Když jsem se probral, ležel jsem doma na posteli. Nepamatoval jsem si, jak jsem se dostal domů. Přivřenými dveřmi pokoje jsem slyšel hlas své matky a jeho chraptivý bas.

"Postarám se o něj," říkal Dick.

"Je ještě dítě."

"Postarám se o něj."

"Vyrůstal bez otce."

"Postarám se o něj."

"Nic neumí."

"Postarám se o něj."

A tak to šlo hezkou chvíli. Matka nakonec kapitulovala a já se stal pomocníkem Dicka Morranse. Naučil jsem se oblékat skafandr, střílet z paprskometu, řídit Střelu, mýt podlahy, ale hlavně mlčet.

Dick nesnášel žvanění.

Také teď, když jsme potkali na chodbě krásnou Irenu, šel by dál beze slova.

"Tak vás nakonec nezavřeli, že?" usmála se na nás zářivě a mně vybuchlo srdce v prsou.

"Dopadlo to dobře," dostal jsem ze sebe s obtížemi. Vzrušením jsem se zalykal. Nemohl jsem pořádně popadnout dech. Její černé oči s dlouhými černými řasami mě zkoumavě pozorovaly.

"Takže se pár dní zdržíte, že?" usmála se znovu. Pokynula mi a pokračovala dál chodbou svou dráždivou vlnivou chůzí. Magnetické podkůvky na jejích botkách jemně cvakaly.

"Ano, zdržíme se tu," přisvědčil jsem nepřiliš inteligentně a doprovodil ji toužebným pohledem. Mohlo jí být o deset víc než mně, ale byla tak krásná, tak štíhlá, tak...

Narazil jsem na Dickův zkoumavý pohled. Zchladil mě jako studená sprcha.

Byl asi o dvacet let starší, ale někdy se mi zdálo, že je starý jako Metuzalém.

"Jdi si pořádně odpočinout," zašeptal mi, když jsme v chodbě osaměli. "Nechod' na večeri, radši se vyspi. O půlnoci se pro tebe zastavím a pokusíme se o útek."

To bylo všechno.

Pak se otočil a odešel. Na odpověď nečekal. Věděl, že mu věřím. Měl jistě něco za lubem už v té chvíli, kdy se v baru zahleděl do stropu.

Šel jsem do své kabiny. Snažil jsem se usnout, ale nešlo to. Převaloval jsem se sem a tam. Musel jsem pořád myslet na Irenu. Na její krvavě červená ústa, štíhlé boky, na prsa, která se v nízké umělé gravitaci vábivě pohupovala v rytmu její kočičí chůze.

Nemohl jsem usnout.

Vstal jsem.

I když jsem věděl, že tím mohu ohrozit svůj a možná i Dickův život, musel jsem se s ní rozloučit. Byl jsem v prapodivném duševním stavu, kdy jsem si

vůbec nekladl otázku, jak se dostaneme ze stanice. Myslel jsem jenom na to, že se ještě jednou musím vidět s Irenou.

Bůh ví, co jsem si od toho sliboval.

Zaklepal jsem tiše na dveře její kabiny. Asi už spala. Teprve po druhém zaklepání se na druhé straně dveří ozval její hlas.

"Jděte spát, Nicku. Jděte spát, hlupáčku. Dnes to nejde, snad jindy, ale dnes ne."

Odpízl jsem se do své kabiny, bylo mi hrozně.

O půlnoci jsem byl připraven k útěku. Měl jsem kruhy pod očima a vztek na sebe i na celý svět.

"Všichni spí," zašeptal Dick, když jsem mu otevřel. "Přimíchal jsem jim do jídla prášky pro spaní. Přesto se snaž nedělat hluk. Hlavně tiše."

"Ale jak se dostaneme pryč?" zeptal jsem se. "Abychom načerpali palivo, musel by jeden z nás z řídící kabiny zapnout pumpy..."

"Ne," zavrtěl hlavou Dick. "Zkusíme Střelu vyhodit do vesmíru rukama."

Zdálo se mi, že se zbláznil.

Tiše jako myšky jsme si oblékli skafandry. Dick mi naznačil, abych vypnul vysílačku. Když jsme vylezli z přechodové komory, byla sluchátka v helmě úplně hluchá. Měl jsem pocit, že se mi to všechno jenom zdá.

Dick zajistil vnější dveře přechodové komory náhradní kyslíkovou lahví, aby nešly zavřít. Tím zablokoval cestu možným pronásledovatelům. Pak mi ukázal, abych se chytil skoby. Sám vzal mou karabinku a vydal se ke Stře. Tam ji upevnil na oko u zapečetěného vchodu. Pokynul mi, abych se k němu připojil. Po chvíli jsem dorazil k němu a zjistil, že se také připoutal ke Stře.

Odrázel se a odplul směrem k anténě radaru protimeteorické ochrany. Jasně jsem viděl, jak utrl kabeľ a anténu ohnul do podivně patetického tvaru. Pak zmizel za okrajem stanice a já pochopil, že musí udělat totéž se spodní anténou, aby nás hned po útěku nezaměřil Ui. Nadar byl sice kosmické překladiště a servisní stanice, ale měl na palubě solidní kolekci paprskometů. Osmdesát členů posádky se ráno probudí a jistě brzy vymyslí způsob, jak vystoupit na povrch stanice. Pokud budou vědět, kam zaměřit hlavně svých zbraní, je s námi konec. Paprsek se ve vakuu rozptyluje velmi málo a my navíc asi nebudeme moc daleko...

Dick se objevil znovu na horní plošině stanice. Prohlédl si pozorně Střelu, která se svými padesáti metry délky přečnívala váleč stanice na každé straně skoro o deset metrů. Pak se shýbl a hasákem povolil matice vymezující vůli táhla obou držáků. Mohutné čelisti se pomalu rozevřely.

Střela byla volná. Vznášela se asi půl metru nad plošinou.

Dick zastrčil hasák do kapsy na opasku skafandru. Pak podlehl pod Střelou na druhou stranu a postavil se k náběžné hraně jejího pravého křídla.

Došlo mi, že svá slova o vyhazování lodi rukama myslel vážně. Věděl jsem, že se nejspíš zbláznil, ale nebylo cesty zpět.

Stoupl jsem si k levému křídlu a ze všech sil jsem zatáhl. Věděl jsem, že oba dohromady zvedáme nejméně sedmdesát tun. S palivem by to bylo třicetkrát víc, ale stejně to bylo jedno. Taková obrovská hmota...

Najednou jsem ucítil, že křídlo pod mýma rukama pomalu povoluje.

Střela se zvedala!

Zabral jsem, až mi chruplo v rameni. Křídlo stoupalo stále rychleji. Zhlédl jsem, že Dick z druhé strany vklouzl pod trup a zvedá ho zespodu rukama. Připojil jsem se k němu a několik nekonečných sekund jsme se ještě opírali do plechu vyleštěného kosmickým prachem. Pak se Střela vyprostila z našich dlaní a stoupala majestátně vzhůru. Oba jsme se vznesli za ní. Jemné trhnutí za zajišťovací lanka nás vrátilo do všedního světa. Zapnuli jsme navigační a po male chvíle jsme se srazili u zapečetěného vchodu.

Dick strhl nálepkou. Stiskl tlačítko a gestem mě pozval dál. Vpluli jsme do přechodové komory, vyrovnali tlak a sundali přilby.

Byli jsme doma.

Driftovali jsme tak skoro dva měsíce. Neznám vhodnější název pro způsob pohybu naší lodi. V prvních hodinách jsem se pokusil odhadnout rychlost a zdálo se mi, že by mohla být asi tak sto padesát až dvě stě metrů za hodinu.

Když na stanici objevili naše zmizení, byli jsme už daleko. Báť jsem se jen, abychom neopsali protáhlou eliptickou dráhu a nevrátili se k Nadan.

"Kdepak," uklidnil mě Dick. "Celý Nadar se zásobami potravin, paliva, posádkou a reaktorem může mít nejvýš pětadvacet tisíc tun. To máme únikovou rychlost řádově kolem setinky metru za sekundu. Myslím, že jsme rychlejší."

Zpočátku se mi náš únik líbil. Byl dobrodružný, romantický.

Díval jsem se z oken pilotní kabiny na hvězdy pomalu klouzající po černé obloze. Střela totiž získala po své originální katapultáži mírnou rotaci. Křídla, za která jsme ji zvedali, nebyla přesně v těžišti. Konstruktor nepočítal s tím, že by někdy mohla mít úplně prázdné nádrže. Ale možná jsme také při našem siláckém kousku nezabrali úplně stejně, nevím.

Později mi začala vrtat hlavou jedna otázka. Poprvé jsem na ni nedostal odpověď. Podruhé se Dick zamračil a řekl:

"Ano, máš pravdu. Prášky pro spaní jsem měl od doktorky. Bez ní by se nám to nepovedlo."

"Takže proto mi neotevřela..."

"Jo, byl jsem zrovna u ní," přikývl Dick klidně.

To neměl říkat.

Někomu ticho a stav beztlíže prospívá. Mně ne. Já jsem začal Dicka nenávidět. Rozhodl jsem se, že ho zabiju.

Jednou, když odešel spát, jsem se za ním vydal. Ozbrojl jsem se dlouhým nožem z kuchyně a tiše vklouzl do jeho kabiny. Opatrně jsem potmě nahmatal jeho postel, rozmáchl se a bodl. V tom okamžiku se zabouchly dveře kabiny a rozsvítilo se světlo.

Byla to past.

Na posteli ležel pod příkrývkou prázdný skafandr. Na něm byl přilepen snímač otřesů. Tenký kablík vedl od snímače k servomotoru dveří.

Vedle postele stál kanystr s vodou. Světlo nešlo zhasnout. Dick mě zřejmě občas kontroloval nějakou skrytou kamerou. Nechal mě tam o hladu několik dní.

Když jsem se vyvztekal, pustil mě ven.

"Vydrž ještě chvíli, chlapče," řekl mi tiše, když mi páčil nůž ze zesláblé ruky. "Budeme hrdinové. Žádné děvče ti neodolá. Hrdinové platí i na takové ženské, jako je Irena. Když bez ní nemůžeš být... Věř mi, hrdinovi neodmítne."

Našli nás po dvou měsících. Válka skončila. Tellur zvítězil a my dva jsme se stali hrdiny.

Křížník nám přenechal pár tun paliva, ale to nestačilo. Naše první cesta, asi čtyři sta kilometrů, tedy vedla na Nadar.

Dick mě hned po zajištění Střely odvedl do ošetřovny.

"Podívej se na něho, prosím tě," řekl Ireně a zmizel.

Zahleděl jsem se do jejích krásných očí a svět se se mnou zatočil. Chytil jsem ji za ruku a nechal se odvést ke gauči potaženému bílým prostěradlem.

"Tak co ti je?" zeptala se s vědoucím úsměvem.

"Já nevím," řekl jsem slabomyslně a zhluboka vdechl omamnou vůni její pleti.

Jemně mě položila na gauč a sedla si ke mně. Pohladila mě po tváři a jak se ke mně sklonila, strhl jsem ji k sobě a začal ji líbat.

Nebránila se.

Bylo to krásné.

O to víc mne zabolelo, když se zeptala, kdy odletíme. Nechtěla vědět, kdy odletím já...

"Myslíš jenom na Dicka," vybuchl jsem. "Jenže on není člověk, je to jenom převlečený počítač!"

"To je pravda," přiznala trpce. "Vždycky si dobře spočítá, co se vyplatí. Nikdy nikomu neuhne z cesty, nikdy nic nedá zadarmo. Jenom tobě... Závidím ti."

A já si najednou uvědomil, že Dick se ke mně opravdu chová jako skutečný otec, i když jím není.

Ačkoliv... kdo ví?

ilustroval Alois Křesala